
KANAT GÜNER
eroin güncesi

eroin güncesi

KANAT GÜNER

MB YAYINEVİ_İSTANBUL

Önsöz

Bu kitabın yazarı Kanat Güner, kitap yayımlandıktan 13 ay sonra öldü. Beyoğlu'nda bir sinemanın tuvaletinde ölü bulunduğunda, 28 yaşındaydı.

Ölümü bir seçim miydi, yoksa bir kaza mı?

Kitabında, "Sahneye girmem gereken yeri ayarlayamadım ama çıkmam gereken yeri biliyorum" diyordu.

Bildi mi, bilmiyoruz.

Kanat, kitabını, ölümü tercih ettiği yerde, son bir iletişim denemesi yapmak için yazdığını söylüyordu. İletişim denemesi bazı engellere takıldı.

Eroin Güncesi yayımlandığında çağrıldığı tv kanalının ana haber programında, kitabıyla ilgili sorular beklerken "bu yola nasıl düştüğü"yle ilgili sorgulandı.

"Ertesi gün vapurda herkes beni Reha Muhtar'ın yanındaki kız olarak tanıyordu. Eroinman kalmayı tercih ederim" diyordu Kanat Güner.

Aradan 10 yıl geçti.

Gündeme uyuşturucuyla değil, kitabıyla gelmeyi deneyen; eroinman olarak değil, yazar olarak hatırlanmak isteyen Kanat, eğer yaşasaydı, *Eroin Güncesi*'nin her şeye rağmen altkültür edebiyatının kült kitabı haline geldiğini görecekti.

Yaşasaydı yaptığı iletişim denemesinin geç de olsa sonuç verdiğini ve bazılarının mesajı aldığını bilecekti. Çok değil birkaç yıl daha yaşasaydı en azından bize birkaç yapıt daha bırakabilecekti.

Güldal Kızıldemir

Harun Tekin:
Eroin Güncesi beni fena halde çarptı

- Gül Kendine *albümünüzdeki* 'Canlı Yayın' *adlı parça* Kanat Güner'e *ithaf edilmiş. Bu şarkıyı yazma fikri nasıl ortaya çıktı?*
- 'Canlı Yayın' şarkısının hikâyesi aslında *Eroin Güncesi* kitabını okumamın epey sonrasında oldu. Ana haber bülteninde görmüştüm Kanat'ı, kendi hikâyesini anlatışını... Ve bundan çok etkilendim. O 'çok etkilenme' hali şarkıya dönüştü. Çok sahiciydi Kanat, ama programda çok yalan bir şey de vardı...

- *İzlediğiniz görüntüde neydi sizi çeken? Kanat'ın çaresizliği mi?*
- Ben onun bir çaresizliği olduğunu düşünmedim. Ben Kanat'ın çok güçlü bir tarafı olduğunu gördüm. Evet, bir açıdan çaresizlik ama Kanat acısıyla, hüznüyle çok hakikiydi. Bütün o televizyon yalanının içinde böyle şeyler görmüyoruz biz; beni çarpan oydu. Biz hep yalan gördük, Kanat o kadar hakikiydi ki... Kız şöyle anlatıyordu: "Bakın ben böyle bir belanın içine girdim, bundan dolayı da yakında öleceğim". Bu türden bir dil vardı ve bu dile hayatımda hiç rastlamadım. Kaldı ki, televizyonda rastlamak çok daha çarpıcı.

- *'Canlı Yayın' şarkısı çok beğenilmesine ve Kanat Güner için yazılmasına rağmen biraz daha arka planda kaldı sanki...*
- Bu bence albümün öne çıkmaması ile ilgili; *Gül Kendine* albümü 2001 yılının kasım ayında yayımlandı. Ve ardından ekonomik kriz patlak verdi. O süreç içinde *Mor ve Ötesi* olarak üç klip yapmayı hedeflerken sadece bir tane çekebildik. Belki üç klip çekebilseydik bunlardan biri 'Canlı Yayın' olacaktı. Dolayısıyla daha geniş kitlelere ula-

şabilecekti. Ayrıca enteresandır, bu şarkının, Kanat'a ithaf edildiğini bilmediğini sandığım Bülent Ortaçgil, albümde en heyecan veren şarkının müzikal olarak 'Canlı Yayın' olduğunu söylemişti.

- Kanat Güner gençler için çok önemli bir figür, adeta bir tür ikon durumunda. Altkültür edebiyatının Türkiye'deki ilk örneği olmasının yanı sıra, yaşadıklarıyla gençleri çok sarsmış, duygulandırmış bir yazar. Kanat sizin için nerede duruyor?

- O dönem hem Mor ve Ötesi için hem de şahsen benim için ilginç bir dönemdi. Biz kabuğumuzu yavaş yavaş kırmaya başlamıştık o dönemde... Ait olduğumuz sınıfın dışında neler oluyor; eş dost ve üniversite çevremizin, okul arkadaşlarımızın dışındaki dünyada neler oluyor konusuna gözlerimizi açmaya başladığımız bir dönemde karşımıza çıktı Kanat. Kuşkusuz her türlü bağımlılık zararlı, fakat orada beni çarpan şey eroinin en kötüsü olması değil de, Kanat'ın buradan, bu kadar zor bir psikolojik durumdan çıkardıkları oldu. Onun bulunduğu yerden dile getirdikleri, kurduğu hikâye, yazdığı kitap ve özellikle bunu o haldeyken yapabilmesi... Bütün bunlar beni çok etkiledi doğrusu.

- Duygusal mı yaklaştınız peki?

- Bende merhamet veya acıma gibi bir duygu oluşmadı. Daha ziyade bir hüzün, bir yandan da hayranlık. Evet, hissettiğim buydu. Düşünebiliyor musunuz, öylesine zor durumdaki bir insan kendisini ne kadar doğru anlatıyor ve nasıl bir fayda sağlayabiliyor... Ve çoğumuz çok daha iyi koşullarda neleri başaramıyoruz...

- Kanat Güner bir örnek. Ama onun gibi çok insan yok mu? Sizde Kanat'ı farklı kılan neydi?

- Haklısınız ama Kanat Güner gibilerin hikâyelerini biz çoğu zaman duymayız. Bu türden hikâyeler genelde pek ortaya çıkmazlar. Hele televizyon kanallarında böylesi haberlere rastlama olasılığınız çok daha zayıftır... O da çekti beni.

- Eroin Güncesi'ni ne zaman okudunuz?

- Aslında kitabı üç kez okudum. İlk çıktığında okumuştum, sonra bir kez daha okudum. Kanat Güner öldükten sonra yeniden okudum.

- Sizi besteyi yapmaya iten nedenlerden birinin kitap olduğunu söylemiştiniz... Kitapta sizi en çok etkileyen ne oldu?

- Hakikilik. Başka bir şey değil. Bizim dünyamızda giderek azalan bir şey. Samimiyet demiyorum, samimiyet daha çok insanlararası bir şey. Belki diyaloğa, iletişime dair bir kavram samimiyet. Hakiki olmaksa ondan daha önce gelen bir şey. Biz bunu taş için de diyebiliriz, ağaç için de diyebiliriz ama insan için bunu demek çok zor. Benim kitaptan çıkardığım bir şey buydu. Televizyonda izlediğimde de aynı şeyi gördüm. Daha doğrusu, şöyle söyleyeyim, kitapta gördüğüm şey çok hakikiydi, televizyonda izlediğimde de yanılmadığımı anladım.

- Kanat'la tanıştınız mı?

- Hayır, kendisini görmedim bile... Kitabından tanıdım Kanat'ı, sonra televizyonda gördüm. Evet, *Eroin Güncesi* beni fena halde çarptı. Bir de şunu hatırlıyorum; kitaba başlamamla bitirmem bir oldu. Hani başucu kitapları vardır, arada bir döner okursunuz... Öyle olmadı, okudum ve bitirdim. Son derece çekici bir anlatıma sahip. Merak da ediyorsunuz...

- Madem bu kadar çok etkilendiniz, hatta beste yapacak kadar, neden kendisiyle tanışmayı düşünmediniz?

- Çok sevdiğim, ilgimi çeken insanlarla tanışmak korkutur beni kimi zaman... En basitinden hayal kırıklığına uğrama ihtimali var... Düşünüyorum da, eğer tanışmış olsaydım böyle bir şarkı yazabilir miydim, ondan emin değilim. Mesafe, olaya biraz büyü katıyor. Daha doğrusu şöyle söyleyeyim, tanışmış olsaydım tahminen başka türlü bir şarkı yazardım. "Canım arkadaşım, kendine ne yaptın" gibi bir şeyler yazardım sanki...

- Daha içeriden bakardınız yani..

- Evet. Daha doğrusu, bilemiyorum...

- 'Tanımış olsaydım Kanat'a yardım edebilirdim' gibi bir hisse kapıldığınız oldu mu hiç?

- Aslında kitabı ilk okuyuşumda ona yardım etmenin bir yolu olmadığını düşünmüştüm. Televizyondaki halini gördüğümde de, yanılmadığımı anladım. Eğer bir insan "ben yakında öleceğim" diyorsa, kendisini o yoldan döndürmek çok profesyonel bir çaba gerektirir. Bizler "Bak hayat ne kadar güzel" diyerek bunu başaramayız. Böyle düşündüm. Çok acı bir şey ama içinde yaşadığımız dönemde, iletişim çağında, kız kitabını yazdı ve sonra da gözlerimizin önünde öldü. "Ben geliyorum" diye diye, göz göre göre olan bir şey. Bunun içinde edebi bir yan da var; bu kız anlatmak istediği şeyi ifade etmenin yolu olarak ölümü seçti sanki...

- Tıp eğitimi gören birinin uyuşturucu kullanıyor olması şaşırtmadı mı sizi?

- Artık şaşırtmıyor. Yıllardır doğru olduğuna inandığımız, inandırıldığımız bir klişenin yeterli olmadığını gösteriyor.. Ne duyduk biz yıllarca? "Eğitim şart!" Eğer bu tek başına doğru olsaydı, liseyi bitirip doktor olma yolunda ilerleyen bir genç kadın eroine saplanmazdı. Kanat sadece eğitimli değil, çok da zeki bir kadın kuşkusuz, tabii ki de biliyor eroinin kendi beynine neler yaptığını. Bunu bilmediği söylenebilir mi? Demek ki orada başka bir şey var. Bunu sadece hazla da açıklayamayız. Yalnızca uyuşturucu kelimesi etrafında dolanarak açıklayacağımız bir şey değil bu. Toplumsal süreçlerle, başka küçük hikâyelerle, Kanat'ın biyografisindeki başka başka, çeşit çeşit yaralarla, problemlerle bağlantılı bir şey olarak anlam kazanıyor. "Ah yazık, bu kızcağız eroinden gitti" deyip geçiştiremeyiz. Belki bu söyleşi kapsamında yapamayacağımız ama kapı aralayacağımız bir şey, bütün o bağlantıları kurup yerleştirmek.

- Kanat, kitabında ailesini de eleştiriyor... Geride kalanlar için ne dersiniz?

- Kitabı ilk okuyan Harun'la bugünkü Harun aynı yerde değil. O za-

man galiba aile konusuna eğilerek okuma yapmamıştım. Aslında kitabı bir kez daha okumayı düşünüyorum. Okuyacağım tekrar...

Ama geride kalanlarla ilgili hiçbir şekilde kırıcı olmak istemem. Onların yaşadığı şeyi kimse yaşasın istemem doğrusu.

- Kanat'ın söyledikleri ve yazdıkları, toplumda, özellikle de gençler arasında ciddi anlamda bir karşılık buldu. Aradan on yıl geçmesine rağmen ilginin sürmesini neye bağlıyorsunuz?

- Üzerinden 10 yıl geçtiğine inanamıyorum. Bunu şu anda fark ettim. Ben böyle bir şeyin hayatımda başka bir örneği olduğunu bilmiyorum, bunu o zamanlarda hissetmiştim, şimdi de hissediyorum. Bizlerin, sizlerin ya da başka insanların uyuşturucuya hayır demesiyle Kanat'ın demesi arasında çok büyük fark var. Kanat'ın sesi milyon kez fazla çıkıyor, çünkü o gerçeğin içinden konuşuyor. Biz dışarıdan bakıp "şöyledir" diyemeyiz. Eroinle ilgisi olmayan birisi, umarım bunlar hâlâ çoğunluktadır, ne diyebilir ki... Bir şeyden muzdarip olan kişi söylediğinde, söylenen şey daha çok anlam kazanır. Aslına bakarsanız çoğu bağımlı da, bağımlılığıyla ilgili böyle bir bilinç geliştiremiyor. Kanat'ın trajedisi şurada galiba: Kendi bağımlılığıyla ilgili çok berrak bir bilince sahip. Ve bir yandan bu bilinci yansıtırken, bir yandan da bağımlılığından vazgeçemiyor.

- Sizi çeken şeyin, bir anlamda, Kanat'ın kullandığı dil olduğunu söyleyebilir miyiz?

- Evet. "Uyuşturucu şunları şunları yapar, eğer bunu kullanmayı düşünüyorsanız, bunları bunları bilin öyle karar verin." İşte bu çok enteresan bir dil. Uyuşturucuyu 'iyi-kötü' gibi değerlendirmekten daha açıklayıcı bir şey yapıyor Kanat. Bu işin ağır bir bedeli var, bunu anlatıyor. O yüzden, kuru kuruya "uyuşturucu kötüdür" demekten çok daha ikna edici.

- Televizyonda izlediniz, kitabını okudunuz ve bir gün Beyoğlu Sinemaası'nın tuvaletinde öldüğünü duydunuz. Neler hissettiniz ilk duyduğunuzda?

- Üzüldüm tabii, ama "beklemiyor muyduk?" dedim. O ikisi yan ya-

na geldi. Bu sanki hep beraber, ne zaman olacağını beklediğimiz bir şeydi Kar ne zaman yağacak gibi beklediğimiz doğal bir tarafı da vardı. Ve tabii ki bir insanın ölümüyle gelen çok büyük bir üzüntüydü. Söz konusu bu kitap ve Kanat olunca, klasik olarak söyleyebileceğimiz hiçbir şey çok fazla bir anlam ifade etmiyor.

Söyleşi: *Gülşen İşeri*

İnternette Kanat Güner ve *Eroin Güncesi*

- *Eroin Güncesi*'ni 10 kere okudum ve her seferinde beni uçurumlardan kurtardığına inanıyorum. Kanat, kitabını okuyan herkesin hayatını değiştirmiştir bence...

- Kitabın tamamen gerçeklere dayanması ve yaşanan acının en detaylı haliyle anlatılması beni çok derinden etkilemişti. Eroinin ne menem bir halt olduğu, insanın hayatını nasıl yavaş yavaş dipsiz bir kuyuya çevirdiği ve kararttığı içe dokunan bir şekilde anlatılmıştı. Olur da bu mereti denemek isteyen yarım akıllılar çıkarsa, ilk önce o kitabı okusunlar sonra binlerce kez yeniden düşünsünler.

- Çok sarsıcı ve düşündürücü bir hikâye, başıboş bir yaşam ve nihayetinde altın vuruş. Okuyunuz, okutturunuz.

- Kanat, şu anda tekrar hayata dönmesini dileyebileceğim yegâne insandır (her ne kadar kendisi dönmek istemeyecek olsa bile).

- İlk kez 97 Mart'ında yayımlanan, bir eroin(wo)man'ın hayatını ve çektiklerini anlattığı kadar bu ülkeyi yönetenlere ve ailelere de (eğer okusalar) hatalarını gösterecek olan kitap.. Okuyun, okuyup da etkilenmeyen fazla kişi yok.

- İlk yayımlandığında, "bir alt kültür yazını olarak bizdeki ilk örnek" iddiasıyla sunulmuştu okurlara. Aradan geçen zaman bu kitabın iddiasını doğruladı.

- *Eroin Güncesi* ülkemizde çok az işlenen, 90'lı yılların üniversite gençliğinin karşı karşıya kaldığı baskılar, değer yitimi, kavramların içeriğinin boşaltılması, amaçsız eğitim ve toplumsal ahlakın çöküşünü anlatıyor aslında.

- *Eroin Güncesi*, bir hayatın, o hayatın kahramanı tarafından bırakılmış özeti. Bir ömrü dolduran şeylerin bazen bir veda mektubu gibi içten, bazen bir protesto gibi sert anlatımı. Ölüme yaklaşan bir insanın yaptığı son hesaplaşma. Bazen bir intikam, bazen bir tavır... Bu hayata tanıklık eden ve bir kadavra olmayı kendine yedirememeyen birinin yaşantısının somut bir ispatı...

- Normal olmayan insanların normal olanlara ne kadar kızdığının ama normal olmayı da ne kadar çok istediklerinin görülebildiği kitap.

- Okuduğumda inanılmaz etkilendiğim, rüyalarıma giren, beni korkutan, üzen bir kitaptır.

- Ortaokul yıllarında ablamın kitapları arasında bulup, meraktan bir çırpıda okuduğum ve yaşadıklarına çok üzüldüğüm ablanın kitabı.

- Kanat, Türkiye'de alt-kültür yazın örneğini gerçekleştiren kadın... 80 sonrası gençliğin itildiği değersizlik ortamını en iyi yansıtan romanın yazarı...

- Zekâsı, duyarlılığı onu insan yaptı, sonra da öldürdü.

- Kanat... Defalarca okunabilen, her okunuşunda sözleriyle insanı öfkeyle şaha kaldırıp, gözyaşlarına boğan melek.

- Saygıyı çoğu insandan çok hak ediyo. Keşke yaşasaydı. Onunla konuşabilmeyi, tanışabilmeyi öyle isterdim ki... Huzur içinde uyusun.

- 5 sene önceydi.. Saatlerce ağlamıştım kitap bitince... Çok duygusal olduğumu düşünürken, kitabı okuyan bir arkadaşımın çok etkilendiği için psikoloğa gitmek zorunda kaldığını öğrendim. Psikolog ona, bu sebeple gelen ilk kişi olmadığını, bir sürü insanın geldiğini söylemiş.

- "Dünya nasıl bir yerdir?" diye sorulduğu vakit başvurulması farz olan yapıttır... Acı hiç böylesine ironik anlatılmamıştır.

- Uzun zaman önce okumuştum, resmen dağılmıştım kitap bitince. Şimdi ne zaman aklıma esse, açar yine okurum ve yine aynı şiddette dağılırım.

- Hayatımda bazı şeyleri yönlendirdiğine inanmaya bile başladım.

Elimde enjektör, öylece kalakaldım. Çok klasikti ama ben de arkamda bir şeyler bırakmalıydım. En azından ölümü tercih ettiğimi bilmeliler diye düşündüm. Aslında hiç kimseye hiçbir şey borçlu değilim, alışverişi keseli çok oldu. Ama son kez bir iletişim denemesi yapabilirim. Uzaya gönderilen, hedefi yüz yıllarca ışık yılı uzakta olan sinyaller gibi.

Ne yazacağımı düşünürken yaşlanıp ecelimle ölmek istemiyorum ama nasıl başlayacağımı da bilmiyorum. Şöyle başlasam mı mesela: "Hey millet, ben ölmeye karar verdim! Niye biliyor musunuz, çünkü yaşım yirmi yediye geldi dayandı, benim gibiler daha fazla yaşamamalı. Allah korusun, ya ölmeye değil de üremeye karar verseydim! Neyse ki aklım hâlâ başımda, sahneye girmem gereken yeri ayarlayamadım ama çıkmam gereken yeri biliyorum. Kendinize iyi bakın, kötü alışkanlıklardan uzak durun."

Yaşam şeklim sayesinde veda etmem gereken pek kimse yok. Öldüğümü bilmeleri de gerekmiyor ama ben yine de birkaç satır karalayacağım.

En azından aileme (benden nefret etsinler diye) bir şeyler açıklamalıyım. Benim yüzümden mahvoldular, çöktüler. Benden beklenmeyen her şeyi yaptım, onları çok utandırdım. Çünkü onlar beni çevredekiler 'aman ne iyi çocuk yetiştirmişsiniz' desinler diye büyüttüler. Hele annem...

Beni çok geç fark etti o. On yedi yaşıma kadar karnımı doyurduğu, öğrenimimle ilgilendiği için kendini yeterli buldu. Kendine göre en büyük fedakârlığı yapıyordu çünkü, babama katlanıyordu. Babam -anneme göre- dünyanın en sorumsuz, en disiplinsiz adamıydı. Yapması gereken en önemli şeyi yapmıyordu: Eve para getirmiyordu. Babam da inadına paraya hiç sahip olamadı. Evde habire para konulu kavgalar yaşardık. Bu yüzden kardeşimle benim bir an önce okuyup çok para kazanmamız gerekiyordu.

Genelde annemi pek görmezdim, o çalışan bir anneydi. Diğer çocukların anneleri gibi evde oturup yemek yapamıyor, örgü örmüyordu. Çalışmak zorundaydı. Hep şikâyet ediyor ama aslında işini çok seviyordu. Bacaklarında varis vardı. Sabahın köründe gider, akşamın karanlığında gelirdi. Bizi hep Türkçe bilmeyen, kötü kokan, köylü bakıcılar büyüttü. Hiçbirini sevmedim. Onlarla dalga geçer, kandırır, sokağa kaçar, oyun oynardım. Sokağı hep eve tercih ettim.

On yaşındayken hem ülkede hem de evdeki darbe kafamı bayağı karıştırdı. Sokağa çıkma yasağı, askerler, polisler vardı ve annemle babam boşanıyorlardı. O sene annemle babamın doğup büyüdükleri, anneannemlerin, babaannemlerin yaşadıkları o lanet olası küçük Anadolu şehrine taşınmıştık.

Artık annemle babam kavga ettiklerinde şehrin yarısı kavgaya karışıyordu. Anormal bir dedikodu ağı vardı. Çürük dişli, kıllı çeneler habire çalışıyor, habire skandal üretiyorlardı. Şehir ikiye ayrılmıştı: Annemin tarafını tutanlar, babamın tarafını tutanlar. Ben annemin tarafında kalmıştım. Annem kardeşimle beni elimizden tutup anneannemlere kaçırdıktan bir gün sonra eve eşyalarımızı almaya gittik. Babam işteydi. Gece içtiği sigaralar kültablasında devasa bir yığın oluşturmuştu. Onun halini gözümün önüne getirdiğimde kocaman bir acı dalgası geldi geçti. Babamı çok seviyordum ama annem ve çevresinin etkisiyle boşanmalarını istiyordum. Annem de özellikle benimle ilgileniyordu çünkü hakim benim de ifademi alacaktı. Kardeşim çok küçüktü, hiçbir şeyin far-

kında değildi. Önce o da annemleydi. Sonra nasıl oldu hatırlamıyorum, babamla babaannemlerde kalmaya başladı.

Hayal meyal, şehrin orta yerinde kardeşimin bir kolundan annemin, diğerinden babamın çekerek bağrıştıklarını hatırlıyorum. Bu olaydan bir süre sonra babamı kardeşimi bırakmaya ikna ettiler. Adamcağız ailesine kavuşabilmek için her şeye razıydı. Derken mahkeme oldu. Hakim bana neler olduğunu sorunca ezberletilenleri söyledim: "Babam içki içiyor, bize bakmıyor, anneme kötü davranıyor." Babamın avukatı yaşımın küçüklüğü nedeniyle etki altında kaldığımı söyleyince de atıldım: "Hakim amca, ben etki altında kalacak kadar küçük müyüm?" Bu ezberletilmemişti. Hakim gülümsedi ve bir yıl ayrı kalınmasına karar verildi. O bir yıl çok zevkliydi; hafta sonları babam bizi alıyor, her istediğimizi yapıyordu. Nihayet bisikletim bile olmuştu. Bu arada babam her gün anneme birilerini yollayıp barışmaya çalışıyordu. En sonunda annem dayanamadı, tekrar biraraya geldiler. Babam yıllarca hakime söylediklerimi yüzüme vurup durdu.

Aslında onu çok seviyordum. Hâlâ da çok seviyorum. Tanıdığım insanların en zekilerinden biridir babam. Aşırı dürüst, aşırı dost canlısı ve müşfiktir. İnsanlara çok çabuk güvenir ve tabii ki çok çabuk da hayal kırıklığına uğrar. Dürüstlüğü nedeniyle habire o şehirden bu şehire sürülüp durduk. Çalmıyordu ve çalmayan devlet memurunu da bu ülkede hiç kimse sevmiyordu. 12 Eylül öncesi bir geceyarısı polisler evimizi basıp babamı aldılar. Belki sosyalistti ama hiçbir zaman komünist olmamıştı o. Ve silahla bir şeylerin çözülebileceğini kesinlikle kabul etmezdi.

Ergenlik çağım tam anlamıyla dengesiz geçti. Dedikoducu memleketimizin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Hiçbir ayıp affedilmiyordu. Göğüslerim epeyce irileşmiş oldukları için bisiklete binme zevkimden mahrum bırakılmıştım. Hiç unutamıyorum bir gün bakkalda mahallenin piçleriyle atışırken dedeme yakalanmış, banyoda annemden dayak yemiştim. Ciyak ciyak bağırıyordu:

"Orospu mu olacaksın?" Yoo, orospu olmak gibi bir niyetim yoktu. Ama bütün sülale bunun paniğini yaşıyordu ve ben onları bir anda şaşkınlığa uğrattım. Ne mi yaptım? Namaz kılmaya başladım! Yırtık kotlarla, posterlerin ortasında kılıyordum ama beş vakit kusursuz kılıyordum. Çok sıkılıyordum o lanet şehirden. Bir an önce üniversiteye kaçmalıydım. Annemle babam da bir yandan kültürlü ebeveyn takılıp, öte yandan habire 'millet ne der' paranoyası yapıp beni allak bullak ediyordu.

Sigaraya on beş yaşında başladım, içkiyle tanışmam çok çok önce olmuştu. Babam sağolsun!

"İstanbul'a git", dediği için de, "Bak burası Taksim, şurası Kadıköy, burada karşıya geçmek için arabaların durmasını bekleme, sen geç onlar dururlar", deyip bırakıp gittiği için de sağolsun.

17 yaşındaydım, İstanbul'da yapayalnızdım.
NİHAYET ÖZGÜRDÜM!
Fakülteye başlar başlamaz tokat, tokat, tokat...
Ya Allah yoksa?
Devlet, hükümet olmasa?
Para?
Bütün yaşayacağım bu dünyada olacaksa?
Karşı olma hakkım varsa?
Ya beni yönetenlerden daha zekiysem?
Niye bazı şeylere anlamasam da uymak zorundayım?
Şu kocaman dünyada bana niye bu kadar küçük bir rol verilmiş?
Ya seks?

Burnumu her deliğe sokmaya başladım. İlk delik, bütün fakültelerin marjinallerinin sığındığı sosyal etkinlik kulüpleri, yani tiyatro kulübü oldu. İnsanlar böyle yerlerde ya çiftleşiyor ya da masturbasyon yapıyorlardı. İlk sevgilimi orada buldum, uzun zaman da ona katlandım.

Adı önemli değildi, kişiliği de... Yıllardır okulu bitirememiş, bayağı bayağı da devrimciymiş. İlişkimizde benden ilk istediği Çernişevski okumamdı. Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı"sı mıydı, yoksa o Lenin'in miydi, "Ne Yapmalı" mıydı yoksa adı, her ne haltsa işte, onu okuyunca ilişkimizin nasıl olması gerektiğini anlayacakmışım. Çernişevski bizim ilişkimizi nasıl yönlendirebilirdi ki?

Bir de beni aşırı sahiplenip kıskanmaya başlayınca...

26 Mart

Songül, Serkan ve ben Eyüp'e gittik. *Replik* dergisi için daktilo edilecek bir şeyler varmış da, Serkan onları yazdı, biz de sıkıldık. Sonra sinemaya gittik. Müjde Ar'ın "Kaçamak" diye aptal bir filmiydi. Daha sonra benim fikrime uyulup köprüaltına gidildi. Üç bira içince Serkan'la tartışmaya başladım. O da hep aynı şeyleri söylüyor, ben de. Sonra da mırıl mırıl...

Akşam Songül'le eve döndüğümüzde evimizi üçüncü kez su basmıştı.

6 Mayıs

Cemile'nin yaş günüydü. Heybeliada'ya gittik. Saat dörde kadar sınıf arkadaşlarıma katlandım. Sonra sinema kulübünün şamatasına kaçtım. Onlarda likör vardı. Biraz içtim, biraz...

7 Mayıs

Ne rezillikler yapmışım? Tanrım, kendimden utanıyorum. Erkan'la da kavga edince yine zıvanadan çıkıp, jiletle dudaklarımı parçaladım ve sakinleştim güya...

Bunlar günlüğümden... Daha neler yumurtlamışım neler...

İstanbul'da özgürmüşüm, pöh! Dışarı çıkıyorsun, dolaşmak tek amacın, ama itin biri anında keyfini kaçırıveriyor. Okula gidiyorsun, küçümseyip kaçıyorsun. Derslerden şimdiden tüymeye başladın. Bu özgürlük mü? Yok kızım yok! Sen özgür falan değilsin. Dört duvar arasında yıllanmış bir zavallının bile düşüncesinde senin aciz fikirlerinden daha ileri bir özgürlük var.

Tekrar okuldaki küçüklerin yanına dönemezsin.

İçmek istiyorum! Düşüncelerimden yorgun düşmek istemiyorum, yaşadıklarımdan mutlu olmak istiyorum.

7 Temmuz

Dersler bitti, eve dönmek zorundayım ama artık evim burası gibi geliyor. Bir senede neler yaşadım. Hele Serkan'la yaşadıklarımız. Artık kendimi bayağı bayağı kadın gibi hissediyorum. Sanki, sanki bütünü yakalamak gibi bir şey: Sevgi yoğunlaşıyor, sonra da sıkışıp patlıyor! Yoksa fışkırıyor mu demeliyim?

Tiyatro kulübünde iki oyun çıkardık, hiç fena değildik. Bütün çalışmalar zevkliydi. Serkan'ım da yanımdaydı, dersler de hiç umrumda değildi, ama yine de takıntısız geçtim. Şimdi önümde sıkıcı iki ay vardı. Nasıl katlanacaktım?

İki ay gün saydım, sıkıldım, sıkıldım... Bir ara Ege'de tatil yapmaya çalıştım ama olmuyordu, eğlenemiyordum. Ailemle birlikte ne yapabilirdim ki? Ara sıra sahilde şarap içip cıvık cıvık muhabbetler yapıyorduk. Ben İstanbul'u özlüyordum. Sayılı günler, hatta saniye saniye sayılı günler geçti ve İSTANBUL'DAYDIM...

5 Eylül

Serkan beni Topkapı'da karşıladı, alışveriş yapıp eve kapandık. Serkan benim için beste yapmıştı. Nakaratı "ve sarılacak bedenler öfkeyle" gibi bir şeydi. Ama-fakat-lakin ilk gün bile tartıştık ve bende tuhaf bir soğuma başladı ona karşı. Sonuçta sarılamadı bedenler öfkeyle...

6 Eylül

Önce okula sonra Ortaköy'e gittik. Çok iyi anlaşıyor, birbirimizin ne söyleyeceğini önceden biliyorduk. Her şey çok iyiydi. Ta ki akşam Hülya ile Paco gelene kadar. Onlar öpüşüp koklaşırken, benim hıyar sevgilim bacaklarım görünmesin diye beni kamufle etmeye çalışıyordu. Yani ev arkadaşlarımın yanında şort giymeme bile katlanamıyordu. Yalnız kaldığımızda tartışmamız Milan Kundera'dan başladı, kadınların teşhir merakına geldi dayandı. Ne söylediğimi hatırlamıyorum ama önce morarmasını sonra havaya kalkan elini gördüm. Vurmadı ama katlanamayacağım tek şey buydu ve kovuldu.

7 Eylül

Herkes Serkan'dan nasıl bu kadar çabuk ayrılabildiğime şaşıyordu. Ortada ilginç bir şey yoktu ki... Hiç kimse, hele bir erkek beni kısıtlamayazdı. Hele tokat atabilecek kadar ileri hiç gidemezdi. Bu kadar basit! Ben güçlü bir kadındım, veya olmalıydım.

O gün Songül de sevgilisinden ayrıldı, biz iki dul dolaştık durduk bütün gün. Sonra köprüaltına gittik.

Böylece köprüaltı günlerim başlıyordu. Köprüaltı artık benim ikinci adresimdi. Orada içiyor, içiyor, diğer sarhoşlarla bir geyik yakalarsam çene çalıp deşarj oluyordum. Garibim Songül beni hiç yalnız bırakmıyordu. Köprüaltının sallantısına, yalnızlığımıza şiirler yazıyorduk.

10 Eylül

Yine epeyce sürttük. Son soluğu köprüde aldık. Birkaç birayla çakırkeyif olup eve gitmeye hazırlanıyorduk ki iki genç bela oldular, tersledik, gitmediler. "Sadece bir çay içimi konuşmak için her şeyi yaparım", dedi biri. "Diz çök yalvar öyleyse" dedim. Aklım sıra dalga geçtim. O Eminönü'nün orta yerinde önüme diz çöküverince dayanamadık. Sadece bir çay diye anlaşıp çayımızı da sessiz sakin içtik. Terbiyeli çocuklarmış ama çaktırmadan iltifatlar yağdırıyor, ağda gibi yumuşamamızı bekliyorlardı. Yumuşadık. Ertesi gün Özgür ile buluşacaktım.

Buluştuk ve ben acı gerçeği öğrendim; iki gün sonra askere gidiyormuş. İtiraf edeyim, bozuldum. Hoşlanmaya başlamıştım keratadan. Benimle bebeğiymişim gibi ilgileniyordu. Üniversite terk imiş, babasıyla çalışıyormuş, askerden dönmesini beklersem hemen evlenirmişiz. Gerçi bekleyebileceğimi hiç sanmıyormuş ama...

12 Eylül

Yarın askere gidiyor. Benim yanımdan yarım saat ayrılmadı. Pardon, yarım saat ayrıldı ve bana deri, çok güzel bir mont getirdi. Bu hediye beni iyice duygulandırdı. Serkan'la ayrılalı kaç gün olmuştu ve ben âşık oluyordum. O gece bizdeydi. Ertesi akşam vatani görevini yapmak için beni terk edip gitti.

ŞU VATANA DA, VATANİ GÖREVLERE DE...

8 Ekim

Serkan'dan sonra girmem gereken bunalıma Özgür'den sonra girdim.

Her şey çok boktan!

"Betty Blue"yu seyrettik. İyi ki seyretmişim, şimdi daha asiyim.

11 Ekim

Sabah okul ve yalnızlık, öğleden sonra sırf yalnızlık, akşam tiyatro ve bunalım! Oyun 20:30'daydı ve ben 18:30'da oradaydım. Oyunun prömiyeriydi, taptığım bütün tiyatrocular oradaydı. Kıskandım, kıskandım, kıskandım... Ben mutlu olmak istiyorsam tiyatro yapmalıydım.

13 Ekim

Akşam herkes Güner'in oyunundaydı. Oyunda köprüaltından tanıdığım bir çocuk da vardı. Oyundan sonra kulise doluştuk. Tebrikler falan filan arasında ben kendimi Doğan'a davet ettirdim. Klasiktir, ilk oyundan sonra ıslatılır. Ben de ıslatmalıydım. Islattım... Doğan'ı eve götürmüşüm!

Doğan'ı es geçecek kadar önemsiz buluyorum.

19 Ekim

On sekizimi bitiriyorum. Artık reşidim! Bugün benim en güzel günüm olmalıydı. Ama okula gittim ve korkunç bir yabancılaşmayla geri döndüm. Ben baştan hata yapıyordum. O lanet okulu hiç sevmiyordum. Karamsar karamsar eve geldim, iyice karardım. Sadece Işıl ve Feride vardı ve duvarda bir yazı: "Dünyanın en tatlı reşit kızına".

YİHHUUU ARTIK REŞİDİM!

6 Kasım

Bu tek başıma sıkılarak geçirdiğim üçüncü Pazar, dördüncüsünü istemiyorum. Tüp bitti, ev buz gibi. Param yok, karnım aç. Ama kötü değilim. Aynaya baktım ve kendimi sevimli buldum. ÇOK GARİP.

11 Kasım

Neden her şey güzel olmaz yaşamak bu kadar güzelken.

19 Kasım

Taksim Meydanı'nda durdum, durdum, düşündüm. Işıkların parıltılarını yansıtan fosforlu martıları seyrettim. Geçmiş bir olayı hatırladım: Elimde kocaman bir çantayla otobüs durağına yürüyordum ki, bineceğim otobüs yanımdan geçiverdi. Yetişebilir miyim diye düşünürken birisi; "Koşsana kızım ne duruyorsun", dedi. Koştum, yetiştim, bindim ve ses kimindi diye kalakaldım. Camdan baktığımda yaşlı bir amca sıcacık gülümsüyordu. İçim ılık ılık oldu. Bu olayı düşünmek bana çok iyi gelmişti. Aheste aheste eve yollandım. Ev o akşam çok renkliydi. Hülya'nın kardeşi Yücel bile vardı. İçtik, muhabbet ettik, sızan sızdı, kalan ayıklar Yücel ile bendim. Ertesi gün on ikiye kadar konuştuk; zaman yoktu sanki. Son nokta Yücel'in sıcacık öpücüğü oldu. Akşam Doğanlar ile DDGF'nin gecesi için oyun oynayacaktık, ayrıldık.

15 Kasım

YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL
YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL YÜCEL
??????????????????????

20 Kasım

Özgür geldi. Ne diyebilirdim ki? Benim bir Yücel sorunum var. Özür dilerim, beni unut...

23 Kasım

Devrimci arkadaşlarımızın öğrenci derneği toplantısına katıldım, gülmekten kırıldım. Yoldaş söze şöyle başladı: "Yeni üye alımı şu anki en öncelikli mücadelemiz olmalı. Dışarıdaki normal insanı nasıl buraya çekebiliriz?" dedi ve ben gülmeye başladım.

11 Aralık

Yücel, sana sevgilim demek istiyorum. Yanımdayken her şey o kadar güzel ve seni kaybetmem de o kadar kolay ki... Seninle senin istediğin ilişkiyi sürdürebilmem demek, sahip bulunduğum o azıcık kendine güveni kaybetmem demek, ne demek ya, ne demek! Ben düzeyli bir ilişki hayali kurarken, senin "ilişkimizi kimse bilmesin" diyerek düzeysizleşmen ne demek! Bana hesap vereceksiniz beyefendi! "Günün birinde sen de birine âşık olursun" ne demek? Peki sana niye âşık olamıyorum? Neyse, sonuçta gözbebeklerine raptiye sokmak istiyorum.

29 Aralık / Çemberlitaş Kız Yurdu

Aman Tanrım, nereden bulmuşlar bu kadar kızı?

Ev masraflı oluyor diye yurda çıktım. Aman Tanrım, ne yaptım ben!

Aynı odada on iki ayrı kafada, kılıkta, cinste, seviyede, sınıfta karıyla kalmak ne demek biliyor musunuz: Hiç yalnız kalamamak, sabahın köründe uyanmak zorunda olmak, yatağını düzeltmek ve o yüzlerce kızın dırdırını dinlemek, duymak...

Yine tokat, tokat, tokat, tokat...

Geçen bir seneyi onlardan o kadar farklı geçirmiştim ki, onlardan o kadar farklıyım ki, şoktan şoka giriyorum.

Nerede benim insanlarım, ev arkadaşlarım, sevgililerim, sarhoşlarım?..

Onlarla ben yiyor, içiyor, konuşuyor, sevişiyor, istediğim saatte istediğim yere girip çıkıyor, istediğimi söyleyebiliyor ve kafama göre uyanıyor, yüzümü yıkamıyor, yatağımı toplamıyordum.

Nerede benim Aksaray'daki evim? Hani köşesinde büfe olan, hani bir gece üçer üçer yirmi dört tane sosisli aldığımız büfe?.. Biz o evi su bastığı zaman temizlerdik. Ya Paşa'daki ev? Yücel'le geçirdiğim o muhteşem geceye mekân olan ev?.. Hani sistit olduğumda yetişemeyip kapısının önüne işediğim ev?..

Elimde sadece pembe bir ayı kalmıştı. Hülya'nın kızının, Doğa'nın ayısı. Hülya'yla Paco beni kızları ilan etmişti. Şimdi neredeler? Ben onları istiyorum.

Şu anda salak bir ranzanın tepesinde pembe ayıma sarılmış ağlıyorum. Odadaki on bir kategori yurttaşım uyanıp, yataklarını toplayıp, dişlerini fırçalayıp okullarına koşturdular. Akşam en geç 20:00'de bu göt kadar odaya doluşmuş olacaklar. Ama ben burada olmayacağım!

2 Ocak

Yeni yıla oda arkadaşım olan Pakistan vatandaşı Hatol'un, kardeşim dediği Gürcan adında bir çocuğun evinde girdim. Bir de niyeyse bu Gürcan adındaki çocukla çıkmaya başladım.

Hep ama hep aynı şeyi yaptım; sevgi aradım, sevgi istedim. Tatminsiz, doyumsuz, isterik bir şekilde, en çok sevgiye ihtiyaç duydum. Çalışan annenin yol açtığı, özellikle prensiplerine sonuna kadar bağlı bir cumhuriyet öğretmeninin aşırı soğukluğunun neden olduğu, oral veya anal veya buluğ çağında takılmışlık olabilir durumum. Freudyen de bakabiliriz, cinsel tatminsizlik diye de kestirip atabiliriz. Aslında benim için cinselliği kesinlikle kestirip atamayız. Çünkü Freud'u bile cinsellik hakkında fikir beyan etmekten vazgeçirebilirim, buna eminim, kafamda cinsel devrimin en hasını yaptığım, tabuların hepsinin ağzına sıçtığım halde seksle bir türlü barışık olamadım. İlk tecrübem bir bakire için en uygun partnerdi güya, çünkü ne de olsa doktor sayılırdı. Ama bu işin fizyolojisini bilmek, okumuş olmak absürd başlayıp absürd devam etmeme engel olmadı.

On yedi yaşındaydım, mantığıma göre hemen o zardan kurtulmalıydım. O kadar zor oldu ki... Feodal takıntılar sayesinde zar duvar halini aldı, kendimi çok zor gevşetebildim. Kasıldıkça kasılıyor, canım acıyana kadar uğraşıyor ama hiçbir şey beceremiyorduk. En sonunda tamam, bu sefer oldu dedik ama zardan eser yoktu. Şok olduk! Hatırladığım, çok küçükken annemin bana orama elimi sokarsam sakat kalacağımı söylemesiydi. Ben de sakat kalacağım için korkar, hem de yasak olduğu için deli gibi merak eder, banyodayken küçük parmaklarımı sokabildiğim kadar içeri sokardım ve sakat kalmazdım. Ama sonuçta bu işi ben, olsa olsa bisiklete binerken geçirdiğim kazalardan birinde becermiş olmalıydım. Başka ne olabilirdi ki?

Gerçek ilk kürtajımda anlaşıldı. Hamileydim ve bakireydim.

Günlüğümden devam edeyim:

3 Ocak

Hâlâ Gürcanlar'daydım. Yılbaşı gecesi davet edildiğim tek yer oldu-

ğu için Yeldeğirmeni'ndeki o küçük öğrenci evindeydim. Gürcan'la daha önce Hoyrazoğlu'nun tiyatrosunda tanıştım. O ve Hatol dışında da tanıdığım hiç kimse yoktu. Gürcan, eve önce baba gibi bir sürü hediye ve içkiyle geldi. Çok sevimli, şefkatliydi; ben de sarhoştum. Üstelik Yücel'e çok kızgındım, sevgilisine geri dönmüştü. Gürcan da sevebileceği birini arıyormuş ki...

10 Ocak / Maalesef hâlâ Çemberlitaş

Yurda çıktığımdan beri yurtta kalmamak için elimden geleni yapıyorum. Gürcan, Hoyrazoğlu Tiyatrosu'nda ışıkçılık yapıyor, onun yanına gidip oyunu bir daha, bir daha seyrediyorum. Sonra Yeldeğirmeni'ndeki o küçük eve gidiyorum. Gürcan'a şımarıklık yapıyorum. Garibim ne yaparsam yapayım sesini çıkarmıyor, beni çok seviyor, bu da beni üzüyor. Çünkü ben şu sıralar çok ama çok yavan günler geçiriyorum.

Okula gidiyorum, tiyatro kulübü canımı sıkıyor, hiçbir şey yapan yok. Hoyrazoğlu'ndaki profesyonel tiyatroculları tanımak beni resmen yıktı, neredeyse tiyatrodan soğudum diyeceğim. O kadar çirkinler ki, sanatta profesyonel olmak, doğallıktan bu kadar uzaklaşmayı mı gerektiriyor anlamıyorum. Sonuçta sahneye çıkıp tiyatro yapıyorlar ama kuliste patolojik narsistlikleriyle ilkelleştikçe ilkelleşiyorlar. Bütün memlekette olduğu gibi hayvansal güdüler maksimumda, vajina meraklıları sınıfsal fark gözetmeksizin çoğunlukta! Freud Türkiye'de olsaydı nutku tutulur, fortçu olur çıkardı.

Oysa bendeki sevgi çıkmazı... Ah Yücel ah!..

18 Şubat

Ev bulmalıyım, bu yurttan kurtulmalıyım. Artık çay fincanımın içindekinin rakı olduğunu çaktılar, yarın öbürgün de beni ispiyon-

larlar. Ama bu aptal karıların sevgi muhabbetlerine de ayık kafayla hiç katlanamam ki! Hele bir tanesi var, gündüz sevgilisiyle konuştuklarını teybe kaydedip akşam bize dinletiyor.

19 Şubat

Türbanlı kızlar iyice kudurdu. Kedilerin kafasını kesip bizim montların cebine koyuyorlar. Yanına da; "başınızı kapatmazsanız sizin kafalarınızı da keseceğiz", şeklinde not bırakıyorlar. Bu arada B blokta salağın biri bebeğini düşürmüş. Nasıl becerdiyse ortalığı kan götürüyormuş. Bir şey değil, kan kaybından ölebilir de! Bakalım daha neler olacak?

Bu arada ben Gürcan'ı ekip ekip köprüaltına kaçıyorum, içip içip onun bunun evinde sızıyorum.

20 Şubat

Nihayet korktuğum şeyi yaptım. Sızdığım evlerden birinde Gürcan'ı aldattım. Üstelik seksteki en iyi partnerim o olmuştu şu ana kadar. Niye yaptım, niye Tarkan'ın yatağına girdim bilmiyorum. İşin en boktan yanı da Tarkan'ın bizim okuldan olması. Şimdi bütün okul öğrenecek. Ah, o bir şişe rakıyı götürür götürmez kaçsaydım keşke. Şimdi Gürcan'a ne diyeceğim ben? Aklıma da hep geçen gün söyledikleri geliyor; "Sana sarılmaya korkuyorum, öyle garip bir kızsın ki sana bir türlü ulaşamıyorum." Benim için o kadar apolitize, duyarsız, kültür-sanat gibi kaygıları olmayan bir insandı ki, aynı dili hiç yakalayamıyorduk. Ama aldatılmayı hak etmeyecek kadar saf ve sevgi doluydu. Allah beni kahretsin! Adi bir entelektüel fahişeyim ben!

1 Mart

Tarkan'ı anlattım. Hiçbir şey söylemeden sırtını dönüp yattı ama uyuyamadığından eminim.

7 Mart

Ortalık birbirine girdi. Santral bile; "Alo buyrun, Çemberlitaş Kerhanesi" diye cevap veriyor telefonlara. Nokta dergisine kapak olduk. Kantincimiz Vahap, geceleri bazı hanım hanımcık kızlarımızı yurttan çıkarıp zengin işadamlarımıza peşkeş çekiyormuş, tabii idarenin yardımlarıyla... Namus söz konusu ya, bütün medya kapının önünde. Kızların çoğu çantasını kaptığı gibi kaçtı. Normalde yurtta bulunmayan ben ise iyice ortalığı karıştırıyorum. Kapıları kapatıp yurdu işgal etmeyi teklif ediyorum ama benim kadar anarşist yaklaşan tek kişi bile bulamıyorum. Toplantılar yapıldı, oturma eylemine karar verildi.

Üç gündür götümüz donuyor ama oturuyoruz. Bakanı istiyoruz, bakan geldiğinde taleplerimizi sunacağız. İlk gün yurdun önünde elli-altmış kişi ve yüzlerce polis vardı -tabii çevik kuvvet de. Üçüncü gün ise topu topu yirmi kişiydik ama yine yüzlerce polis vardı kapıda. Bütün istediğimiz ise artık yurt idaresinde öğrencilerin de söz sahibi olması. Olur mu? Bakan gelmedi tabii. Kredi Yurtlar Kurumu'nun siktiri boktan bir müfettişi geldi gele gele!

Hepimizi toplantı salonuna topladılar. Müfettiş bey tavuk kışkışlar gibi; "Oturun baki'im, ne diye ortalığı karıştırıyorsunuz, siz kimsiniz?" diye lafa başlayınca, dünün ateşli hatipleri sus pus oldular. Çıt çıkmıyor, herkes birbirine bakıyordu. En Kahraman Rıdvan, yani ben, ayağa kalkıp; "İçeri girdiğimizde, ilkokul öğretmenim yaramazlık yaptığımız için bizi cezalandırmaya gelmiş duygusuna kapıldım. Karşınızda ilkokul öğrencileri yok. Yarının doktorları, hukukçuları var. Önce hitap şeklinize dikkat etmenizi istiyoruz", dedim. Dedim ama neredeyse de altıma edecektim. Benim çıkışımla ortalık hareketlendi, istekler sıralandı. Tabii hepsine 'olur olur' den-

di, tavuklar kümeslerine yollandı. Toplantıdan sonra odada tam kırk beş dakika konuştum. Bu işin peşine düşün demeye çalıştım ama nafileydi.

Artık kendi cinsimden nefret ediyorum, bu karılar her şeyi hak ediyorlar. Ertesi gün pılımı pırtımı toplayıp yurttan tüydüm. Ev yokmuş, bana ne! Sokakta kalırım, o yarı kapalı cezaevine veya yarı resmi kerhaneye dönmem dedim, sokaklarıma döndüm.

8 Nisan

Aradaki bir ayda Şano ile tanıştım. Akinetonlu birasından normal bira yudumu aldım. Hatırlayamıyorum, tuvalet diye duvara girmeye çalışmışım. Şadiye'nin Tarabya'daki evine gittik. Meğer Şano ile Şadiye sevgiliymişler. Ben pek hoş karşılanmadım ama ev o kadar kalabalıktı ki kendimi bir kenara sakladım. Saklandığım yerden Şadiye'nin Şano'yu dövüşünü olduğu gibi görebildim. Çünkü tek oda sayılabilecek kadar küçüktü ev. Yerde uyku tulumları içinde iki turist yatıyordu: Uzun boylu, kısa saçlı bir erkek ve uzun saçlı, ufacık bir hatun. Uyandığımda Gülay ile Şadiye Soner'in saçını kesiyor, Tobi de gece işediği merdivenleri temizliyordu. Yanımda kısa boylu, uzun saçlı bir erkek yatıyordu. Kendime gelir gelmez kafa yapacak bir şeyler istedim. Niye bilmiyorum? Belki ancak bu şekilde onlarla olabilecektim.

Avucuma birkaç Peracon sıkıştırdılar. Peraconlarla Şadiye'nin mavi gezegenini görebileceğimi sanıyordum. Koltuk değnekleri yüzünden ona karşı kendimi suçlu hissediyordum. "Beni de mavi gezegenine götürür müsün?", dedim. Nefretle; "Sen gelemezsin!" dedi.

Sanırım ben tam bir sokak kızıyım. Gerçi sokaktaki tipler 'Gitarcı Kızı' diye laf atıyorlardı ama Gitarcı benim için sokakta takıldığım tek köşeydi, yalnızlık hissedince kendimi Gitarcı'da buluyordum. Evsizdim, her gece oradan takılacak zararsız birilerini bulu-

yordum. Kadıköy'de ahşap bir evin üst katına taşındım. Eski ev arkadaşım Işık da bana katılacaktı ama bir türlü sevgilisinin yanından ayrılıp taşınamıyordu. Ben gene her akşam köprüye takılıp son vapurla eve geri dönüyordum. Bir ara Yüceller de köprüye takılmaya başladılar. Yücel ve fonda üç samimi arkadaşı. Onlardan rahatsız olmadığımı ispat etmek için galiba, habire onlara takılıyordum. Alpay onların arasında en tecrübesiz, en sosyal, en kandırılabilir olanıydı, kandırdım. Alpay ile çıkmaya başladık. Sanırım bunu sırf Yücel'e inat için yaptım.

Bu arada Alpay'dan bir önce yaşadığım önemsiz bir ilişkinin önemli bir hatası ortaya çıktı. HAMİLEYDİM. Kafamı duvarlara vurmakla gidip babasıyla konuşmak arasında bir fark yoktu. Ne yapacaksam kendim yapacaktım veya Alpay'dan yardım isteyecektim. Yardım istedim, yapabileceği her şeyi yaptı, kendi bebeği olduğunu söyledi, para buldu, doktora götürdü. Muayenemden sonra girdiğim şoktan onun yardımıyla çıktım. Doktor gayet sakin bir şekilde bakire olduğumu, hamile olduğumu ve bir de tümör tespit ettiğini söyledi. Ne! Ne! Ne?

10 cm. çapında tümoral oluşum... Kafam karmakarışık olmuştu. Habis olabileceği ihtimali beni sürekli melankoliye itiyordu. Alpay hep yanımdaydı.

Tümör yüzünden bebek için girmem gereken bunalıma bile giremedim. Sessizce gitti bebek. Anne-baba seçimini çok kötü yapmıştı, gitmek zorundaydı. Şimdi sıra öbüründe. Bakalım başıma daha neler gelecek.

12 Haziran / Yeldeğirmeni

Yarın hastaneye yatıyorum. Bürokratik zırvaları oflaya puflaya hallettim. Teoride her şey hazır ama doktorum yanında biri olması gerek diyor. Sanırım annemi çağıracağım.

27 Haziran

Hastaneden çıkalı bir hafta oldu, domuz gibi sağlıklıyım. Patoloji raporu da geldi: Tümör dünyasının en kıldan tüyden kisti olan dermoid kist teşhisiyle karşı karşıya kaldım. Zaten tuhaftır, hastanedeyken de, ameliyattan sonra da ölümü hiç düşünmedim. Korkunç soğukkanlıydım ama annem çok korktu. Ben de fırsattan istifade tepesine çıktım. Hasta şımarıklığıyla bağırdım çağırdım. Hele ameliyatta bekaretime zarar gelip gelmediğini sorunca ortalığı birbirine kattım. Annem, attığım feminist nutuklardan kafası karışmış bir halde beni Yeldeğirmeni'ne bırakıp eve döndü. Bu arada finallerin hiçbirine giremedim. Bütünlemelerde de en fazla bir-iki ders verebileceğime göre, bu senenin tekrarı garanti demektir. Sağlık olsun.

8 Temmuz / Yeldeğirmeni

Alpay kafayı yedi veya Alpay'a da kafayı yedirttim. Çok eşlilik nutukları atarken o kadar kendinden emindi ki ne yapacağını merak edip onu da aldattım. Hem de bebeğin babası olan, onun adını her ağzıma aldığımda bir de küfrettiğim doktor götle aldattım. Tabii ki bu onu çıldırttı. Ama manyaklaşacağını hiç tahmin etmiyordum. Konuşmak için Taksim'deki eve götürdü beni. Yatağa uzanmamı söyledi ve kocaman bir bıçak aldı. Karşıma oturup kıskançlıktan paronayaklaşmış koca soruları sormaya başladı. Cevap vermem gerektiğini yoksa beni öldüreceğini söylüyordu. Kapıya koştum, kilitliydi. Bağırdım, kimse duymuyordu. Ben ağladıkça o daha çok sapıtıyordu. Kendimi toplayıp onu sakinleştirebileceğini düşündüğüm yalanlar söylemeye başladım. Ondan çok korktuğuma, eve gidip biraz dinlendikten sonra daha mantıklı konuşabileceğimize onu ikna edip sabahın dördünde yollara düştüğümde sinirden titriyordum. Eve nasıl döndüğümü bilmiyorum ama bir daha Alpay'a görünmemem gerektiğini biliyordum.

20 Temmuz / Yeldeğirmeni

Yalova'dan dün döndüm. Akademililerin organize ettiği korkunç bir festival... Ortaköylü 'rocker'larla takıldığım için bana ters ters bakan Cerrahpaşalılar ve davulcu Boğaç... Boğaç'la eve döndüğümde acı bir haber beni bekliyordu. Ben yokken Fahriye adlı arkadaşımın evi otele çevirmesi, hele bir gece eve yapılan polis ziyareti ev sahibini kudurtmuş, sonuçta kovulmuşuz. Tekerrür... Yine sokaktayım.

3 Ağustos / Moda

Bir de Türkler'e misafirperver derler. Dışarıda olduğumu söyleyince Neil evin anahtarını verdi, istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Ben de birkaç gündür Moda'dayım. Neil çamaşırlarımı bile yıkıyor. Ben de Boğaç'la serserilik yapıyorum.

Geçen akşam Selamiçeşme'deki çılgın eve gittik. Bir avuç manyak, götlerine baget sokmak dahil her türlü acayipliği yapıyorlar. Onların arasında kendimi de, Boğaç'ı da çok normal buldum.

6 Ağustos / Moda

ESRAR. En sonunda onu da keşfettim. Boğaç'la Tophane'ye gidip bir plaka esrar aldık. Sonra sardık içtik, sardık içtik... Moda burnunda otururken vapurların bizi takip ettiği tribine girince esrarın büyüsünü anladım. Tam tahmin ettiğim gibiydi, çok hoşuma gitti.

Belki Boğaç'la ilişkimiz devam etseydi esrar hayatıma daha hızlı girecekti ama Harbiye'ye taşınmam, Cemler ile sokak tiyatrosu için Ege'ye gitmemle araya biraz zaman girdi.

Sokak tiyatrosu, yaptığım en zevkli işlerden biriydi. Bayağı başarılı olduğumuzu da söyleyebilirim. Ama keşke daha az içseydik. Otostoplar, oyunlar, barlar, karakollar (nereye gidersek gidelim, ön-

ce polisten izin almak zorunda kalıyor, sokakta tiyatro yapılabileceğine ikna edebilirsek, oynuyorduk) derken parasız çıktığımız teatral seferlerimizden biraz parayla döndük.

Harbiye'deki evi birkaç haftada gettoya çevirdim. Taksim'in ve köprünün bütün 'punk'çıları, metalcileri, sarhoşları benim evi üs olarak kullanıyordu. İçki hiç eksik olmuyor, arada sırada esrar içiyorduk. Esrarın verdiği keyif, zihin açıklığı benim için alkolden daha iyiydi. Bir ara para kazanmam gerektiğine taktım, gidip Mavi Bar'da güya garson olarak çalışmaya başladım. Günde on iki saat hem garsonluk, hem kâmilik, hem süs bebekliği yapmaktan canım çıkıyordu. Eve geldiğimdeyse yatağımda bile dikiş kutusu kılıklı bir 'punk'ın olması beni çileden çıkarıyordu. En sonunda eve gelip muz likörümü bulamayınca çıldırdım. Hepsini kovdum, işten ayrıldım ve düzenli bir hayat için planlar yaptım. Yaptığım bütün diğer planlar gibi bunun da ömrü bir geceden fazla olmadı. Ertesi akşam gene Gitarcı'da içiyordum. Eve döndüğümde yanımda gene pek fazla tanımadığım insanlar vardı. Çetin'le tanışana kadar bu durum devam etti.

Çetin Basın-Yayın'da okuyor, dağcılık, fotoğrafçılık, dalgıçlık, mağaracılık yapıyor, paraşütle atlayabiliyor, İngilizce biliyor ve beni seviyordu. Bir otostopla hayatıma girdi ve tam tepeme oturdu. Yirmi dört saat birlikteydik. Parasız pulsuz her akşam içiyor, geziyor, bayağı bayağı romantik takılıyorduk. Onu çok seviyordum ama onunla birlikte hayatıma bir de Akineton girmişti ki Akineton durmadan arıza yaptırıyor, hapları çakıp çakıp karmaşıklığa tahammülü olmayan, buğulu, kaşıntılı, yutkunmasız, sinirli bir dünyaya taşınıyorduk. Uyku imkânsız olduğundan günlerce öylece takılıp kalıyorduk.

Çetin yapabildiği her şeyi 'aki olmazsa olmaz' olarak görüyordu. Ayıkken yarım saatte yapacağı işi akiyle saatlerce uğraşarak yapıyordu ama niyeyse akinin esiri olduğunu da inkâr ediyordu. O alınca ben de dayanamıyor, istemeye istemeye çakıyordum. Yavaş

yavaş ben de alışmaya başladığımda artık 'iki kişiye bir dünya' hatasını en tehlikelisinden gerçekleştirmiştik.

Sessiz sakin yuvarlanıp gittiğimizi söyleyemeyeceğim. Çünkü sık sık birbirimize giriyorduk veya Çetin başkalarına giriyordu. Niye kızdığını, sinirlendiğini anlayamıyordum. Bir bakıyordum ki, küçük gözlerini kocaman kocaman açmış, normalde duymakta zorlandığım puslu sesiyle bas bas bağırıyordu. Sebep ne olursa olsun, bağırmaya başlamışsa benim için hatalı oluyordu. Hem korkuyor, hem de acayip sinirleniyordum. Ben de tam kıyameti koparacakken o balon gibi sönüyor, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Benim evimden benim arkadaşlarımı kovabiliyor hatta Şadiye'ye yaptığı gibi, işi şiddete bile dökebiliyordu. Şadiye ile yaptıkları kavgadan sonra Şadiye'nin takma dişi Çetin'in kolunda kalmıştı. Bu kavgalar beni intiharın eşiğine getirip sinirlerimi laçkalaştırıyordu.

Knoll'un ürünü, mavibeyaz bir 'drug'la birlikteyim. Sanki küçük beyaz haplar olmasa Çetin de olmuyor, sadece uyuyor. Hapları çakınca neler olmuyor neler!..

Mesela Çetin evde değildi, giderken bana bir kartuş aki bırakmıştı, hepsini çaktım. Az önce müzik setiyle poker oynarken buldum kendimi. İşin kötü yanı müzik seti beni yeniyordu.

Bir gün eve gelirken otobüste çok şabalakça bir şey yaptım. Kapının önünde ayakta duruyor, içimden birileri inse de otursam diye geçiriyordum. Sağımdaki tek kişilik koltukta oturan bıyıklı vatandaş kalktı ve durakta indi. Ben de hemen koltuğa doğru yöneldim. Tam popomu koltuğa koyacakken arkaya doğru bakma akıllılığında bulundum. İyi ki bakmışım, çünkü bıyıklı amca yerinden bile kıpırdamamış hâlâ koltuğunda oturuyordu. Ben de neredeyse onun kucağına oturuyormuşum.

Çetin kasetlerin üstüne tereyağı sürüp yemeğe kalktı.

Artık bir adım da "Haliç'in Kızı" oldu. Atladım mı, düştüm mü bilmiyorum ama akinin üstüne birkaç bira içmiştim, ne kadar zaman geçti bilmiyorum, Haliç'in çamurlu suyunu içiyordum. Batak-lık gibi su beni dibe doğru çekiyordu. Hayatımın en zor kulaçları-nı atarak demirlere yaklaşıp elimi uzattım. Yukarı çekmeleri kolay oldu. Leş gibi kokuyor, soğuktan tir tir titriyordum. Boğulabilirdim ama bizim sarhoşlardan hiçbiri denize atlamaya kalkışmamıştı. O gece Çetin de denize atladı ama dört saat sonra ve Boğaz'ın sularına... Ne oluyor diye gelen polislere açıklama olarak; "Hatun atladı, ben atlayamaz mıyım?" diyordu.

Cinsellikle ilgili hiçbir sorunum kalmadı, çünkü yok öyle bir şey!

Kardeşim geldi. O geldiğinde ben pencereden gelen halisünasyon arkadaşlarıma tiyatro kulübü bütçesinden kitaplara ayrılacak pay konulu bir seminer veriyormuşum. Bu arada da naturel bir striptiz yapıyormuşum.

Dün gece sağlam kavga çıkarmışız. Evde cam, kapı, pencere, vs. her şey aşağı inmiş. Ben kendi adıma hiçbir şey hatırlamadığımı söyleyebilirim. Çetin'in hatırladığını da hiç sanmıyorum.

Çetin'le her konuda, her yerde müthiş anlaşıyoruz ya evlenmeye karar verdik. Bu aslında sıradan bir aki tribiydi ama gerçekleşeceği tuttu.

Bazen düşünüyorum da, ben annemle babamdan nefret ediyorum galiba. Onları en fazla üzen şeyin benim başıma gelen kötü şeyler olduğunu fark ettiğimden beri kendime zarar vererek onlardan intikam alıyorum. Evet, öylesine nefret ediyorum o gereksiz ikiliden. Kendime baktıkça o ikisinin biraraya gelmiş olmasına daha fazla sinirleniyorum.

Onları düşündüğüm zaman çıkarmakta usta oldukları birtakım sesler de kulağıma misafir oluyor sanki. Mesela annemin nasıl geğirdiğini, babamın yemek yerken çıkardığı abartılı efektleri duyar gibi oluyorum. Zaten öksürürken yellenme sesi dedemi hatırlatmı-

yor mu bana? Demek ki hepsinden nefret ediyorum. Çetin'le evlenmem de bu planın bir parçası olabilir ama o cinnet aşkları için geçerli midir ki? Evet cinneti de dibine kadar yaşıyorduk, aşkı da (seks hariç). Önemsiz ya, ben seksi aştım ya, parantez içinde yazıyorum bunu!

Biri size; "Seni seviyorum, bu yüzden de seninle sevişemiyorum" derse ne düşünürsünüz? "Aa, ne önemi var canım, biz de sevişmeyiz olur biter", denebilir mi? Bu yapılabilir mi? Diyelim ki yapıldı, edilgen olan şahsın kafası karışmaz mı? En azından bunun nedenini, niçinini merak etmez misiniz, sizce normal olabilir mi, ha? Bence de normal değildi ve bu anormallik doğrudan beni ilgilendiriyordu. Akinin pezevenkliği olmaksızın Çetin'i yakalamak için çok uğraştım -en azından düşüncelerimde uğraşmışımdır. Uğraştığıma emin olduğum bir şey var ki kafam korkunç karışıyordu. Kavga ettiğimiz zaman kavganın görünen sebebini hiç savunmaya çalışmıyordum. Çünkü aslında daha önce olan başka bir şeye sinirlenmiş oluyordu. Neye sinirlenmiş olabileceğini düşünürken ben kısa devre yapıyordum.

Ama onu seviyordum. Demek ki hep onunla olmak isteyecektim. Yani evli olmamızın hiçbir mahsuru yoktu. Bu mantık zincirinin sonu elektrikli sandalyeye varacak kadar tehlikeli hale gelebilir tabii. Ben sadece evlenmekle yetindim. Bahanelerimizden biri de elimize geçeceğini düşündüğümüz bir miktar paraydı.

Küçük burjuva düğünü tarafımızdan başarıyla oynandı veya sabote edildi. Almanya'dan, Fransa'dan, Çanakkale'den, İstanbul'dan, Ankara'dan yola çıkan ve birbirini hiç tanımayan bir grup insan, memleketimizin güzide bir düğün salonunda bir araya gelip mutluymuş, eğleniyormuş gibi yaptılar. Düğünün en boktan yanı ikimizin de ayık oluşuydu. Çünkü bir gün önce kına gecesi münasebetiyle bayağı içip konu komşuya yeterince afişe olmuştuk. Gelin kına gecesinden ayakkabılarını eline alarak kaçar ve babasının içki sofrasına kurulur, "Çok sıkıldım, ben de sizinle içicem" diye tuttu-

rur. Gelini kandırıp tekrar kına gecesine götürürler ama kolasını kontrol etmeyi unuturlar. Votka-kola çok geçmeden etkisini gösterir. Gelin dansöze dönüşür, damat bütün misafirleri kovar ve küçük şehri epeyce oyalayacak kadar rezillikler sahnelenir.

Artık evli bir kadınım. Çetin de koca...

Evlilik benim için çok anlamsızdı, komikti. Hiç mutlu ve evli iki kişi görmemiştim. İnsanların kendi sorumluluklarını başkasının sırtına yükleme merakı, sahiplenme gibi büyük bir hata, hâlâ çocukluğumuzdaki masal sonlarını arıyor olmamız, yanılsamadan ibaret aşklar ve en önemlisi yalnızlıktan duyulan korku sonucu bu ikili kombinasyonu deniyoruz. Bunları biliyordum ama, ya bu sefer farklı olursa, ya sonsuza kadar mutlu... falan filan diyordum işte.

Önce kendimizi sıradan bir evli çift sanıp yeni, kaloriferli, üç odalı, uydu antenli evimize taşındık. Biraz uzaktı ama olsundu. Artık daha düzenli yaşayacaktık ya! Gece yarılarına kadar içmeyecek, erkenden evimize dönecektik ya!

Çok değil bir ay sonra yeni evli çifti Sirkeci'de bir gece yarısı kavga ederken görüyoruz. Daha doğrusu o gece Çetin'i bayağı dövmüşüm. Elimden zor almışlar ve Çetin Beyazıt'a doğru kaçmış. Ben o gece tanıdığım bir ressamın evinde kaldım. Pek rahat ettiğimi söyleyemeyeceğim. Sabah kocamı aramaya çıktım. Normalde kocalar işten veya evden aranır değil mi? Biz birbirimizi kaybettik mi köprüaltına, Gitarcı'ya gidip oturuyorduk. Diğeri muhakkak oraya geliyordu.

Bu arada Gitarcı epeyce kalabalıklaşmış, 'rocker'ların yeri haline gelmişti. Yani alkoliklerin, yani uyuşturucu bağımlılarının, hapçıların... Yani toplumla barışık olmamayı tercih eden, sert görünerek hassaslıklarını gizlemeye çalışan, biçimciliği yırtık kotlarla yıkmaya uğraşan, çoğunluğun kaka serseri deyip görmezden geldiği veya peşine takılıp dalga geçtiği bitli serserileriz ve hepimiz Gitarcı'dayız. Demek ki sürü ruhu bizde de varmış. Bu yarı meyhane, ya-

rı bar, kafeden bozma mekânda bir arada olmaya çalışıyoruz. Sorun bitse, nasıl olsa bit hepimizde var. Daha iyisi, biribirimize hiçbir şey açıklamak zorunda değildik. Soner de öyle yaptı, hiçbir açıklamada bulunmadan gitti.

O niye öldü bilmiyorum. Ölmesi gereken o kadar çok insan varken, Soner niye öldü hiç anlamayacağım. Zaten hep böyle olmuyor mu? O insanın ölebileceğini hiç aklımıza getirmemişizdir, öyle afallarız, öyle ihtiyaç duyarız, öyle özleriz ki niye diye bas bas bağırırız, sanki her şeyin bir niyesi varmış gibi! Bu tür abukluklarımıza "şartlanılmış melankoli" diyebiliriz. Ama adını ne koyarsak koyalım, bir yerlerimizi acıtmasına da engel olamayız.

Gülay tatil dönüşü o komik arabasıyla sonsuza yolculuk yaptığında hepimizin, özellikle Soner'in canı çok acımıştı. Ama Gülay, ölümüyle Azrail'e ince bir espri yapmıştı sanki: O kanserdi, hastane köşelerinde ölümü beklemeyi reddedip arabası ile uzun bir tatile çıkmıştı. Onun ölümünü ben Soner'den öğrenmiştim. Önünde hap kutuları ve bira bardakları yığılmış, kafası öne eğik, köprünün bir köşesine sinmiş oturuyordu. Onları en son Tarabya'daki evden Ankara'ya yolcu etmiştim ve o günden beri de görmüyordum. Sırıtarak Soner'in yanına gittim; "Neredesiniz ya, amma tatil yaparmışsınız, diğerleri nerede?" dedim. Kafasını kaldırdı, haplardan camlaşmış gözleriyle bana baktı ama kim olduğumu anladığını hiç sanmıyorum. "Gülay öldü" dedi.

Soner'in ölümünü de Suna haber veriyordu. Blues Bar'daydık. Çok değil, iki gün önce Soner de aramızdaydı. Şimdi ise morgda! En son Nesrin ile takılıyorlardı. Küçük bir eroin partisi çevirmeye karar vermişler. Aslında ikisi de eroinman değildi henüz, eroin de eroin değilmiş zaten. Dandik, bozuk mal vermiş torbacı. Soner fazla olan çizgiyi çekmiş. O Gülay'ın yanına gitmiş, Nesrin bizimle kalmıştı. Niye?

Soner ölmeseydi, belki eroini o zamanlar tatmış olacaktık. Onun

ölümüyle H'ten nefret etmiştik ama bazı aşkların nefretle başladığını söylerler değil mi? Okulda öğrendiklerim sonucunda H'ten hem korkuyor hem de merak ediyordum. Farmakoloji, esrarı da kaka kabul ediyordu ama bence alkol daha kötüydü. Okul dedim de...

Hem tıp öğrencisi, hem punk, hem de sivil polis olabilir miydim acaba? Hayatımda en az çaba harcadığım faaliyet öğrenciliğimdi. Kadavra başında fotoğraf bile çektirmemiştim. Bence doktor olmak, hasta olmak kadar düşülmemesi gereken bir pozisyondu. İyice düşünüp doktor olmaya karar vermiş insanların ya mazoşist ya da sadist olduklarını söylüyordum.

Diğer taraftan tıp öğrencisi olmak part-time kısır bir meslekti. Sadece avantajlarına takılınabilir, bayağı uzun bir süre bu etiketle o korkunç kastta saklanılabilirdi. Saklandım. Arada havaya girip ciddi takılmaya çalıştığım da oluyordu ama hastanede hastabaşı çalışmalarım bir anda Gitarcı'da sarhoşbaşı çalışmalarına dönüşüyordu. Önlük ve streskop çantaya, ben Gitarcı'ya! Her gece yeni insanları içkime meze yapıyor, hayat hikâyeleri dinleyerek kendi hayat hikâyemi yaşıyordum. Bu kadar çeşit, bu küçük Gitarcı'ya nasıl sığıyordu, nasıl bir arada olabiliyorduk, bilmiyorum. Tuhaf bir klan oluşmuştu. Bizler, yani demirbaşlar 'underground mekân' tribine takılıyorduk. Müzik o zamanlar için İstanbul ortalamasına göre fazlasıyla ekstremdi, yani iyiydi.

Meğerse Naci ve biz (Çetin, Şano, Şadiye, Sait, Turhan, Levent, Dalgıç, Erhan, Soner vs.) büyük çıkıntılık yapmışız. Arkamıza baktığımızda bira ve joint içen, Doors dinleyen arıza ve rahatsız bir güruh bulduk. Çoğunluk gözde fakültelerde okuyordu. Bir kısmı mezun olmuş ya da atılmıştı. Kültür ve IQ normalin bayağı üstündeydi. Hepimiz görünürde iyi aile çocuklarıydık ama gerçekte bizi çıkmaza sokan bu iyi ailelerimizdi. Toplum normlarına uygun çocuk yetiştirmeyi reddedip, bize bazı özgürlükleri tanımışlardı. Biz ise bu özgürlükleri bu toplumda kullanamıyor, düşündükçe kendimizi farklı hissediyorduk. Bir kere uzaklaşmaya başlayınca

da geriye dönemiyor, gittikçe dengesizleşiyorduk. Ailelerimiz konuşurken başka, uygularken başka olunca... Ben benimkilere çok şey haykırmak isterdim!

Benim evliliğim annemlerinkine bir Çinlinin Kızılderiliye benzediği kadar benziyordu. Ben yemek yapmıyordum, Çetin işe gitmiyordu; ben temizlik yapmıyordum, Çetin alışverişe gitmiyordu. İsteyen istediği zaman Gitarcı'ya yalnız gider içer, isterse eve gelmeyebilirdi. Birbirimizi kısıtladığımız tek nokta şuydu: Ben onun aki almasını istemiyordum, o benim içki içip arıza yapmamı... Annemin deyişiyle; bizde tam kirli tencere yuvarlanmış, kirli kapağını bulmuştu. Bazen onun ailesinden, bazen bizimkilerden bir miktar para geliyor, bazen de Çınaraltı'na gidip kitap satıyorduk. Ben bir ara dublaj yapmaya çalıştım. Sanatçı zannedilen soytarılarımızın kıçını yalamayınca pek sevilmedik.

Bir gün işe yırtık kotumla gitmiştim, saygıdeğer aktristlerimizden biri beni görünce önce şuh bir kahkaha attı, sonra "Ah canım, ne bu halin, gelirken tecavüz mü ettiler?" dedi. Ben de "Evet, ilk tecavüzümdü, çok korktum", dedim ve ekledim, "Siz ilkinde ne hissetmiştiniz?" O günden sonra bana pek rol vermediler.

Ben yine arada okula, tiyatro kulübüne falan gidiyordum. Çetin hiçbir şey yapmıyordu. Arıza kişiliklerimiz yüzünden periyodik olarak korkunç kavgalar yaşıyorduk.

15 Mart

Dün köprüde, tuvaletten çıkınca tanık olduğum manzaraya kadar çok keyifliydim. Sonrasını hatırlamıyorum. Tekme tokat girmişim. İyi de yapmışım! Çünkü hâlâ bir açıklama getirmiş değil. "Ne var bunda" diyor. Bir şey yok canım, istersen köprüdeki bütün kızları öp! Kız gelmiş öpmüş... Ben gördüğümde Çetin zorla öpülüyor gibi durmuyordu, hatta oldukça şehvetli görünüyordu. İnanamıyo-

rum! Ben neyim, Çetin'in evcil hayvanı mı? Yok, olmaz! Gene yanlış yere dükkân açtık. Bir an önce kendimi toplayıp ondan kopmalıyım, yoksa çıldıracağım!

12 Temmuz

Şadiye ile Şano bizdeydi. Annemin gönderdiği kutuları açtık. Senelerdir üç kuruş maaşla alınıp kenara konulmuş ıvır zıvır bir sürü şey. Tamam, bizim gibi insanlar için çok komik şeyler, ömür boyu kullanamayacağım ıvır zıvır. Çetin tutturdu bunları satalım diye. Şadiye ile Şano da, "tabi, tabi!" diyerek arka çıktılar. Ne gerek var diyordum, annem bunları görmezse üzülür diyordum. Onlar benimle dalga geçmeye başladılar, klasik ev kadını tribi yapıyormuşum. Ben de "Evet" dedim, "Evet, ben bunları kullanıcam. Çin porselenlerinde yemek yiycem, gümüş işlemeli bakır tasla banyo yapıcam! Var mı bir diyeceğiniz!" Beni sinirlendirmek üçünün de hoşuna gitti. İyice üstüme gelmeye başladılar. Ve bende film koptu, hepsini kovdum, gitmediler. Ben çıkacak oldum, kapıyı kilitlediler. Ben kriz geçiriyordum, onlar muhabbet ediyorlardı. Dokuzuncu kattan yan dairenin balkonuna geçmeye kalkınca kapıyı açtılar. Gecenin dördünde Güneşli'den Cerrahpaşa'ya parasız pulsuz nasıl gittim bilmiyorum. Psikiyatrideki nöbetçi doktoru hatırlıyorum: "Peki sana ne yapalım, ne istiyorsun? Hap istemiyorsun, uyumak istemiyorsun, ne istiyorsun?" diyordu. "Altı sene sen okudun fakültede. Ben mi söyliycem sana ne yapacağını?" deyip çıktım. Geriye nasıl döndüğümü gene hatırlamıyorum. Kafayı yediğime eminim artık. Teşekkürler Çetin!

Siz benden hiç özür dilediniz mi? Onca kavgada hiç mi haklı olmadım, haklı çıkmadım? Kimsenin benden özür dilediğini hatırlamıyorum. Yapmayın n'olur, denge demiyorum, artı sapmalar varsa illa ki eksi sapmalar da vardır diyorum. Hiçbir şey yoktan var olmaz, vardan yok olmaz diyorum, su 100° C'de kaynar, ısınan hava yükselir diyorum, yani en azından müdahale edip hayatımı yanlış yönlendirdiğiniz için özür dilemeliydiniz diyorum. Diyorum, diyo-

rum... İşin boktan yanı, demek istediklerimi gözlerinin içine bakarak anneme, babama, kardeşime, kocama, sevgilime diyemiyorum. Sadece tek yumurta ikizimle mi ilişki kurabilirim, ne yani?

27 Ağustos

Aman Allah'ım, bu nedir böyle, kafam karıncalanıyor! Onu evde bir hatunla bassaydım bu kadar koymazdı. Banyoya girerken makinanın üstünde unutmuş, önce o zırva yazılardan biri sandım, tam odasına bırakmaya hazırlanıyordum ki tanıdık isimler gözüme çarptı. Bu bir listeydi. Tanıdığımız bütün hatunların isimlerinin olduğu bir liste! Arkadaşlarımızın, arkadaşlarımızın sevgililerinin, şişman olan Saliha ve sakat olan Şadiye hariç bütün kızların ismi vardı. Elimde listeyle titreyerek yanına gittim. Kağıdı tanıyınca gayet sakin bir şekilde onun eşyalarını karıştırmamam gerektiğini hatırlattı. Özür dileyip unutamazdım, üstüne gittim. Bu neyin listesiydi? Bunda ne varmış, herkes gerçekte yaparmış, o sadece kâğıt üstünde yapıyormuş. Yani bu isimler, benimle beraber olduğu için düzemediği hatunların isimleriymiş. Yani beni tatmin edemezken, bir de başkalarını istiyormuş. Ne biçim bir sapkınlıktı bu!

Yakışıklı bir erkekti Çetin. Kızlarla hiç sorunu olmamıştı, -daha doğrusu görünürde olmamıştı. Bana olan ilgisizliğini hapa, hapın yan etkisine bağlıyordum. Bu kadar basit değilmiş... Sanırım küçük bir ilkokul öğrencisiyken, annesinin ödev defterine yazdığı aşk mektupları, belki de öğretmenle randevulaşmalar onda kadınlara karşı nefret doğmasına yol açmıştı. Nefretini, onları aşağılayarak, yapabilirse de düzerek kusuyordu. Yani onları cinsellikle cezalandırıyordu. Benimle sevişmemeyişinin nedeni de buydu galiba. Yani böyle mantıklı bir bahane uydurmuştum.

Diğer taraftan annesinde, anneannesinde ve daha önceki ebeveynlerinde psikiyatrik bir hastalık vardı. Annesi iki senedir, teşhisi tam olarak konulamamış bu hastalığın tedavisini görüyordu.

Son ziyaretimizde krizlerden birine ben de tanık oldum: Saldıracak birini arıyormuş, bana saldırdı. Benden önce kendi babasını Saddam Hüseyin sanıyor, yaşadıkları kasabayı birbirine katıyormuş. Beni görünce Bodrum'a gidelim, beni orada Menderes bekliyor diye tutturdu. Ben, şimdi gidemeyiz deyince benden de nefret etti. Annesinin bu halini görünce hastalığın irsi olduğunu, Çetin'in de hasta olabileceğini düşünmeye başladım.

Çok korkuyordum. Yirmi dört saat beraberdik ama kendimi çok yalnız hissediyordum. Saatlerce odasına kapanıyor, benim odaya girmeme izin vermiyordu. Bense o kocaman yatakta kâh ağlıyor, kâh mastürbasyon yapıyor, şansım varsa uyuyordum.

Artık Gitarcı'ya da her gidişimiz olay oluyordu.

12 Ekim

Sebebini hatırlayamadığım bir tartışmaya girmiştik, epeyce sarhoştum, habire ağlıyor, bütün Gitarcı'ya Çetin'den nefret ettiğimi söylüyordum. Çetin'se hiç umursamadan içiyordu. Kalkıp köprünün demirlerine yaslandım. Masadaki yerimi Şadiye ile Nesrin doldurdu. Çetin Şadiye'den nefret ettiğini söylerdi ama o gece hayatından çok memnun, kahkahalar atıp duruyordu. Bir ara yanıma gelip bu gece Şadiyelerde kalacağını, istersem benim de gelebileceğimi söyledi. Şadiye adını bana yasaklayan o değildi sanki! Asıl çekici olanın Nesrin olduğunu söyleyemiyor, sabah Ankara'dan gelecek olan arkadaşı karşılama hikâyesi anlatıyordu. Cehenneme gitmesini söyledim. Bir ara tuvalete girdim. Çıktığımda masaları bomboştu. Sanki benim yokluğumu fırsat bilmiş, toparlanıp kaçmışlardı. Çok sinirli ve sarhoştum, arkalarından yetişebilirim diye fırladım, kendimi yerde buldum. Çenem taşa gelmiş, parçalanmıştı, oluk oluk akan kanı görünce iyice çıldırdım. Gidip Çetin'i bulmalı, hatta onu öldürmeliydim.

Evi bilmiyordum, Suna'dan beni götürmesini istedim, kapıyı

Şadiye açtı ve Suna'ya; "Onu niye getirdin!" diye bağırdı. Şadiye'yi itip içeri girdiğimde Çetin saklanmaya çalışıyordu. "Benimle gelip her şeyi bitireceksin Çetin!" dedim. Nesrin lafa karışıp, "O senle gelmek istemiyor" dedi. Ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. "Soner'i sen öldürdün, asıl sen ölmeliydin" diye bağırıp banyoya daldım. Hiçbir şey düşünemiyor, sadece ölmek istiyordum. Tişörtümün ucunu ateşleyip gözlerimi kapattım. Alevler vücudumu yalamaya başlamıştı ki Suna içeri girdi. Birkaç sağlam tokattan sonra kendime geldim. Bu arada çıkardığımız gürültü yüzünden polis kapımıza dayanmıştı. Ben, üstüm başım kan ve yanık içinde karşılarına çıkıp sadece kocamla küçük bir kavga yaptığımızı söyleyince, Çetin'i kenara çekip bir şeyler söylediler; "Al karını, evine git, bir daha karşımıza çıkma" dediler. O da uslu uslu emre itaat etti.

Bu olay ilişkimizi iyice çıkmaza sokmuştu. Sanırım yalnızlıktan korktuğum için onu terk edemiyordum. Belki de hâlâ seviyordum, bilemiyordum. Bildiğim tek şey bu ilişkinin artık patolojik bir hal aldığıydı. Bazan bütün suç bende diyordum; seksi beceremediğimi, cinsel olarak çekici olmadığımı düşünüyordum. Ayrıca, ben herkesin katlanabileceği bir hatun değildim. Çetin hiç sesini çıkarmadan beni toplayıp duruyordu. Bir Türk erkeği için çok sabırlıydı.

Kendimi bildim bileli topluma karşı savaş veriyordum. Önce kadın olarak görülmekten nefret ediyor, çoğu erkekten daha zeki olduğumu düşünüyordum. İspat etmek için de burnumu hemen her deliğe sokuyor, erkeklerin yaptığı her işi yapmaya çalışıyordum. En büyük çıkmazım hassaslık, duygusallıktı. Ne kadar güçlü olmaya çalışırsam çalışayım, büyük hayal kırıklıklarına uğruyordum. Birinin omuzuna yaslanıp ağlamayı çok kadınca bulduğum için içimdekileri hep saklıyor, güçlü kadını oynuyordum.

Alkol benim için büyük bir handikaptı, nerede duracağımı bilmiyor, zil zurna sarhoş olunca da tam arıza oluyordum. Çetin'le yaşadığım hayal kırıklığı bana çok fazla arıza yaptırdı. Sabah hiçbir şey hatırlamıyor, yaptıklarımı anlattıklarında inanamıyordum.

Hele Assos'ta çıkardığım rezaleti düşünüyorum da, Çetin dışında başka bir erkek olsaydı beni öldürürdü. Gerçi bunu büyük bir ihtimalle Çetin'den intikam almak için yapmıştım ama yine de affedilir gibi değildi.

Çetin'in annesigili ziyarete gitmiştik. Gelin muhabbetinden oldukça bunalmıştım. Dönerken bir günlüğüne Assos'a uğradık. Önce her şey çok güzeldi. Sonra akşam yemeğinde sebebi belli olmayan o boktan tartışmalardan birini yaptık ve ben içmeye başladım. Gerisini hatırlamıyorum.

Barda epeyce içmişiz. Çadıra dönerken sahilde ateş yakıp oturan bir grup görmüşüz. Böyle muhabbetleri hiç kaçırmazdık, yanlarına gidip oturmuşuz. Niyeyse Çetin bir ara ateş için odun bulmaya gitmiş. Döndüğünde ben yanımdaki akademili çocukla öpüşüyormuşum. Çetin sinirlenip çadıra dönmüş. Sonrasını akademili Berk'ten öğreniyorum: Kalkıp Berk'in çadırına gitmişiz. Biraz sonra da ateşin çevresindeki diğer abazalar, "Bize de! Bize de!" diyerek çadırın çevresini sarmışlar. Berk apar topar beni sırtladığı gibi Çetin'in yanına götürmüş ve işlerinin bozulmasına sinirlenen o sapıklardan hayatının dayağını yemiş. Berk bunları bana anlatırken ağlıyordu.

Sıradışı evliliğimiz sıradan, daha doğrusu bizim için sıradanlaşan kavgalarla kör topal sürüyordu. Kendimizi bir cins Leyla ile Mecnun sanıyorduk. Alkolik Leyla ve hapçı Mecnun... Bir ara az daha anne-baba oluyorduk. Sağ yumurtalığım olmadığı, seks minimumda yaşandığı, takvime dikkat edildiği (aslında o kadar çok içiyor, filmi o kadar çok koparıyordum ki takvim bayağı zor durumdaydı) halde gene hamile kalmıştım. Tuhaf bir şekilde, bebeğin ikiz olduğunu düşünüyordum, hatta emindim. İlk gebelikte yaşayamadığım annelik psikolojisini şimdi iki kat güçlü hissediyordum. Fizyolojik ayrıntıların hepsini hem ben hem Çetin heyecanla ve korkuyla yaşıyorduk. Bu süre içinde memelerim irileşmiş, bayağı da kilo almıştım. Kürtaj parasını toparlayana kadar bebek veya bebekler de bayağı büyüdüler. En sonunda İstanbul'un en beceriksiz ji-

nekologunu bulup, o aptal jinekoloji masasında bir kez daha bacaklarımı açıp, gözlerimi kapayıp, dişlerimi sıktım.

Her şeyin bittiğini sanmıştık ama kadın işini beceremeniş ve ben üç gün boyunca adeta doğum yapar gibi kalan parçayı rahmimden atmaya uğraşmıştım. Son kuruşumuza kadar verdiğimiz için tekrar araba tutup doktora gidemiyorduk. Hayatımın en sancılı üç günüydü. İlk gece Çetin'le sabaha kadar bebeklerimiz için gözyaşı döktük. Üçüncü gün ayağa kalkıp doktora gittiğimde, önce hocadan sert bir fırça yedim. Sonra kötü haberle bok gibi kaldım: Tekrar kürtaj dedi hoca! Ölecek bile olsaydım tekrar o masaya yatamazdım. Organizmam kendi işini kendi halletti ve ben ikinci bir bakirelik dönemine girdim.

Bütün bu yaşadıklarım beni gittikçe daha dengesiz, daha boşvermiş, daha çıkıntı yapıyordu. Arada sırada içebildiğim esrar, sakinleştirip neşelendirdiği için çok hoşuma gidiyordu. Alkolden uzak durmam gerektiğini biliyordum ama beceremiyordum. Ama bütün bunlar yine de normal sayılabilirmiş, stad konserlerinin olduğu o yaza kadar ben yine de normalmişim. Nefret ettiğim o aptal toplumu biraz olsun yakalayabiliyormuşum. Daha doğrusu Çetin'e olan aşkım, onu kaybetme korkum beni dizginliyormuş.

Ve nihayet kaçınılmaz olan, yüzlerce defa kenarından sıyırdığım kadın-erkek ilişkisinin o meşhur çıkmazını da yaşayınca, yıllardır düğüm düğüm örmeye çalıştığım sıradan insan kazağı hızla sökülmeye başladı. Gardrobumu yeniden renk renk deli gömlekleriyle doldurdum. Bunu yaparken de, hayatımda hiç olmadığım kadar gayretli, istikrarlı ve hevesliydim. Zıvanadan çıktığım da söylenebilir, doğallığıma döndüğüm de...

Bu arada Bulgaristan'a giderken sağda diye tarif ettiğim uydu antenli, nohut oda bakla sofa ev hikâyesinden kurtulmuştuk. Annem en büyük kıyağını yapmış, bir an önce doktor olabileyim diye okula yakın iki odalı bir ev satın almıştı. En azından kardeşim As-

lı gelene kadar benim olan bir ev. Tabi yuva değil getto olan bir ev ama en azında medeniyete yakındık artık.

Çetin odasında akileri çakıp kitaplarıyla sevişmeye başlayınca, o kocaman yatakta mastürbasyon yapmak yerine, barları dolaşıp içmeyi öğrenmiştim. Zaten Çetin'le ortak yanımız yan yana yatıp TV seyretmek, balayı kingi oynamak ve duvarlarda delik açabilecek kadar şiddetli kavgalar yapmak şeklinde acayip bir raya oturmuştu. Böyle bir evliliğin, böyle bir raydan çıkması da hiç zor olmadı. Kocamın parayla, akiyle ve cinsellikle sorunları vardı. En son, odasına kapanıp beni unuttuğu gecelerde porno dergilere takılıp mastürbasyon yaptığını öğrenince kendimi bu ilişkiden daha fazla zarar görmeden koparmam, geri çekmem gerektiğine karar verdim.

Bu arada Galata Köprüsü yanmış, Gitarcı ve tayfası Taksim'e taşınmıştı. Yazarlar, çizerler ve müzisyenlerin sayesinde popüleritesi iyice artmıştı. Mekânın underground denebilecek bir hali kalmamıştı ama alternatifsizdi. Sanırım ak sakallı, nur yüzlü (ZZ Top) bir rocker Naci'nin rüyasına girmiş ve "Yürü ya eleman" demişti. Naci de yürüdü. Çok iyi bir işadamı olmakla beraber, kendine pek de sıradan olmayan canavar gibi bir ortak bulunca Gitarcılar çoğaldı. Anlayanına da, anlamayanına da, domestiğine de canlı rock, hard rock, metal servisine başladı. Bizim salaş Gitarcı sosyetenin bile uğrak yeri oldu.

İşte yeni Gitarcı'nın açıldığı o yaz, İstanbul Ahmet San'ın sayesinde bir nevi rüya yaşadı. Ben de Ahmet San'ın ekibinden bir Vikingle rüyamda bile göremeyeceğim fanteziler yaşadım. Danimarkalı ile Gitarcı'da tanıştık. Fena halde yakışıklı bir tipti. Elton John'un konserine davet etti. Okuldan bir kız arkadaşımla beraberdim, memnuniyetle kabul ettik. Çetin evde, Akçay'dan saçma sapan bir abisiyle rakı içerken, biz personel kartıyla konsere girdik. Minimum İngilizce ile minimum bir flört devresinden sonra, Elton John tepemizde piyano çalarken biz sahnenin altında sevişiyorduk. Bir sürü hapın üstüne bir sürü bira çakmıştım ama ne yaptığımı

bilmiyordum diyemem. Biliyordum. Ayık da olsam reddedemeyeceğim kadar çekiciydi. Nihayet kocamı aldatmıştım, büyü bozulmuştu. O geceyi otelde, Danimarka birası, Danimarka çikolatası ve Danimarkalı seksiyle geçirdim. Henning kocaman bir erkekti, bana çok anlayışlı davranıyordu. Her şey çok güzeldi. Keşke Çetin'e anlatmak zorunda olmasaydım. Ama ne olursa olsun anlatmalıydım. Ona hiç yalan söylememiştim, yine söylemedim. Çok zor oldu ama tuhaftır, çok da rahatlamıştım.

Güvercin bakışlarıyla dinledi beni. Sadece seks ihtiyacından doğduğu konusunda hemfikir olduk. Böyle bakınca olay daha basit, daha katlanılır oluyordu sanki. Ama değildi, geri dönülmez, boktan bir duruma girmiştik.

En kötüsü benim içimden kopup giden o şeydi. Sanki çok değerli bir parçamı kaybetmiştim. Belki aşka olan inancımı, belki kendimde fark ettiğim insanlara olan -zaten eser miktardaki- güvenimi... Sonuçta kaybettiğim o şeyin adını koymam gerekmiyordu. Olan olmuştu, sonuçlarına da katlanacaktım. Katlanmam gereken sorunlar ağırlaştıkça, ben daha da vurdumduymaz olmaya çalışıyordum. Esrar, alkol ve ben artık hep birlikteydik. Tercihimi yokuş aşağı kullanmış ve vitesi de boşa almıştım.

Henning'le diğer konserlere de katıldım. Kimde ufacık bir sevgi kırıntısı hissetsem onunla gidiyordum. Çetin'in hâlâ neden yanımda olduğunu anlamıyor, belki de beni cezalandırmasını istiyordum. O ise şaşkınlığına, içine düştüğü boşluğa rağmen bütün iyi niyetiyle beni kaybetmemeye çalışıyordu. "Kendimden beklerdim ama senin böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim," diyordu. Halbuki ne yapıp yapamayacağını ben bile bilmiyordum. Ben onu hâlâ tanımadığımı, tanıyamayacağımı öğrenmiştim, o ise yanılgısını sürdürüyordu.

Ağustos ayıydı. Çetin, Çarşamba günü dönerim deyip Akçay'a gitmişti. Aradan dört Çarşamba geçmişti hâlâ hiçbir haber yoktu.

Her zaman sürttüğüm sokakta onunla karşılaştım. Köprüden beri tanıyordum ama doğru dürüst hiç muhabbet etmemiştik. Çetin'i sordu. "Terk edildim, terk edildim" derken sanırım hiç de dertli görünmüyordum. "Gel Leventler'e gidelim, bir şeyler içeriz," dedi. Bir şeylerin ne olduğunu biliyordum ve hiç reddetmemiştim. Böylece Fındık'ın peşine takıldım.

Biz bir araya gelmesi tehlikeli olan iki kişiydik ve bir araya gelmiştik.

Hollanda'da ölmek istiyorum
Liverpool'da punk olmak
Singapur'da Japonca öğrenmek
Hindistan'da kül olmak istiyorum
Pizzanın üzerinde mantar
Kapılarda zil olmak istiyorum
İstiyorum da istiyorum

İstiyorduk, en çok da kafa yapmak istiyorduk. Önceleri Fındık Leventlerde kalıyordu, tabi ben de. Sonra Leventler evden kovulup bana taşındılar. Artık Fındık'la yarım saatimiz ayrı geçmiyordu. Yaşadığımız her şeyi eğlenceli hale getiriyor, herkese, her şeye gülüyorduk. Bir de kara kaplı defterimiz vardı. Kafamız iyi oldukça şiirler, oyunlar, reklam senaryoları yazıyor, karikatürler çiziyorduk. Fındık'ın çizgisi iyiydi, benimki berbat. Bu yüzden sevdiklerimizin karikatürlerini Fındık çiziyordu, sevmediklerimizinkini ben. Bir gün defteri kitap haline getirmeyi düşünüyorduk. Kitap haline getirilemeyecek kadar uçuk olduğunu şimdi fark ediyorum. Ama yine de birkaç alıntı bizi biraz olsun anlatacaktır:

18 Ekim

Seni unuttuğumuzu sanma fındık kabuğumuz... Hiç unutmadık! Ama bugünlerde onca yaşam savaşı arasında biraz boşverdik gali-

ba. Gerçi bizim savaşımız değildi bunlar. Biz her zamanki gibi ölüm oyunlarına devam ediyoruz. Âşık oluyoruz, başkalarının manda yüreklerine sığdıramadıklarını biz saniyeler içinde o çılgınca atan kalplerimize sığdırıyoruz. Kırmızıya boyuyoruz dünyamızı. Minik, renkli silgiler dağıtıyoruz. Ellerimizi uzatıyoruz kimse tutmuyor, 'olsun' diyoruz, birbirimizin elini tutuyoruz. Kıskanıyorlar, kızıyorlar yine duvarlar örmeye çalışıyorlar. Bu onların savaşı, biz kimseyle kavga etmiyoruz, gülmekten edemiyoruz. Bırakıyoruz tekerlekleri yuvarlansınlar, biz mutlu olmaya devam ediyoruz.

Ahıra girmeyen bir koçtum
Ot buldukça uçtum
Anayasada en büyük suçtum
Geceleri yaşamla ölüm oyunları oynamaya devam ediyorum
Kanım damarlarımda hayalimdeki çağlayanlar gibi akmakta
Güzel kızların ağlayarak ilahiler okuduğu gecede
Yanmakta olan bir Hintli cesedi gibiyim

Bu son şiir, deftere ve hayatımıza girmeye çalışan gereksizlerden birinindi galiba. (Fındık böyle yazmamı istedi!)

Ben arkasından; "Yokluğunun nedeni alfasilindi, antibiyotikti" diye saçmalamaya başlamıştım ki Çetin döndü. Evdeki kalabalık pek hoşuna gitmediyse de önceleri sesini çıkarmadı. Fındık, Levent, ben ve Çetin. Gayet keyifli gecelerimiz de oldu. Fakat zaman geçtikçe Fındık'la benim samimiyetimi kıskanmaya, kendini dışlanmış gibi hissetmeye başladı. Öyle ki uzun bir gecikmeden sonra regl olduğumda "bebeğimi düşürdüm" şeklindeki esprime, "Fındık'a düşürmüşsündür" diye cevap veriyor ve bunu söylerken hiç de espri yapıyormuş gibi görünmüyordu. Gerçi haksız sayılmazdı. Çünkü yirmi dört saat Fındık'la beraber takılıyorduk. Yalnız ona değil çevremizdeki herkese sanki yokmuşlar gibi davranıyorduk. Ama aslında her şeyi ve herkesi çok iyi takip ediyor, dikkatleri üzerimize çekmek için elimizden geleni yapıyor, yeterince ilgilenildiği zaman da sadece birbirimizle muhabbet edip olan biten her şeye

ba. Gerçi bizim savaşımız değildi bunlar. Biz her zamanki gibi ölüm oyunlarına devam ediyoruz. Âşık oluyoruz, başkalarının manda yüreklerine sığdıramadıklarını biz saniyeler içinde o çılgınca atan kalplerimize sığdırıyoruz. Kırmızıya boyuyoruz dünyamızı. Minik, renkli silgiler dağıtıyoruz. Ellerimizi uzatıyoruz kimse tutmuyor, 'olsun' diyoruz, birbirimizin elini tutuyoruz. Kıskanıyorlar, kızıyorlar yine duvarlar örmeye çalışıyorlar. Bu onların savaşı, biz kimseyle kavga etmiyoruz, gülmekten edemiyoruz. Bırakıyoruz tekerlekleri yuvarlansınlar, biz mutlu olmaya devam ediyoruz.

Ahıra girmeyen bir koçtum
Ot buldukça uçtum
Anayasada en büyük suçtum
Geceleri yaşamla ölüm oyunları oynamaya devam ediyorum
Kanım damarlarımda hayalimdeki çağlayanlar gibi akmakta
Güzel kızların ağlayarak ilahiler okuduğu gecede
Yanmakta olan bir Hintli cesedi gibiyim

Bu son şiir, deftere ve hayatımıza girmeye çalışan gereksizlerden birinindi galiba. (Fındık böyle yazmamı istedi!)

Ben arkasından; "Yokluğunun nedeni alfasilindi, antibiyotikti" diye saçmalamaya başlamıştım ki Çetin döndü. Evdeki kalabalık pek hoşuna gitmediyse de önceleri sesini çıkarmadı. Fındık, Levent, ben ve Çetin. Gayet keyifli gecelerimiz de oldu. Fakat zaman geçtikçe Fındık'la benim samimiyetimi kıskanmaya, kendini dışlanmış gibi hissetmeye başladı. Öyle ki uzun bir gecikmeden sonra regl olduğumda "bebeğimi düşürdüm" şeklindeki esprime, "Fındık'a düşürmüşsündür" diye cevap veriyor ve bunu söylerken hiç de espri yapıyormuş gibi görünmüyordu. Gerçi haksız sayılmazdı. Çünkü yirmi dört saat Fındık'la beraber takılıyorduk. Yalnız ona değil çevremizdeki herkese sanki yokmuşlar gibi davranıyorduk. Ama aslında her şeyi ve herkesi çok iyi takip ediyor, dikkatleri üzerimize çekmek için elimizden geleni yapıyor, yeterince ilgilenildiği zaman da sadece birbirimizle muhabbet edip olan biten her şeye

insanları sinirlendirecek kadar gülüyorduk. En büyük keyfimiz insanları kızdırmaktı zaten.

Birlikte takılmaya başlayalı çok az olmasına rağmen bütün Beyoğlu bizi "Rahatsız Kızlar" olarak tanımıştı. Hemen hemen bütün barlardan kovulmuştuk. Sadece Judas Bar'a gidebiliyorduk. Aslında oradan da kovulmak için elimizden geleni yapıyorduk ama Furkan, peygamber sabrıyla bize katlanıyordu. Her akşam köpek gibi içiyor, hap, esrar ne bulursak götürüyorduk. Bazı sabahlar kafa kafaya verip barın bir köşesinde sızmış bir şekilde buluyorlardı bizi. Hiç istifimizi bozmuyor, bir şişe Güzel Marmara alıp içmeye devam ediyorduk.

Ogan, o sıralar dışarıya servis yapan bir pizzacıda çalışıyordu. Telefon edip pizza siparişi veriyorduk. Adresimiz ya Mis Sokak oluyordu ya da Parmakkapı Sokak. Bira fıçılarının üstüne oturup pizzalarımızın gelmesini bekliyorduk. Karnımızı doyurana kadar Judas açılmış oluyordu, akşam kaldığımız yerden devam ediyorduk. Arada sırada para kazanacağımız tutuyordu, birkaç kitap toparlayıp AKM'nin karşısındaki köşede tezgâh açıyorduk. İlk satışı ya hapa yatırıyorduk ya alkole. Sonra da pek satış yapamıyorduk. Çünkü kitaplarımızın üstünde sızıp kalıyorduk. Allah'tan her akşam hem bizi hem kitaplarımızı toplayacak birilerini buluyorduk.

Sevmediğimiz birileri eve gelecek olursa bin pişman oluyordu. Ya çorbasına Akineton atıyorduk ya uyurken yüzüne yumurta akı sürüyorduk. Yumurta akı sürme muhabbetine bayılıyorduk. Yumurta akı cildi gerdiği için en son mimiği nasılsa insan öyle kalıyordu. Bir ara çocuk oyunu da oynuyorduk. Fındık dev oluyordu, ben palyaço. Kreşleri dolaşıp para kazanmaya çalışıyorduk. Gerçi yaptığımız işi seviyorduk (hatta TV'ye bile çıkmıştık) ama organizasyonu yapan şizofren patronumuz bizi biraz ciddiyetsiz bulduğu için bu macera çok kısa sürdü. Biz de gidip bir model ajansına kaydolduk. Nedense her çekimde bize ya alkolik ya da fahişe rolü veriliyordu. Habire küçük rol büyük rol yoktur, büyük oyuncu küçük

oyuncu vardır diyorduk. Setlerde kuaförler dışında bizi herkes seviyordu. Kuaför de, bir şişe su alın da şu saçlarınızı yıkayın artık diye yalvarıyordu. Ancak ayılabildiğimizi, saç yıkamak için vaktimizin olmadığını anlayamıyordu.

Bir ara da radyo programı yapmaya karar verdik. Evde örnek bir kayıt yapıp (programın adı "Şişenin Dibi" olacaktı) Hür FM'in kapısına dayandık. Fakat saat sabahın dördüydü. Az biraz sarhoştuk. Bir de onlara hediye olarak dört tane sabundan ayı götürdük. Ayıların isimlerine bayıldılar. Birincisinin rengi sarıydı, onun adı "sarı şekerim"di. İkincisini adı "kalbine girerim", üçüncüsünün "seni mahvederim", dördüncüsünün "bana şekerini ver"di. Neyse biraz fazla konuşmuş olmalıyız ki bir ara herkes uyumuş, radyo bize kalmıştı. Teknik bilgimiz olsaydı programımıza hemen başlayacaktık. O gün olmadı, ondan sonraki günler de. Deneme kaydımızı bile dinlemediler. Biz de uzun bir süre Hür FM'in telefon sapığı olarak çalıştık. Birbirimize kesinlikle hayır demiyorduk. Ne teklif edilirse edilsin diğeri kabul ediyordu. En tehlikelisi yapıyorduk da... İlk olarak o günkü kafamızı, ne tribi yapacağımızı kararlaştırıyorduk. Tantum mu, Deksan mı, Peracon mu, Akineton mu, haş mı, alkol mü, ceviz mi, Bally mi?.. Veya ikili, üçlü kokteyller mi? Hepsini aynı anda bulabilecek olsak, belki de hepsi olabilirdi. Yaa, şunu almayalım, dağıtırız dediğimiz hiç olmamıştı. Evet, her şeye evet diyorduk!

Fındık sarışın, mavi gözlü bir Adanalıydı. Fiziksel olarak birbirimizin tam zıttıydık. O sarışın, ben esmer; o uzun, ben kısa; o mavi gözlü, ben kara... Hatta o kelken ben uzun saçlı, ben kelken de onun saçları uzun oluyordu. Tanıdığım en zeki hatunlardan biriydi. O da aile saadetinden nasibini almış, annesiyle babası boşandıktan sonra anneannesi tarafından Samatya'da özenle büyütülmüştü. En büyük avantajı, ben lisede ineklerken Yedikule'nin fırlama takımıyla esrar içmeye başlaması ve üniversite için de pek fazla çaba harcamamasıydı. Kısacası akıllılığını göstermişti. O da benim gibi, benimle tanışana kadar daha çok erkek arkadaşlarla anlaşabilen kız-

lardanmış. Birbirimizi bulduktan sonra çevremizdeki bütün kız ve erkek arkadaşlar geçerliliklerini yitirdiler. Sanırım birazcık lezbiyenliğe eğilimimiz olsaydı İstanbul'un görüp göreceği en utanmaz çift olurduk. Ama ikimizin de en büyük hatası buydu, ikimiz de erkekleri seviyorduk. Sevdiğimiz zaman da çok daha tehlikeli bir hale geliyorduk. Çok çabuk âşık oluyorduk ama çok çabuk vazgeçemiyorduk. Aşk için her şeyi yapan cinstendik biz, dürüstlüğümüz insanları korkutuyordu. Bazen de bu kadar dürüst olunabileceğine inanmadıkları için dalga geçtiğimizi sanıp inanmıyorlardı bize. Zaten ciddiye alınmamak en büyük sorunumuzdu. Palyaço makyajı yapıyor, acayip şeyler giyiniyor, sabahlıklarla briç turnuvasına gidiyor ve niye ciddiye alınmadığımızı merak ediyorduk.

Fındık oldukça güzel bir kızdı. Hele Türkiye gibi kara kaş, kara göz, koca göt hatunların hakim olduğu bir ülkede maviş gözleriyle hemen dikkat çekiyordu. Benim de Allah'tan gözle görünür bir sakatlığım veya kocaman bir popom olmadığı için idare ediyordum. Gittiğimiz herhangi bir yerde çevremizi hemen birkaç şey budalası çeviriyor ve hep aynı yanılgıya düşüyorlardı: Birkaç birayla sarhoş olacağımız, sonra uslu uslu onlarla gideceğimiz yanılgısına. Sonra ilk şoku hesabı öderken yaşıyorlardı. Rahatsız kızlar unvanını kolay elde etmemiştik. Sarhoş olup kollarına yığılmamızı beklerlerken, biz ya cin gibi sabaha kadar içiyor ya da sarhoş oluyorduk... Ama onların bildiği sarhoşluklardan değildi bizimkisi!

İkimiz de nedense sadece içki ile ipi koparabiliyor ve korkunç agresif oluyorduk. Gözlerimi kısıp "Fındık bak, şu kenarda oturan hıyarı görüyor musun, dayak istiyor" demeye başlamışsam, Fındık sarhoş olmaya başladığımı anlıyor ve hemen bana yetişiyordu. Bu şekilde yüzlerce kavga çıkarmıştık. Bazen ancak bira bardaklarımızı kıtır kıtır yiyerek sakinleşebiliyorduk. Karşınızdakinin gözlerinin içine bakarak elinizdeki bardağı yemek, sıkı bir dayaktan daha etkileyici olabiliyordu. Bazen de cinsiyetimizi unutarak Fındık'ın bir diskoda yaptığı gibi tişörtümüzü çıkarıp sütyenle oturabiyorduk. Sanırım Fındık içince göğüslerini sorun yapıyordu. Çünkü İz-

mir'deki bir barda masa masa dolaşıp kendini şöyle tanıttı; "Merhaba, ben Fındık, İstanbul'dan geldim, bunlar da memelerim."

Bütün bunları yaşamanın tehlikeli olabileceğini de biliyorduk. Nitekim bir gün Gitarcı'da otururken, kendilerini avukat olara tanıtan iki psikopatın davetlerine uyup evlerine gittik. Niyetimiz biraz içip kalkmaktı ama olmadı. Biz kalkalım deyince onlar "Gitmeyeceksiniz" dediler. "Gideceğiz" deyip çıkmaya çalışırken ben çeneme bir tekme, Fındık gözüne yumruk, Seren de ayağına darbe aldı. Benim çenem dağılmıştı, kan içindeydim, acile gidip diktirmek zorunda kaldık. O iki psikopatı bir daha görmedik, yakalasaydık neler olurdu bilemiyorum ama çenemdeki façayı her görüşümde onların validelerini, sülalelerini saygıyla anıyorum.

Evde malzememiz varsa hiç dışarı çıkmıyorduk zaten. Bir keresinde hapları çakıp yetmiş iki saat karşılıklı oturduk ve hiç susmadan birbirimize bir şeyler anlatıp durduk. Genelde kara kaplı defterimizi elimize alıp yazıyor, çiziyor ve gülüyorduk. Şimdi defteri karıştırırken bakıyorum da yazdıklarımızı başka biri okusa kesinlikle bir şey anlamaz. Ama ben yaşananları, ne anlatmaya çalıştığımızı bildiğim için hâlâ gülüyor ve o günleri çok özlüyorum. Mesela oturup cinsel organlara verilen isimleri düşünmüşüz ve biz de bir isim bulmaya karar vermişiz. Kadın ve erkek cinsel organlarını çizip vajinaya "İbiş", penise de "İbişin Korkulu Rüyası" ismini vermişiz. Tek perde müzikli güldürü sahnelemeyi planlamışız. "İbişin Korkulu Rüyası"nı Ahmet Ali Erbil'in oynayabileceğine, "İbiş" için ise Skarlet gibi bir yarışma düzenlemeye karar vermişiz. Daha bunun gibi ne abukluklar var:

"Kıçımla deve izi yapsam yine size yaranamıyorum", dedi genç kız. Uyuşturucu kullandığı için gözleri çakmak çakmaktı. Beşinci çiftlisini yakmaya çalışıyordu, öksürük krizine tutuldu. Yediği salçalı ekmekli yumurtalı makarna midesine dokunmuş olacak ki biraz sersemlemişti. Yoksa mal çok iyiydi, vücudu tahriş ettiği hiç görülmemişti. Zaten vücudu tahriş etmesin diye yirmi beş tane hap

mir'deki bir barda masa masa dolaşıp kendini şöyle tanıttı; "Merhaba, ben Fındık, İstanbul'dan geldim, bunlar da memelerim."

Bütün bunları yaşamanın tehlikeli olabileceğini de biliyorduk. Nitekim bir gün Gitarcı'da otururken, kendilerini avukat olara tanıtan iki psikopatın davetlerine uyup evlerine gittik. Niyetimiz biraz içip kalkmaktı ama olmadı. Biz kalkalım deyince onlar "Gitmeyeceksiniz" dediler. "Gideceğiz" deyip çıkmaya çalışırken ben çeneme bir tekme, Fındık gözüne yumruk, Seren de ayağına darbe aldı. Benim çenem dağılmıştı, kan içindeydim, acile gidip diktirmek zorunda kaldık. O iki psikopatı bir daha görmedik, yakalasaydık neler olurdu bilemiyorum ama çenemdeki façayı her görüşümde onların validelerini, sülalelerini saygıyla anıyorum.

Evde malzememiz varsa hiç dışarı çıkmıyorduk zaten. Bir keresinde hapları çakıp yetmiş iki saat karşılıklı oturduk ve hiç susmadan birbirimize bir şeyler anlatıp durduk. Genelde kara kaplı defterimizi elimize alıp yazıyor, çiziyor ve gülüyorduk. Şimdi defteri karıştırırken bakıyorum da yazdıklarımızı başka biri okusa kesinlikle bir şey anlamaz. Ama ben yaşananları, ne anlatmaya çalıştığımızı bildiğim için hâlâ gülüyor ve o günleri çok özlüyorum. Mesela oturup cinsel organlara verilen isimleri düşünmüşüz ve biz de bir isim bulmaya karar vermişiz. Kadın ve erkek cinsel organlarını çizip vajinaya "İbiş", penise de "İbişin Korkulu Rüyası" ismini vermişiz. Tek perde müzikli güldürü sahnelemeyi planlamışız. "İbişin Korkulu Rüyası"nı Ahmet Ali Erbil'in oynayabileceğine, "İbiş" için ise Skarlet gibi bir yarışma düzenlemeye karar vermişiz. Daha bunun gibi ne abukluklar var:

"Kıçımla deve izi yapsam yine size yaranamıyorum", dedi genç kız. Uyuşturucu kullandığı için gözleri çakmak çakmaktı. Beşinci çiftlisini yakmaya çalışıyordu, öksürük krizine tutuldu. Yediği salçalı ekmekli yumurtalı makarna midesine dokunmuş olacak ki biraz sersemlemişti. Yoksa mal çok iyiydi, vücudu tahriş ettiği hiç görülmemişti. Zaten vücudu tahriş etmesin diye yirmi beş tane hap

almıştı. Sağlığına çok dikkat ederdi. Mesela sigaralarını yapışkanlı kağıtla sarmaz, illa ki Arap çarşafı kullanırdı. Kızın bu ihtiraslı ve gururlu hali genç adamı pek etkilememişti. Çünkü ortalıkta genç adam filan yoktu.

Küçükken civa yutmuş olan ben, kendini Villy adlı ekose ceket zanneden Fındık, kültür faaliyetlerinde bulunmaya karar verdik. Önce bir şarkı yazdık:

Gel sokağıma gel
Yatağıma gel
Kadehimi doldur
Sigaramı sar
Hadi hazırım yeter ki
AYIK OLMASIN AŞK

Sonra bir şiir:

Ben bir topum benekli
Bir avuç bok gibi sinekli
Fırlatırsan uzaklara
Döne döne gelirim geri
Saydam bardakların üzerindeki diş izleri gibi
Ben bir topum benekli
Yuvarlanıyorum deli deli
Sokak çocuğu gibi kirli
Ben bir topum benekli...

Hatta bir dilekçe:

İÜCTF Dekanlığına
İstanbul

Okulunuzun xxxxxxx no'lu öğrencisiyim. 93-94 yılında ilk stajım olan dahiliye stajına kağıt üzerinde devam etmem gerekirken, kayıt yenilemem için gerekli 6.000.000 TL.'sını temin edemediğim için şu

ana kadar palyaçoluk dahil değişik işlerde çalışmama rağmen biriktirmek şöyle dursun, bir o kadar da borçlandığım için stajıma başlayamadığımı herhalde fark etmişsinizdir. Mali durumum düzelene kadar kaydımın dondurulması için gereken işlemlerin yapılmasını arz ederim.

Romanımızın sadece ismini ve önsözünü yazabildik:

İKİ ŞİZOFREN KIZIN GÜNCESİ

Bu kitapta anlatılanların gerçek olay, kişi ve kuruluşlarla ilgisi vardır. Ama kafanız karışsın diye kadınlara erkek, erkeklere de kadın muamelesi yaptık. Nasıl olsa önsözleri okumadığınıza göre burada açıklamakta bir sakınca görmüyoruz. Kitabı yazarken yardımlarını esirgemeyen çiğköftecimiz Ampul İbo'ya, Ziftçi'ye, bütün torbacılarımıza, tekel bayilerine, bar sahiplerine (Gitarcı ve Pazz Spot hariç) teşekkürü bir borç biliyoruz.

Hala öykülerimiz:

Ben kuşkonmaz yemeğinin ne olduğunu bilmem. Hiç merak etmedim, zaten pişmezdi bizim evde. Ev de ev miydi, değil miydi bilmem zaten. Bir yemeğin üzerine kuş konsa ne olur konmasa ne olur yani.

Yatıyorum bir çam ağacının dibinde. Korku bombacıkları henüz patlamış ve çam fabrikası henüz sakız üretimine geçmemiş.

Hayallerimde hep üzerime gelen bir salyalı köpek vardır. Yine geliyor. Kulaklarını dikmiş, salyalarının parıltıları gözlerine vurmuş, amacının bilincinde, açılmış ağzıyla geliyor. Yavaş yavaş ama şiddetli... Her salya önce o ağızdan kurtulmanın nedensizliğiyle fırlıyor, sonra dondurulmuş kini, vahşiliği savunurcasına yüzüme yapışıyor. Renkler değişiyor. Çirkin bir köpek bu, beni korkutuyor. Keşke sarımsak ya da sarımsaklamasak. Ağzını koksa, çok koksa. Çam ağacı bile rahatsız olsa. Belki köpeğe olan korkum yok olurdu

o zaman. Ya da kuşkonmaz yemiş olsaydım vaktinde. Yine korkmazdım bu çirkin köpekten.

Defalarca, durmaksızın zıplayan bir pire bile bitirir aslında şu itin işini. Ama benim gücüm hiç yok.

Nefret ediyorum salyalardan. Bir bardağa ihtiyacım var. Şeffaf ve cam bir bardak olmalı. İçine doldurmalıyım bu salyaları, kan kokmalılar, içlerinde binlerce çığlık saklı olmalı. Bardağa baktıkça korkacağımı biliyorum. Zaten korkmak için yapıyorum ben de bu önemsiz işi.

Uğultu treni tünelden geçiyor. Kulaklarım bile nefretle doldu. Rahat değilim oturduğum yerde. Çam ağacından haberim yok. Ama kalkamıyorum da kalakaldım. Niye bu ağacın altında yattığımı düşünmeye zaman yok. Köpek iyice yaklaşıyor. Sol elimin başparmağının tırnağının etini bir kere ısırdım. Köpek şaşırır gibi oldu. Gülüyorum, kahkaha atıyorum, yine ısırıyorum, yine gülüyorum. Isırıyorum, gülüyorum. Köpek şaşkın, çam ağacı gibi kaygılı. Ben hâlâ gülüp ısırıyorum. Canım yanmaya başladı ama düşünemem şimdi bunu. Parmağımdan kan akıyor. Sakin olmalıyım ama beceremem. Salladıkça elimi damlacıklar bir sürü halinde köpeğin suratına yapışıyor. Güçlüyüm artık duramam.

Karşımdaki canavar köpek biraz sinirlendi galiba. Deliler gibi kuyruğunu sallıyor. Tünele ikinci tren girdi.

Saygısızlık etmek istemiyorum aslında ona. Ama anlatamam ki... Anlamaz ki, kudurmuş. Gözlerinde ölüm, burnunda kan kokusu, ağzında nefret şelalesi, kulaklarında ise bir tren var. Aslında çok acınacak halde. Ama kudurmuş o. Ona acımanın değil ondan korkmanın zamanı. Gülmeyi kestim, parmağım hâlâ kanıyor, salyalar akmaya devam ediyor. Ben gülmüyorum, korku yine sahnede, içim acıyor. Kaygılıyım. Kasımpaşa'daki sarhoşu görüyorum, bana yaklaşıyor. Üzgün. Bir cinayete tanık olduğunu söylüyor. İnanıyorum ona. Kan-

lı elime iki tane muhabbet kuşu koyuyor. Muhabbet etmiyor bu kuşlar. Daha çok korkuyorum. Sarhoş uzaklaştı yanımdan. Gitmesini hiç istemiyorum. Kal diyemedim, niye üzdü beni şimdi anlamadım. Ben ne yaptım ona, onu da anlamadım. Ben sadece sevdim onu.

Kuşların tüyleri kandan ıslandı, göz göze geldik kuşlarla. Üzgün bakıyorlar, korkuyorlar. Onlar da benim gibi titriyorlar.

Çaresizim. Köpek kudurmuş tamamen, her an üzerime atlamaya hazır. Korku ayakta alkışlanıyor, üçümüz de titriyoruz. Salya yağmuru yine başladı. Parmağım acıdıkça bu kudurmuş köpeğin her ısırışını hissetmeye başladım. Bunu saldırıya başladığı anda yapmalıydım, çaresizim.

Köpek gözlerini gözlerime kilitlemişken başarıyorum. İki muhabbet kuşunu da ona fırlattım, ikisi de uçmadı. Suratına çarparak yere düştüler. Kanlı tüyleri haberci oldu ölümlerine, çirkin köpek bir hamlede dişlerini geçirip parçalayıverdi onları. Ve deliler gibi koşmaya başladı. Yerde sadece birkaç tane kanlı tüy parçası kaldı. Korkuyu da ölü kuşları da alıp kaçtı sonunda. Rahatlıyorum, üzgün değilim, köpeği de, kuşları da, sarhoşu da unutmak istiyorum. Ayaklarımla toprak atmaya çalışıyorum tüylere, gömüyorum iki kuşu ve bir muhabbeti daha.

Oyunumuzda sadece karakterleri ve dekoru yazabilmiştik:

Baba: Kürt, metal dinliyor, kendini kızılderili sanıyor.
Büyük Çocuk: Erzurumlu, çay ocağı işletiyor.
Büyük Kız: Punk bir doktor, sivil polislik yapıyor.
Mükremin: Felçli, şaşı, hem de kedi.
Dekor: İnek postu serilmiş bir oturma odası, yağlıboya sebze tasvirlerinden oluşan tablolar var. Tavan çok yüksek, uzun ve kocaman bir palmiye, köşede bir kamyon, damperinde minderler ve TV. Önde de müşterileri, garsonlarıyla çay ocağı. Arkada birkaç mezar görülüyor. Köşede çarmıha gerilmiş bir insan iskeleti duruyor.

Bir de prensiplerimiz vardı:

Prensip 648: Asla votka-vişne içmeyeceğiz.
Prensip 649: Votka-vişnenin içinde bir yudum portakal olursa içeceğiz.
Prensip 346: Dördüncü boyuta her gidişimizde kırmızı giyeceğiz.
Prensip 696: Pazar günleri Pazar konserleri sırasında banyo yapıp, 9.5 arayacağız.

Böylece prensip sahibi kızlar olmuştuk. Defterde bir sürü de vecize vardı:

Dün hiç tanımadığım bir erkeğe sırf sana benziyor diye 20 TL ve sakız posteri verdim.

Ya da

Bir zamanlar şişelere mandal verirlerdi.
Bu zamanlar şişeler pet olduğundan dolayıdır ki
Ne mandal veriliyor ne de çamaşır ipi.
Şişeler lingo lingo
Rakı da içmişsiniz siz bensiz
Ben de cigaramı üflerim sizlersiz.
Tavşan kaç oyununda gördüm seni nasıl da neşeliydiniz.
Tavşan kaçıyor, sizler kovalıyorsunuz.
Tavşan kaçıyor,
Sizler...

Fındık'la bir sene birlikte oturduk. Hemen hemen hiç ayrılmadığımızı söyleyebilirim. Sonra bir akşam kıyamet koptu. Çetin, Fındık'la benim ilişkime artık katlanamıyordu. Gerçi üçümüz bir arada olduğumuz zaman çok iyi anlaşıyorduk. Ama ikimiz dışarıda olduğumuz zaman Çetin bunalımlara giriyordu. O gece kavga nasıl başladı bilmiyorum. Bir ara Fındık tuvalete girdi, seslenip benden makas istedi, hiç düşünmeden verdim. Tuvaletten çıktığında hepsi

gitmişti, yani keldi. O gece amcası gelip Fındık'ı götürdü.

Bir süre telefonlaştık. Sonra Adana'ya gittiğini öğrendim. İyice rayından çıkmış evliliğimle, biraz daha uçurmuş bir şekilde kala kaldım.

O sıralar tam bir esrarkeştim. Kendim bulamasam bile içen birilerini bulup onlara takılıyordum. Esrar sanıldığı gibi normal hayattan koparan, bilinci yitirttiren, sarhoşlaştıran, ayıltan-bayıltan bir madde değildir. Sadece keyif veren, fizyolojik olarak bir krizi olmayan, kimyasal olmayan bir maddedir. Yüzyıllardır sanatçılar, âlimler, krallar, padişahlar tarafından keyif verici olarak kullanılan, kendine has bir geleneği, kültürü olan bir içecektir esrar. Evde agresif fırtınalar estiren, karısı ve çocuklarını bezdirmiş, despot bir babanın; bir tek kağıdı içtikten sonra saatlerce evin bebeğini seyredip gülmesi kötü olabilir mi? Buzdolabınız doluysa günlerce evden çıkmadan Türk filmleri seyredip gülebilirsiniz. Komiklikleri fark etmeye başlarsınız, gülersiniz.

Benim de ihtiyacım olan buydu. Galiba sürekli içiyordum. Alkolden daha az zarar verdiği kesindi. Artık arıza çıkartmıyor, kavga etmiyordum. Bu sırada tekrar tiyatroya aşık oldum. Devrimci tiyatro gruplarımızdan birinde oynamaya başladım. Sessiz sakin provalara gidiyor, evime dönüyordum. Bir süre sonra Çetin de tiyatroda teknik eleman olarak çalışmaya başlayınca bütün günümüzü orada geçirmeye başladık. Para kazanmıyor ama çalışıyor, çalışıyorduk.

Devrimci yönetmenim ve oyuncu arkadaşlarım tarafından çok sevildiğimi, benim de onları çok sevdiğimi söyleyemem ama işin içinde bir oyun vardı ve ben o büyülü yeri, sahneyi çok özlemiştim. Her gün hayal kırıklığı yaşamama rağmen, her gün yeni bir heves le provaya geliyordum. Oyuncudan çok devrimci insanlarla, ajite bir oyunda ne işim vardı bilemiyordum. Ama güzel bir oyun çıkarabilmek için elimden ne gelirse yapıyordum. Para yoktu, her şeyi yoktan var ediyorduk. Grubun içinde "Yalan Rüzgârı"nı ikiye katla-

yacak kadar adi entrikalar dönüyordu. Yönetmen karısının yanında oyuncusuyla aşk yaşıyor, kulis dedikodularla karışıp duruyordu. Zaten hemen iki ayrı taraf oluştu. İkili, üçlü kavgalar başladı.

Savundukları şeylere karşı değildim, ben de düzenden şikâyetçiydim. Deniz'in resmine bakıp "Aşk olsun çocuk, aşk olsun" derken benim de gözlerim doluyor, marş söylerken benim de yüreğim kabarıyordu. Ama daha kendi kişilikleriyle sorunları olan, kompleksleriyle başa çıkamayan bu insanların emek, halk, devrim derken süphanekeyi okuyan yedi yaşındaki bir veletten pek farkları kalmıyor, birbirlerinden özeleştiri falan istedikleri o ciddi tartışmalarda "benim babam-senin baban" kavgası yapan çocukları andırıyorlardı. Ne kadar pembe bakmaya çalışırsam çalışayım, ne kadar görmemezlikten gelirsem geleyim onlar mastürbasyon yapıyorlardı. Dişe dokunur bir şeyler yapamıyor, daha önemlisi yıkamıyorlardı. En çirkin durum ise onların da paraya tapması, onların da birbirlerini sömürmesiydi. Kreşlerde palyaçoluktan sonra büyük oyunda oynamak benim için cezbediciydi ama ben mastürbasyonumun farkındaydım ve bu beni rahatsız ediyordu. Teatral olarak yaptığımız iş hiç içime sinmiyordu. Oynadığım amatör oyunların çoğunda daha profesyonel çalıştığımızı farkediyordum. Her şeye rağmen oyunun çıkması için büyük bir şevkle çalışıyordum. Bu şevki Çetin'e de bulaştırmıştım. Bazı geceler iki adım ötedeki evimize bile gitmiyor, tiyatroda sabahlıyorduk.

Ve nihayet bütün imkânsızlıklara rağmen oyunu çıkardık. Üç buçuk saat süren, grubun kuruluşundan bu yana oynadığı oyunlardan alıntılarla, yaşanılan zorlukları anlatan bir oyundu. Ben de bacak bacak üstüne atıp büyük laflar etmeye çalışan, süslü kokonaları canlandırıyordum. Grubun en yenisi en güvenilmezi olduğum için çerez roller bana verilmişti. Ben yine de sahnede olduğum için mutluydum. Daha iyisini yapabileceğimi ben de biliyordum, onlar da.

Oyunu birçok sefer oynadık. Dolu salona oynadığımız da oldu, on kişiye de. Fakat bir türlü para alamıyorduk. Karı koca çalışıyor-

duk ve karnımızı doyurmak zorundaydık. Tiyatronun müdiresi ölmeyecek kadar karnımızı doyuruyor ve çok güzel duygu sömürüsü yapıyordu. Derken benim sınavlarım yüzünden katılmadığım Anadolu turnesinde kıyamet koptu, -daha doğrusu kopmuş. Yönetmenin oyuncusuna tokat attığı bir kıyamet sonucunda sekiz kişi gruptan ayrılmış. Benimle birlikte dokuz kişi oyunu bıraktı ama dayağı yiyen eleman, varolabildiği tek yer o tiyatro olduğundan olsa gerek yönetmenini terk edemedi. Neyse, bu aile tiyatrosunun skandalları tiyatro çevresinde zaten bilindiği için ayrıntılara girmek istemiyorum. Tek bildiğim bizim ucuz kurtulduğumuz...

16 Şubat / Şehremini

İşte yine oturuyorum yalnız başıma. Sigara içiyor ve düşünüyorum. Fındık'ı, Çetin'i, insanları, insansıları, C.T.F'yi, A.B.T'yi...

Yeni oturma odamızda oturmuşum
Oturmuş da bir bira almışım
Sırf kafa yapacağa benziyor diye
Efedrin götürmüşüm
Fındık'ı aramış, uyandıramamış, konuşamamışım
Cerrahi kitabını karşıma koymuşum
Danimarkalı biram, Danimarkalı sevgilim gibi
İçsem bir türlü, içmesem olmaz.
İÇİCEM!
MTV'de kel bir kız
Fındık değil O'Conner
Sigaranın boş olması gibi bir şey bu
Seyredicem
Ben galiba hayatım boyunca iki arada gidip gelicem
Kornişteki perde gibi,
Raydan çıkana dek...

Fındık döndü. Kendimize "Take tea and see, take LSD and be" yazan iki tişört hazırlayıp kaldığımız yerden devam ediyoruz. Şimdi bir de Seda var. İzmir'den geldi. Oldukça güzel bir kız. Her akşam onu birilerine satıp çatlayana kadar içiyoruz. Fındık, Çetin yüzünden bizde kalmıyor ama yakında böyle bir sorunumuz olmayacak. Çünkü Çetin askere gitmeye karar verdi.

Günümüzde Leyla ile Mecnun hikâyeleri böyle bitebiliyor. Gerçi Leyla, Mecnun dışında herkesle yatarak işin bokunu çıkardı ama bir de gözden ırak olma sorunu var.

Gitme! Sen de gidersen ben iyice dağıtırım. İyi kötü yine sen ayakta tutuyorsun beni. İyice kopacağımı, sıyıracağımı biliyorsun.

Gitme! Ya başkasına aşık olursam?..

Gitme! Ömründen iki sene çalmalarına izin verme. Savaş onların savaşı, senin ne işin var?

Gitme! Ölüme gidiyor olabilirsin veya beni ölüme terk ediyor olabilirsin.

Gitme! Bir yolunu bulup yurtdışına kaçalım, her şeye yeniden başlayalım.

Gitme! Mazeretim olabilirsin.

Gitme! Döndüğünde beni bulamayacaksın.

GİTTİ...

Önce Bilecik'e sonra savaşa Cizre'ye... Çetinciık Memetçik oldu!

Biz de üç deli güneye, tatile yollandık. Otostop yapağımız ilk arabada içmeye başladık ve hemen hemen hiç ayılmadık. Önce Kuşadası'ndaydık, hiç paramız yoktu. Nasıl olsa iş buluruz diye düşünüyorduk ama hiç iş aramadık. İlk gün plajda kamyonlarıyla tatile gelmiş, iki kamyoncu gençle tanıştık. 18 yaşında iki fırlama! Bir-iki geyikten sonra eşyalarımızı geçici olarak onların kamyonuna bıraktık. Çocuklar kamyonun arkasına bir çekyat, tüp, masa, vs. koymuş neredeyse karavan haline getirmişlerdi. Birkaç bira falan derken eşyalarımızın yanına biz de yerleşmiştik. İçkilerimiz bittikçe

çocuklar gıcır gıcır ikiyüz elli binlikler verip bizi markete gönderiyorlardı. İyi yere dükkan açmıştık. Bu durum böyle üç gün sürdü. Öğle güneşinin altında içmeye başlıyor, ikindi gibi ilk sızışımızı gerçekleştiriyor, ayılınca devam ediyorduk. Gece genellikle kamyonu deprem oluyormuş gibi sallayan şehvetiyle Seda kirayı ödüyor, Fındık'la ben de kamyonun tentesinden sızan ışıklara dalıp Saylonlularla Nörobatların yıldız savaşlarını seyrediyorduk.

İçki içip dağıtan bizler sayesinde kamyonun bütün gece yaylanması plaj ve otopark sakinlerinin oldukça dikkatini çekmiş olsa gerek, bir gece vatandaşın biri dayanamayıp kamyona tırmanmaya kalktı. Bu arada ikiyüz elliliklerin sahte olduğunu fark etmiştik.

Ertesi gün Kuşadası'nın yerlisi olan bir başka velet pansiyonlarında kalabileceğimizi söyleyince hemen kabul ettik. Kamyoncu arkadaşlarımız ayrılışımıza bayağı bozuldular. Ne de olsa sayemizde ömür boyu unutamayacakları günler geçirmişlerdi. Sadece Seda'nın değil benim de onlara kıyak geçtiğimi boynumdaki morluktan anladım. Hiçbir fırsatı kaçırmamışlardı. Onları fazla hafife almıştık.

Pansiyonda hanım hanımcık takılmaya kalkınca, sabahında kendimizi kapıya konmuş bulduk. Neyse ki bu arada barlardan birinden Fındık ve Seda'ya iş teklif edilmişti. Fakat biz adadan da harmanlıktan da sıkılmıştık. Çay, şeker, Gripin, Aspirin bile sarıp kafa yapmayı denedik, olmadı. Biz de yeniden yollara düştük.

Bu arada bende bir eroin saplantısı oluşmuştu. Bulamayacağımı biliyordum ama yine de her gittiğim yerde kırk yıllık eroinmanmışım gibi eroin arıyordum. Fındık daha önce bir ay kadar denemişti, ben de deneyecektim. Kafaya koymuştum. Kızlar Bodrum'a devam ederken, ben İstanbul'a döndüm.

Madde daha vücuduma girmeden bağımlı olmuştum sanki. Hep ne zaman karşıma çıkacak diye bekliyordum, ilk fırsatta deneyecektim. Büyük bir ihtimalle çok sevecek ve o dönülmez yola gi-

recektim, karar vermiştim. Bu bir nevi kendimi yok etme planıydı. Teorik olarak eroin hakkında hemen hemen her şeyi biliyordum. Artık elem zamanıydı. Yavaş yavaş mutlu sona ilerlemeliydim. Cihangir'deki evde sabah sabah karşıma çıkınca hiç tereddüt etmeden dayadım burnumu. Bir burun her yere sokulmalıydı ya!.. Bütün günümü tuvalette kusarak geçirdim ama kendimi çok iyi hissediyordum. Gerçi beklediğim mucize gerçekleşmemişti ama ilk denemenin yanıltıcı olabileceğini de biliyordum. İkinci randevumuz için çok fazla beklemedim. Sokaktaki bütün torbacıları tanımam birkaç gün bile sürmedi. Bu arada Fındık da bana katılmıştı. İkimiz yanyana olunca ne para bulmakta zorlanıyorduk ne de torbacı bulmakta.

Hâlâ kriz yaşamamıştık. Nedense bize bir şey olmayacakmış gibi geliyordu. Bir süre evcilik oynar gibi eroinmancılık oynadık. Her şey çok güzel gidiyordu, buraya kadar hiçbir sorun yaşamamıştık. Çizgileri çekiyorduk ve yarısını Fındık, yarısını ben alıyordum. Sonra huzur dolu, mutlu ve kaşıntılı bir şekilde bir bara gidip oturuyorduk. Bir o taklaya geliyordu, bir ben. Taklalarımız şiddetini yitirmeye başlayınca da tekrar para toplayıp torbacının yolunu tutuyorduk. Torbacının evinde çok pis bir koku vardı ve bir an önce işimizi halledip çıkmaya çalışıyorduk. O kokuyu tekrar kendi evimizde hissedebileceğimiz hiç aklımıza gelmiyordu. Bir gün kokunun ne olduğunu anladık. Fındık Samatya'daydı, ben Çapa'daki evde. Taksim'e çıkmamıştık, hiç zulamız yoktu ve kaçınılmaz sorun gerçekleşiyordu. Burnumuz akıyor, kemiklerimiz ağrıyor, bedenimizden pis pis kokan ter damlaları fışkırıyor ama üşüyorduk. İşte o koku bu kokuydu. Eroinman kokusu! Artık kriziyle, kokusuyla eroinmandık.

Artık her şey değişmişti. Şimdiye kadar değişik uyuşturucu ve uyarıcı maddeler kullanıyordum. Tabii ki gurur duymuyorum ama sonuçta kendimden başka kimseye zarar vermiyordum. Şimdi ise eroin beni kullanmaya başlamıştı. O; parayla beslenen, bencil, kıskanç, sinsi ve çok zeki bir yaratıktı sanki. Onun kollarında sonsuz bir huzur bulup her şeyi unutmak mümkün oluyordu. Ona güve-

nip teslim olmaktan başka şansımız olmuyordu. Onunlayken her şey tozpembe olmuyordu, abartılı bir mutluluk söz konusu değildi ama onsuzluk korkunçtu.

Dört vitesli beynimi beşinci vitese almıştım ve geri dönüşüm imkânsızdı artık. H ile yavaş yavaş intihar edebileceğimi sanıyordum. Başlarken şimdiye kadar olan yaşamımı sona erdirdiğimi, intiharın zaten gerçekleşmiş olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Yaşam şeklim, kişiliğim, her şey çok farklıydı artık. Over dozla yavaş yavaş ölecek olan başkasıydı, ben değildim. Yitirecek hiçbir şeyim kalmamıştı, irademi ona teslim etmiştim. Özgürlüğünden kimseye ödün vermemiş olan ben, onsuz olamıyordum artık. Kesinlikle özgürlüğümü kaybetmiştim.

İlk krizimizi çok hafif atlatıp, "Ha, biz bunu istediğimiz zaman bırakırız" yanılgısına düştük. Fındık'la daha hızlı bir şekilde H'e devam etmemizin üstünden çok fazla geçmemişti ki Fındık'ın annesi kızının zaman zaman grip olmasındaki, kaşınmasındaki tuhaflığı fark etti. Birkaç günlük sıkı takipten sonra da foyamızı meydana çıkardı. Artık Fındık'ın benimle görüşmesi yasaktı. Yalnız benimle görüşmesi değil dışarı çıkması da yasaklanmıştı. Bu zoraki tedavi, henüz bağımlılığın başlangıç evresinde olan Fındık'ı kurtardı. Ben ise yalnızlığımı bahane edip iyice gömüldüm H'in içine.

Bu sırada kardeşim üniversite imtihanını kazanıp yanıma taşındı. Bendeki garipliği fark etmesi de pek uzun sürmedi. Ama annemlerin hâlâ haberi yoktu. Kocam askerde olduğu için bana her ay belli bir para gönderiyorlardı ama bu para benim bir haftalık H ihtiyacımı bile karşılamıyor, sürekli para aramak zorunda kalıyordum. Kitap satıyor, filmlerde figüranlık yapıyor, para için her fırsatı değerlendiriyordum. O sıralar alışveriş yaptığım İshak Abi, ayağım kesilmesin diye param olmasa da kıyak yapıyordu. Ne de olsa iyi bir müşteriydim.

Salgın bir hastalıktı sanki. Kafamı kaldırıp çevreme şöyle bir ba-

kınca bütün tayfanın benimle aynı durumda olduğunu gördüm. Birileri sihirli değneğiyle dokunmuş ve düne kadar pogo yapıp kafa sallayan, bir-iki birayla sarhoş olan, on sekiz yaşındaki veletler bile kollarında iğne ile dolaşır olmuşlardı. Soner'in ölümüne kadar eroinin lafını etmeyen, Soner'den sonra da eroine iyice tepki duyan biz eskiler ise öyle bir karambole gelmiştik ki hiç birimiz ne olduğunun farkında değildik. Sanırım ilk kez Nesrin ile birlikte olan Şadiye kullanmaya başladı. Dedikodusunu yapıp, cık cık diyen diğerleri kaşla göz arasında Şadiye'nin müridi oluvermişlerdi. Biri çıkıp, "Hadi eroine başlayın!" diye komut verseydi ancak bu kadar birlikte hareket edebilirdik. İşin garip yanı bir parça esrar bulabilmek için binbir dolap çevirmek zorunda kalırdık ama şimdi para bulduğumuz anda H de bulabilir hale gelmiştik. Her köşe başında bir torbacı bekliyordu. Zaten artık esrarın yüzüne bakan kalmamıştı. Üç-beş kişi biraraya geliyor, yüklü bir miktar alıp paylaşıyorduk. Almaya kim gitmişse o bu işten biraz daha kârlı çıkıyordu. H, esrar gibi paylaşılması zevkli olan bir madde değildi, herkes had safhada bencil olmuştu. Her zaman para kaptırma riski vardı. Hiçbir torbacıya güven olmuyordu.

Ben İshak Abi'yi keşfederek bayağı avantajlı bir pozisyona girmiştim. Adamın evine gittiğim için saat kaç olursa olsun kesin bulabiliyordum. Her gidişimde bir çizgi kıyağımı da alıyordum. Kısacası İshak Abimi çok seviyordum.

Böyle devam edemeyeceğimi biliyordum. Oldukça zayıflamış, görünüş olarak da tam bir eroinmana benzemiştim. Zaten ufak tefek bir hatundum, gittikçe küçülüyordum. Kendi kafama göre çaktırmadığımı sanıyordum ama epeyce deşifre olmuştum.

Hastaydım, Gitarcı'da oturmuş para bulabileceğim birini bekliyordum. Burnum akıyor, kemiklerim sızlıyordu. Herkesten ve her şeyden nefret ediyordum. Garson yanıma gelip içerde birilerinin beni çağırdığını söyledi. Hiçbir şey düşünmeden kalkıp içeriye yöneldim. Tanımadığım, bıyıklı bir adam oturuyordu. Kırk yıldır tanıyormuş gibi ismimle hitap edip yanına oturttu ve konuya girdi; "Ben narkotiktenim, eroin kullandığını biliyoruz. Sen bize yardım edersen

biz de sana yardım ederiz. Bu işin sonu yok biliyorsun. Eroini kimden aldığını bize söyler misin?" Kalakalmıştım. "Halimi görüyorsunuz, krize girmek üzereyim. Alacak birilerini biliyor olsam burada böyle oturmaz, gider tedavi olurdum" dedim. Çok kötü görünüyor olsam gerek ki üzerime fazla varmadı. Tam bu sırada başka bir eroinman hatun içeri girmişti. Bunu fırsat bilip hemen uzaklaştım. Eve gidip çantamı topladım, kardeşim gelince onu da yanıma alıp Çapa Tıp Fakültesi Psikiyatri Kürsüsü'ne gittim. Nöbetçi doktora tıp öğrencisi olduğumu, biraz sonra eroin krizine gireceğimi söyleyince beni hemen yatırıp serumu taktılar. Diazem vs. yardımıyla uyumuşum.

Rüyamda kafası olmayan bebek vücutları vardı. Nasıl oluyorsa bağırabiliyor ve deliler gibi benden kaçıyorlardı. Onları yakalamak, sevmek istiyordum. Peşlerinden koşuyordum ama tam yakalayacakken kayboluyorlardı. Rüyamda bile İshak Abi'nin evindeki o kokuyu duyuyordum. Sonra paket paket eroin buluyor, burnuma pipeti takıp tam çekecekken burnumdan kanlar boşanıyordu. Kan boşa gitmesin, kan bulup doldurmalıyım diye düşünüyordum. Kardeşimin sesiyle uyandım.

Servisteki tek bağımlı bendim, benim dışımdakiler hep deli dediğimiz hastalardı. Hepsi o kadar mutluydu ki... Kendi dünyalarında yaşıyor, kimseden bir şey beklemiyorlardı. Bütün gün TV'de klip seyredip şarkı söylüyor, hemşirelerin "İlaç saati hanımlar!" uyarısıyla kuyruğa girip ilaçlarını alıyor, sonra yataklarına gidiyorlardı. Hele Deniz... Pop şarkıcısı Tarkan'la evliydi o. Sürekli Tarkan'la geziyordu. Odaya girdiğinde önce Tarkan'a oturacak yer gösteriyor, kendisi de yanına kuruluyordu. Öyle şeyler anlatıyordu ki hayal gücüne hayran kalıyordum. Arada bir konuşmasına ara veriyor, Tarkan'a dönüp; "Aaa, Tarkan ne yaptın sen! Fermuarın açık kalmış, orkidin görünüyor," deyiveriyordu. Hemen hepsi çok eğlenceli insanlardı. Bazen doktorların onları iyileştirmeye çalışarak kötülük yaptıklarını düşünüyordum. Bu halleriyle öylesine zararsız, öylesine dingin görünüyorlardı ki onları toplumun o boktan karmaşasına sokmaya çalışmanın ne alemi vardı anlamıyorum.

Sürekli pis pis kokarak terliyor, ilaçlarla uyutuluyordum. Serumlar sayesinde yüzüm kendine gelmişti. Krizi atlatmıştım, artık çıkmam gerektiğini düşünüyordum. Doktorum iki ay kalmam gerektiğini, daha tedaviye başlamadıklarını söyledi. Orada değil iki ay, bir gün bile kalamazdım. Demirli pencereler ve deliler beni bunaltıyorlardı artık. Babamı çağırıp buradan çıkmalıydım. Evime gitmek, içki içmek, müzik dinlemek istiyordum. H'ten uzak durmaya kararlıydım. Uslu uslu Çetin'i bekleyecek, o döndüğünde ise sessiz sakin evimde oturacaktım. Doktorluk yapmayacak olsam da okulu bitirecek, ailemi sevindirecektim.

Babam geldi, ona her şeyi anlattım. Her zamanki gibi anlayışlı, sıcak, sevecendi. Hemen çıkış işlemlerimi halledip beni eve götürdü. Evimi çok özlemiştim, babam gidene kadar evden hiç çıkmadım. Ama babam gidince...

Ayaklarım beni gene Beyoğlu'na götürdü. Hemen Judas Bar'a gidip içmeye başladım. Tabii yine abartıp koparana kadar içtim. Eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Ertesi gün yine çıktım Doğanlara uğradım. Ben gittiğimde kocaman bir joint sarmış, içiyorlardı. Durur muyum! Onlara katıldım. Kendi kendime H'ten uzak durduğum sürece içki ve esrardan zarar gelmez deyip duruyor, torbacı gördüğüm zaman yolumu değiştiriyordum.

Ve o gün Judas Bar'a doğru yürüyordum ki onunla karşılaştım. Hakan'ı Fındık'la takıldığımız dönemde tanımıştım. Bir akşam birlikte içmiş sonra Hakanların evine gitmiştik. Evde Pierro ve Puarro adında iki palyaço bebek vardı. Bütün gece Pierro ve Puarro yakalamacılık oynamıştı. Tabii asıl yakalamacılık oynayan Fındık'la bendim. Hakan da sıyırmış bunlar diye düşünerek kenardan bizi seyretmişti. O geceden sonra Hakan'ı ilk kez görüyordum. "Merhaba, n'aber" faslından sonra nereye gittiğini sordum. "Murdar'a bakacağım," dedi. "Ben baktım, kimse yok, gel seni Judas'a götüreyim," dedim. Önce Judas'a baktık, sonra birlikte Doğanlara gittik. Bir joint sarıp muhabbete başladık. Güldük, güldük, güldük...

Hakan naif görünüşlü bir Beyoğlu fırlamasıydı. Önceleri bir turizm şirketinde çalışmıştı ama sadece esrar içip geziyordu. Yıllar önce o da bir eroinmanmış, sonra birden kesip atabilmiş. Beni anlıyormuş gibi göründü. Çok da çekiciydi. Ve benim için rüya gibi günler başladı.

Doğanların evinde kalakalmıştık. Sarıp içiyor, gülüyor sonra da oturduğumuz yerde sızıp kalıyorduk. Ev zaten tek odalıydı ve bir sürü insan bu tek odada yaşıyorduk: Doğan, Haluk, Murat, Osman evin demirbaşı; Şahin, İlkan, Rasim vs. devamlı misafir; biz ise Murdar, Gitarcı, Judas Bar gibi bu tek odanın da müşterisi olmuştuk. Doğan sıkı içici olduğundan evde her zaman esrar bulunuyor, sürekli sarılıp içiliyordu. Alt katta oturan ve kumarhane sahibi olan Kâzım Abimiz de sık sık yukarı çıkıp bize rakı, bira vs. ikram ediyor, içtiğimiz esrarı beğenmiyor, kendi içtiğinden tattırıyordu.

Yine böyle bir günde Kâzım Abi gelmişti. On-on beş kişilik dairemizi oluşturmuş, cigaralık döndürüyorduk (Kocaman sigaralar sarılıyor, sıra kimdeyse tek nefes alıyor, peygamber solda olsa bile sağdan dönüyordu. Cigaralığın, jointin bu raconuna herkes özen gösteriyordu). Benim dışımda eroin kullanan yoktu ama bir eroin muhabbetidir gidiyordu. Ben hastane maceralarımı anlatıyordum; "Biliyor musunuz, sabahları hocaların öğrencileriyle yaptıkları vizitte benim odama kimse uğramıyordu. Beni kimseye göstermiyorlardı." Pastanede çalışan, on sekiz yaşındaki Rasim safça soruyor; "Niye?". "Ne desin, bakın çocuklar bu hasta da sizin gibi öğrenci. Biraz bunalmış, eroine başlamış mı desin? Ben görülmemesi gereken bir örnektim."

Okul muhabbetine girince, veterinerlikteki Haluk bir şeyler anlatmaya başlamıştı ki, Kâzım Abi atıldı: "Ya çocuklar, şimdi polis basacak olsa, bu kadar gencin, öğrencinin içinde senin ne işin var kart papaz demez mi?" dedi ve polis içeri girdi; "Nereden bildin geleceğimizi? Geldik işte! Şimdi de sen gel bakalım kart papaz diyerek Kâzım Abi'yi dışarı aldı. Meğer bir süredir kapının önünde bizi dinliyorlar, içeri girmek için konu sırasının kendilerine gelmesi-

Hakan naif görünüşlü bir Beyoğlu fırlamasıydı. Önceleri bir turizm şirketinde çalışmıştı ama sadece esrar içip geziyordu. Yıllar önce o da bir eroinmanmış, sonra birden kesip atabilmiş. Beni anlıyormuş gibi göründü. Çok da çekiciydi. Ve benim için rüya gibi günler başladı.

Doğanların evinde kalakalmıştık. Sarıp içiyor, gülüyor sonra da oturduğumuz yerde sızıp kalıyorduk. Ev zaten tek odalıydı ve bir sürü insan bu tek odada yaşıyorduk: Doğan, Haluk, Murat, Osman evin demirbaşı; Şahin, İlkan, Rasim vs. devamlı misafir; biz ise Murdar, Gitarcı, Judas Bar gibi bu tek odanın da müşterisi olmuştuk. Doğan sıkı içici olduğundan evde her zaman esrar bulunuyor, sürekli sarılıp içiliyordu. Alt katta oturan ve kumarhane sahibi olan Kâzım Abimiz de sık sık yukarı çıkıp bize rakı, bira vs. ikram ediyor, içtiğimiz esrarı beğenmiyor, kendi içtiğinden tattırıyordu.

Yine böyle bir günde Kâzım Abi gelmişti. On-on beş kişilik dairemizi oluşturmuş, cigaralık döndürüyorduk (Kocaman sigaralar sarılıyor, sıra kimdeyse tek nefes alıyor, peygamber solda olsa bile sağdan dönüyordu. Cigaralığın, jointin bu raconuna herkes özen gösteriyordu). Benim dışımda eroin kullanan yoktu ama bir eroin muhabbetidir gidiyordu. Ben hastane maceralarımı anlatıyordum; "Biliyor musunuz, sabahları hocaların öğrencileriyle yaptıkları vizitte benim odama kimse uğramıyordu. Beni kimseye göstermiyorlardı." Pastanede çalışan, on sekiz yaşındaki Rasim safça soruyor; "Niye?". "Ne desin, bakın çocuklar bu hasta da sizin gibi öğrenci. Biraz bunalmış, eroine başlamış mı desin? Ben görülmemesi gereken bir örnektim."

Okul muhabbetine girince, veterinerlikteki Haluk bir şeyler anlatmaya başlamıştı ki, Kâzım Abi atıldı: "Ya çocuklar, şimdi polis basacak olsa, bu kadar gencin, öğrencinin içinde senin ne işin var kart papaz demez mi?" dedi ve polis içeri girdi; "Nereden bildin geleceğimizi? Geldik işte! Şimdi de sen gel bakalım kart papaz diyerek Kâzım Abi'yi dışarı aldı. Meğer bir süredir kapının önünde bizi dinliyorlar, içeri girmek için konu sırasının kendilerine gelmesi-

ni bekliyorlarmış. Kâzım Abi sunuşu yapınca, gayet sempatik bir şekilde içeri daldılar. Allah'tan ortalıkta sadece bir tane (ama sekiz kağıtlı falan) joint vardı ve Kâzım Abi de onlarla nasıl konuşulması gerektiği konusunda tecrübeliydi. "Cık cık, bir daha yapmayın," deyip gittiler. Hayatımın en sempatik, en tatlı polisleriydi onlar.

O evdeki iki-üç günü hiç unutamayacağım kadar inanılmaz, komik ve romantik yaşadım.

Yıllar sonra yine o tatlı duyguyu hissediyordum. Hakan'la yıllardır tanışıyormuşçasına birbirimizin ne dediğini anlıyorduk. Doğanların evinde en az beş kişi oluyorduk ama bana sadece Hakan'la konuşuyormuşuz gibi geliyordu. O da durup durup, benzeri şeyleri düşündüğünü belli eden, beni teskin eden sözcükler sıkıştırıyordu muhabbete. Yılların esrarkeşi olmam, bir erkek kadar ortama uyabiliyor olmam onu şaşırtmıştı. En çok şaşırdığımız nokta ise birbirimize korkunç benzediğimizi fark etmek olmuştu.

Evdeki herkes arka arkaya sarılan sigaralardan, içkiden ve muhabbetten yorgun düşmüş ve uyumuştu. Biz de yatıyorduk ama uyanıktık. Hemen yanımda Doğan'ın küçük köpeği, onun yanında da Hakan yatıyordu. Korkunç bir elektrik hissediyordum ve bu hissi yalnız benim yaşamadığımı da biliyordum. Sanki köpek bile durumun farkındaydı. O da inatla uyumuyor, aramızda kıpırdanıp duruyordu. Bana dokunmasını istiyordum, bana dokunmak istiyordu. Durup durup gereksiz espriler yapıp gülüşüyor, güya hissettiğimiz büyüyü çaktırmıyorduk. Nihayet bir öpücük...

"Ben güneye yerleşmeyi düşünüyorum. Birkaç gün sonra gideceğim, benimle gelir misin?" İşte en sonunda dökülmüştü! "Buradan uzaklaşmak senin için de iyi olur. H'ten kurtulmana yardım edebilirim." diye devam etti. Aman Tanrım, yine âşık olmuştum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Üç gün önce tekrar âşık olacağımı söyleseler gülerdim. Çetin'le beraber bütün o romantik hisleri bitirdiğimi, tükettiğimi sanıyordum ama şimdi yanımda yatan bu

genç adamla dünyanın öbür ucuna bile gözüm kapalı, büyük bir coşkuyla gidebilirdim. Tabi, her zaman yaşadığım o mutluluk korkusu yüzünden bunu ona dürüstçe söyleyemedim. Birbirimize açıklamalar yapmaya gerek duymadan, aramızdaki köpeğe rağmen sıcacık sarılıp uyuduk.

Ertesi gün, sonradan çok ama çok pişman olmama neden olacak o aptal teklifi yaptım; "Madem gidiyoruz, son bir kez daha H alabilir miyiz?"

Hakan'ın on yedi yaşındaki küçük erkek kardeşi de eroinmandı. Benim o aptal kafama göre Hakan bu konuda kontrolü sağlamış, seneler önce bu sorunu aşmıştı. Onun için tehlikeli olabileceğini hiç düşünmeden "son kez H" konusunda onu ikna ettim. Benimle birlikte o da H almak istediğinde aklıma hiçbir şey gelmedi, çünkü ona güveniyordum. O kurtulmuştu, beni de kurtaracaktı. Şimdi anlıyorum ki işin hâlâ çok başındaymışım, yanılmışım. Kardeşi yüzünden o da çok kritik bir dönem yaşıyormuş. Aylardır kardeşini kurtarmak için uğraşıyormuş ve artık umudunu kaybetmeye, çaresizlikten kendi direncini de yitirmeye başlamış. Ben bunları fark ettiğimde her şey için artık çok geçti.

İshak Abi bana Tarlabaşı'ndaki kayınvalidesinin evini öğretmişti. Param varsa günün her saatinde H alabiliyordum. Hakan'la kayınvalidenin evine gidip güzel bir paket aldık ve yarı yarıya takıldık. Birlikte takılmak çok hoşumuza gitmişti. Eroinin verdiği rahatlıkla Hakan beni nihayet eve götürmeye cesaret edebildi. Bir tuhaflık olduğunu hissediyordum. Ben ona evli olduğumu söyleyebilmiştim ama o bana sevgilisinden bahsetmemişti. Biz eve girdikten yarım saat sonra elinde bir şişe rakıyla hanım hanımcık bir kızcağız geldi. Kız gelene kadar bana sarılmış olarak oturan Hakan, kız gelince birdenbire benden uzaklaştı. Evde buz gibi bir hava esmeye başlamıştı. Ben duş almam gerektiğini bahane ederek kendimi banyoya kapattım. Hakan'ın zaten o kızı sevmediğini hissetmiş, sadece niye bana söylemediğini anlamamıştım.

Banyoda kalabileceğim kadar uzun süre kaldım. Dışarı çıktığımda ikisi başbaşa küçük odada konuşuyorlardı. Hakan'ın çok zor durumda olduğunu, kızın çok üzüleceğini düşünüyordum. Rahatsız olmuştum ama bencilce, ne olacaksa bir an önce olsun ve sevgilim benim yanıma gelsin istiyordum. Çok sürmedi, kız fırtına gibi çıkıp gitti. Hakan ise sadece üzgün görünmeye çalışıyordu ve çok çabuk vicdan azabından kurtuldu. Acımasızlığı beni ürkütmüştü ama bunu benimle olabilmek için yapmıştı. Nasıl şikâyetçi olabilirdim ki?..

O gece Hakanlarda kaldık. Küçük odada, küçük yatakta sıkı sıkı sarılıp sıcacık öpüşlerle uyuttu beni. Sevgi doluydu ama tanıdığım diğer erkekler gibi hemen sevişmek için üstüme atlamadı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve üç günde beni kendine âşık etti.

Biri kız diğeri erkek iki kardeşi de beni çok sıcak karşılayıp hemen kabullendiler. Şimdi sıra benim kardeşime gelmişti. Hakan'daki şeytan tüyü kardeşimde de etkisi altına almakta gecikmedi. Hâlâ evli olmam dışında hiçbir sorunumuz yoktu ama bu biraz rahatsızlık yaratıyordu.

Hakan yanımdayken Çetin'i arayıp güneye gidebileceğimi söylediğimde kendimi çok kötü hissettim. Gerçi her şeyin tükendiğini Çetin de biliyordu ama hâlâ beni kaybetmemek için uğraşıyor, sürekli mektup yazıyor, telefon ediyor, onu unutmamam için elinden geleni yapıyordu. Askerde değil İstanbul'da olsaydı her şey çok kolay olacaktı ama o Cizre'deydi, dış dünyayla tek ilişkisi benimleydi ve tek desteği bendim. Korkunç vicdan azabı duyuyordum. Bu Hakan'ı da çok rahatsız ediyordu. Çetin'i bahane edip tekrar kayınvalidenin evinin yolunu tuttuk. Zaten hiç bahane sıkıntısı çekmiyorduk.

"Zaten ben o ilk paketten hiçbir şey anlamadım."

"Bir ya da iki, ne fark eder."

"Nasıl olsa yarın gidiyoruz." vs. vs. vs.

Hakan gideceğimiz tatil kasabasında dört ay kalmış, eşyalarını toplayıp oraya yerleşmek için İstanbul'a geri dönmüş. Tek sorun yalnız olmakmış, benim gelmeme çok çok seviniyormuş.

Gerçekten ikimiz de heyecandan zıp zıp zıplıyorduk. Annemler bana harç parası göndermişlerdi, bir miktar da Hakan'ın annesinden aldık. Gitmememiz için hiçbir sebep yoktu. Orada evinde kalabileceğimiz arkadaşlarımız da vardı. Ve yollara düştük.

Tabi otobüse binmeden önce yolluk olarak iki çizgi H'i de ihmal etmedik. Fakat yanımıza hiçbir şey almadık. İstanbul'u arkamızda bırakmaya kararlıydık. Halbuki İstanbul'u hep yanımızda taşıyormuşuz.

Hele ben her şeye sıfırdan başlayacaktım. Evimi, okulumu, kocamı bırakmış, üç gün önce tanıştığım sevgilimle hiç bilmediğim bir yere gidiyordum. On iki-on üç saatlik yol boyunca tatlı tatlı sohbet ettik. Bir ara Hakan'ın dizlerine yatıp gözlerimi kapattım ama uyumuyordum. Benim uyuduğumu sanıyor, sürekli öpüp okşuyordu. İnanılmaz sevgi doluydu, kendimi hiç olmadığım kadar mutlu ve güvende hissediyordum.

İner inmez Timurlara gittik. Ben Timur'u daha önce tanımıyordum. Abisi Karga'yı tanıyordum. Ben daha küçücük bir kızken, köprüde Karga'yı herkes tanıyordu. Ben de gidip gelip Karga'ya sorular sorardım; "Anarşizm ne demek? Nasıl anarşist olunur?" vs. Çünkü kendini anarşist diye tanımlayan ilk insan oydu. Sürekli siyah giyer, köprüde üniversitelilerin masalarına oturur, uçuk söylevler verir, karşılığında bol bol içerdi. Çok samimi olmasam da, uzaktan uzağa onu sevimli bulurdum. O ise kendi deyimiyle, o zamanlar bana hastaymış ama Çetin'e kaptırmış beni. Bir süre de Çetin'le beraberken karşılaştık, sonra karısıyla beraber bir güney kasabasına yerleştiklerini duyduk. Tabii arada tuhaf haberlerini alıyorduk. Mesela bir tarihte az kalsın bir devenin altında kalıp ölüyormuş diye haberini almıştık. Karga bu, olur olur demiştik.

Hakan gideceğimiz tatil kasabasında dört ay kalmış, eşyalarını toplayıp oraya yerleşmek için İstanbul'a geri dönmüş. Tek sorun yalnız olmakmış, benim gelmeme çok çok seviniyormuş.

Gerçekten ikimiz de heyecandan zıp zıp zıplıyorduk. Annemler bana harç parası göndermişlerdi, bir miktar da Hakan'ın annesinden aldık. Gitmememiz için hiçbir sebep yoktu. Orada evinde kalabileceğimiz arkadaşlarımız da vardı. Ve yollara düştük.

Tabi otobüse binmeden önce yolluk olarak iki çizgi H'i de ihmal etmedik. Fakat yanımıza hiçbir şey almadık. İstanbul'u arkamızda bırakmaya kararlıydık. Halbuki İstanbul'u hep yanımızda taşıyormuşuz.

Hele ben her şeye sıfırdan başlayacaktım. Evimi, okulumu, kocamı bırakmış, üç gün önce tanıştığım sevgilimle hiç bilmediğim bir yere gidiyordum. On iki-on üç saatlik yol boyunca tatlı tatlı sohbet ettik. Bir ara Hakan'ın dizlerine yatıp gözlerimi kapattım ama uyumuyordum. Benim uyuduğumu sanıyor, sürekli öpüp okşuyordu. İnanılmaz sevgi doluydu, kendimi hiç olmadığım kadar mutlu ve güvende hissediyordum.

İner inmez Timurlara gittik. Ben Timur'u daha önce tanımıyordum. Abisi Karga'yı tanıyordum. Ben daha küçücük bir kızken, köprüde Karga'yı herkes tanıyordu. Ben de gidip gelip Karga'ya sorular sorardım; "Anarşizm ne demek? Nasıl anarşist olunur?" vs. Çünkü kendini anarşist diye tanımlayan ilk insan oydu. Sürekli siyah giyer, köprüde üniversitelilerin masalarına oturur, uçuk söylevler verir, karşılığında bol bol içerdi. Çok samimi olmasam da, uzaktan uzağa onu sevimli bulurdum. O ise kendi deyimiyle, o zamanlar bana hastaymış ama Çetin'e kaptırmış beni. Bir süre de Çetin'le beraberken karşılaştık, sonra karısıyla beraber bir güney kasabasına yerleştiklerini duyduk. Tabii arada tuhaf haberlerini alıyorduk. Mesela bir tarihte az kalsın bir devenin altında kalıp ölüyormuş diye haberini almıştık. Karga bu, olur olur demiştik.

Şimdi Karga'nın kardeşiyle tuttukları eve misafir gelmiştim ama Karga başka bir yerde kalıyordu.

Kısa sürede Timur'u çok sevdim. Bir de Alper vardı. İkisi de gelişimize çok sevindiler ama haklı olarak eli boş geldiğimiz için kızdılar bize. Hepsi harmandı ve biz orada nasıl olsa ot vardır diye yanımızda bir tek kağıtlı bile getirmemiştik. Oysa kasabada narkotik polis temizliğe girişmiş, yerliler de dahil bütün üflentiler harman kalmış. Biz de ilk günden kendimizi içkiye vurduk.

Orada hava İstanbul'a göre çok sıcaktı ama yine de üşüyorduk. Gece Timur, Hakan ve ben aynı odada uyuduk. Timur'un yanında sevişmemiz zaten mümkün değildi ama bana artık Hakan'ın cinsel sorunları varmış gibi gelmeye başlamıştı. N'apalım, alışkınız, benim de kaderim bu galiba diyordum. Diğer taraftan beni öperken çok heyecanlandığını hissediyordum. Meğer sadece uygun zamanı bekliyor, ilk günden üstüme atlamayarak farklı olduğunu göstermeye çalışıyormuş. Bunları ertesi gün yalnız kaldığımızda sevişikten sonra konuştuk.

İkimiz de çok rahatlamıştık, cinsellikte her şey mükemmeldi. Vücutlarımız sıcacık bir uyumu yakalayabilmişti. Hakan iriyan bir erkek değildi ve bu benim gibi minik bir hatun için çok önemliydi. Seviştim mi, üstümden kamyon mu ne geçtiği belli olmadığı zaman çok sinirleniyor, kendimi kullanılmış hissediyordum. Hakan'la sevişmiştim. Sıcacık, duygu doluydu. En güzeli de seviştikten sonra konuşabilmemizdi. Onun da aynı şeyleri hissettiğini bilmek, beni beğendiğini bilmek, Çetin yüzünden kaybettiğim güveni tekrar kazanmamı sağladı.

Rüyam hâlâ devam ediyor, hatta her gün daha da güzelleşiyordu. Birbirimize yaşadıklarımızı, ailelerimizi, ilişkilerimizi anlatıyor, zaman geçtikçe daha iyi tanıyor, tanıdıkça daha çok seviyor ve çok uygun bir ikili olduğumuzu düşünüyorduk. Gerçi ilişkilerin başlangıcında hep aynı hataya düşülür, sadece benzeyen yönler

fark edilir. Ama biz gerçekten çok benziyorduk birbirimize. Aynı dili konuşuyorduk, çevremizdeki insanlarla nasıl olurlarsa olsunlar muhabbete girebiliyor, hemen kendimizi sevdiriyorduk. Bu çok önemliydi, çünkü böylece nereye gidersek gidelim evsiz, aç veya içkisiz kalmıyorduk. Hatta harman da kalmıyorduk.

Nitekim Timur'un evinden çıktığımızın ilk bir saatinde, kasaba harmanlıktan kırılırken, biz Hakan'ın daha önceden tanıdığı bir abisine uğrayıp kafamızı kırmıştık. Sonra Timur'la Karga'nın müzik yaptığı bara gidip içmeye başladık. Sezon dışı olduğu için ortalıkta kimse yoktu. Yerli halkın takıldığı bir-iki bar açıktı, biz de onlardan birine, Kargalarınkine gidip içtik. N'apalım, sonuçta biz her yerde eğlenebiliyorduk.

Tek sorun içimizdeki o H anksiyetesiydi. Ne olursa olsun aklımın bir köşesinde hep o vardı. Önce haplara sarıldım. Hakan yanımda olmasaydı herhalde korkunç kötü tripler yaşardım ama Hakan yanımdaydı. Hap tribini beraber atlattık ve kim bilir bilmem kaçıncı kez, bir daha hap almayacağıma söz verdim.

Sonraki gün kasabanın yerlisi bir abimize harmanlığımızdan bahsedince, "Gece on ikide gelin bir bakalım" dedi. Güle oynaya eve dönüp on ikiyi beklemeye başladık. Ve tam on ikide adamın evinin önünde hazır bekliyorduk. Vatandaş korkudan zulayı evin yarım kilometre uzağına yapmış. Elimizde fenerle, dağ tepe aşıp ıssız bir yere geldik. Bir çalının arkasından koca bir kavanoz ot çıkardı, bir sigara paketi kadarını alıp gerisini yerine koydu. Sonra abimizin evine döndük, hemen bize bir sigara sardı, bir çift kağıdı da yanımıza verdi. Teşekkür edip biraz bozulmuş bir şekilde eve döndük. Koca kavanozdan bize bu kadarını layık görmüştü. Yalnız kalır kalmaz birbirimize şöyle bir baktık ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladık. "Zulasının yerini tekrar bulabilir misin?" "Evet, hafızama kazıdım, ya sen?" "Tabii ki, kaçar mı?"... Ama o gece uslu uslu evde oturduk.

Ertesi gün Hakan beni Süleyman Abi ile tanıştırdı. Süleyman

Abi yıllarca Almanya'da çalıştıktan sonra kendine ıssız koyda arazi almış ve rüya gibi bir yer yapmış. Karısı ve kızıyla doğanın bir parçası olarak yaşıyordu. Karısı Almandı ve birkaç özel misafiri dışında kimseyi evlerine kabul etmiyorlardı. Bir-iki biradan sonra Süleyman Abi karısının Almanya'da olduğunu, istersek kendisiyle birlikte koya gelebileceğimizi söyledi. Perendeler atarak kabul ettik. Ama büyük bir sorunumuz vardı. Cennet gibi bir yere gidiyorduk ve hiç otumuz yoktu.

"Acaba o kavanozdan biraz alsak farkeder mi dersin?"

"Yok canım koca kavanoz, anlamazlar."

Bir de Alper'e danışalım dedik. O bizden de deliydi. Hemen bir motor ayarlayıp Hakan'ı arkasına aldı. Yola çıktılar, yarım saat sonra Hakan yalnız döndü. Kavanozun hepsini boşaltmışlar ve Alper otun çoğunu alıp İzmir'e gitmek için yolda ondan ayrılmış. Biz de biraz alışveriş yapıp Süleyman Abi'nin arabasına yerleştik. Her şeyimiz tamamdı, cennet bizi bekliyordu.

Yanımızda bir de Oli adında bir Alman vardı. Hava kararmış, kasabadan epeyce uzaklaşmıştık ki, araba bize güzel bir sürpriz yaptı. Farlar yanmıyordu. Yol uçurumlarla dolu, toprak bir yoldu. Yarıya kadar önümüzden giden bir jipin arkasına takıldık. Jip bizi bırakınca Oli eline feneri alıp arabanın önünden yürümeye başladı. Kaplumbağa hızıyla gidiyorduk. Bu arada Oli arabadan birasını alıp "Siz uçarsanız birasız kalmayayım" diyerek bize moral veriyordu. Arabayla yolculuğumuz saatler sürdü. En sonunda, geldik dediklerinde bir oh çektim ama bu sefer başka bir sürpriz bekliyordu bizi. Yol eve kadar gitmiyor, oldukça dik bir tepeden yürüyerek aşağıya inmemiz gerekiyordu. O karanlıkta o yolu nasıl indik bilmiyorum ama aşağının güzelliği her şeye değerdi.

Üç ayrı bina vardı. Biri Süleyman Abilerin evi, biri tek odalı sevimli mi sevimli bir evcik, aşağıda da mutfağın ve şöminenin ol-

duğu bir oda. Oldukça otantik ve rahat döşenmiş, dünyanın gürültüsünden uzak bir köşe! Şöminenin önüne kocaman bir bakır tepsi yerleştirilmişti. Tepsinin önünde yüksek ses çıkardığınız zaman titreşimleri vadide yankılanıyor, kulağınızı oldukça mistik sesler dolduruyordu. Büyülenmiştim. Oli hayatımda gördüğüm en kötü cigaracıydı ama tepsinin önünde çalınca o bile güzel sesler çıkarabiliyordu. Süleyman Abi ise çok güzel saz çalıyordu. Biz de habire joint sarıyorduk.

Muhabbet bir ara nasıl olduysa H'e geldi ve Oli'nin on iki senelik iğneci olduğunu öğrendik. Üç senedir bu koyda tertemiz yaşıyormuş. Anlattıkları bana bayağı moral verdi ve kendime güven duymamı sağladı. O yapabildiyse ben de yapabilmeliydim. Hem benim yanımda Hakan da vardı.

Sonra kâğıt oynadık. Oli bir şişe şampanya kaybetti, ben de sabah portakal toplayıp portakal suyu yapma cezası aldım. Küçük evde yatacağımızı öğrendiğimde ise çılgına döndüm. Her şey o kadar güzeldi ki kötü bir şey olmasından korkmaya başladım. Sabah 6:30'da uyanıp portakal topladım. Ömrümde ilk kez doğanın bu kadar güzel olduğunu fark ediyordum. Ne de olsa apartman çocuğuydum ve portakal manavdan alınırdı. Portakal suyu ise hazır satılırdı. Portakalların hepsini sıkınca kahvaltı sofrasını hazırladım. Mükemmel bir kahvaltı olacaktı! Nihayet diğerleri de uyandı. Bu sırada hafif bir yağmur başlamıştı ama hava yine de o kadar güzeldi ki içeri girmedik ve dışarıda oturmaya karar verdik. Oli de sözünü tutup şampanyayı patlattı. Manzara mükemmeldi, sohbet mükemmeldi, kahvaltı mükemmeldi! Dağlardan küçük çağlayanlar akıyor, topraktan mis gibi bir koku yayılıyordu. Bir gökkuşağı eksikti. Güneş çıkınca rüyamın gökkuşağı eksiği de tamamlandı. Bu kadarı da fazlaydı!

Kahvaltıdan sonra Hakan'la balık tutmak için kayalıklara gittik. Hava öyle sıcaktı ki ancak tişörtle oturabiliyorduk. Balığı filan unutmuş kayaların üstünde sevişiyorduk ki Süleyman Abi'nin se

sini duyduk. Bizi çağırıyordu. İkimizin de aklına aynı şey geldi: Kötü bir şey olmuştu. Ben düşünmeye bile korkuyordum ama Hakan; "Ya zulasını patlattığımız herif geldiyse" diyerek en kötü ihtimali dile getirdi ve şom ağızlı sevgilim haklı çıktı.

Sevimsiz herif masaya oturmuş bizim yaklaşmamızı bekliyordu. Gayet masum bir şekilde "Oo, siz mi geldiniz, hoş geldiniz" falan diyorduk ki Hakan suratına şiddetli bir tokat yedi. Adam zıvanadan çıkmıştı. "Niye aldınız lan otu, ben size iyilik yaptım siz bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz piç kuruları!" diye bağırmaya başladı. Bir yandan da Hakan'ın üstüne yürüyordu. "Biz sadece birazcık alacaktık, Alper hepsini aldı", diyemezdik ki! Hakan cebindeki bıçağı çıkarınca ortalık birbirine girdi.

Allah'tan Süleyman Abi vardı. O olmasaydı herif bizi bir güzel benzetirdi. Süleyman Abi araya girip "Kavganızı gidip başka yerde yapın" deyince eşyalarımızı toplayıp adamın peşine düşmek zorunda kaldık. Tepeyi nasıl tırmandığımızı bilmiyorum. Yukarıda taksi bekliyordu. Herif zulanın patladığını fark eder etmez taksiye atlayıp peşimize düşmüş. Köyünde çuvallar dolusu otu olduğunu söylüyordu ama bir kavanoz için peşimizden ta cehennemin dibine gelmişti.

Taksiye bindik, gidiyorduk. Bu dağ başında bizi bir uçurumdan yuvarlasa kimsenin ruhu duymazdı. İyice korkmaya başlamıştım. Neredeyse adamın burnundan çıkan dumanları görebiliyordum. İkimizin de çıtı çıkmıyordu, kaderimize razı bir şekilde boynumuzu bükmüş oturuyorduk. Derken taksi şoförü gayet yavşak bir şekilde; "Nasıl, ot iyi miydi bari, bir de bunu deneyim bakalım" diyerek arkaya doğru bir mühür uzattı. Hakan'la birbirimize şöyle bir bakıp çalışmaya başladık. O kağıdı yapıştırıyordu, ben mührü kırıyordum. Beş dakika içinde güzel bir sigara sarmıştık. Artık nereye gittiğimiz önemli değildi. Nasıl olsa nereye gidiyorsak kafamız iyi gidecektik. Neyse ki sigara havadaki gerginliği dağıttı. Herif bile yumuşamıştı.

İnatla inkâr ediyorduk. Alper'e para vermiştik, bize bilmediğimiz birinden ot almıştı. Ben en ikna edici sesimle; "Abicim, düşünsenize biz manyak mıyız ki sizin bize zulayı gösterdiğinizin ertesi günü otu alalım. Diyelim ki aldık, İstanbul'a dönerdik, buralarda durmazdık." diyordum. Adamlar gerçekten neyimize güvenip bu kadar cesur olabildiğimizi anlamıyorlardı. Artık bizim aldığımızdan o kadar emin değillerdi. Neyse, fazla üstümüze gelmediler, biz de otobüse atladığımız gibi İstanbul'a geri döndük.

Döner dönmez de sanki çok ara vermişiz gibi koşa koşa H almaya gittik. Artık H'in çekici bir yönü daha vardı. Küçük beyaz paketler sayesinde birbirimizi daha çok seviyor, eve kapanıp günlerce sevişiyorduk. Çok ama çok mutluyduk.

Bu arada Hakan'ın erkek kardeşini H yüzünden polis yakalamıştı. Annesi deliye dönmüştü. Karambolde Hakan'ın tekrar başladığının farkında değildi. Altuğ üç gün karakolda kaldıktan sonra çıktı ve evde kıyamet koptu. Annesi Altuğ'un durumu yüzünden Hakan'ı suçluyordu. Çünkü Hakan esrar içerek, sorumsuz davranarak kardeşine kötü örnek oluyordu. Ayrıca çalışmıyor hâlâ annesinin eline bakıyordu. Böylece Hakan evden kovulmuş ve tamamıyla bizim eve yerleşmişti. Kocam askerdeydi ama ben başka biriyle yaşıyordum. Bu arada hemen her hafta Çetin'den bir mektup geliyordu. Öyle sevgi dolu mektuplar yazıyordu ki korkunç vicdan azabı duyuyor, bu azabı küçük beyaz paketlerle unutmaya çalışıyordum. Hakan hiç itiraz etmeden bana eşlik ediyordu. Bırakacaktık bırakmasına ama bırakacağımız günü habire erteliyorduk.

Hakan'ın annesiyle babası ayrılmışlardı. Babası önceleri büyük bir şirkette çalışıyor, karısının ve çocuklarının gayet rahat yaşamalarını sağlıyormuş. Uzunca bir süre yurtdışında kalmışlar. Hakan cebi dolu, altında araba, bayağı şımarık büyümüş. Sonra babanın işleri bozulunca annesi çocukları alıp adamcağızı terk etmiş. Sonra da annesi ve kardeşiyle birlikte antikacı dükkânı açmış. Görünürde orada çalışıp çocuklarının karnını doyuran fedakâr anneyi oynu-

84

yordu. Fakat saygı uyandıran görüntüsünün altında bir milletvekilinin metresinden başka bir şey değildi. En kötü yanı da çocukları için çok tehlikeli olan bir zekâya sahip olmasıydı. On çocuk daha doğursa onlar da eroinman olurdu.

Hakan bir yandan annesinden nefret ediyor, öte yandan ödipal dram yaşıyordu. İşsizdi, tüm işi ben olmuştum ve hiç şikâyetçi değildim. Anlaşamadığımız tek nokta onun TV seyretmeyi hiç sevmemesiydi sadece. Biz de esrar çekip müzik dinliyorduk.

Onunla olmayı seviyordum ama şöyle bir düşününce başlangıçta Çetin'le olmayı sevdiğimi ve daha iyi düşününce de en çok H'le olmayı sevdiğimi fark ediyordum. Sadık kalabildiğim tek sevgilim oydu benim. Sanki üç erkek vardı hayatımda, üçünden de kopamıyordum. Çetin'le aramızdaki vicdan azabı dışında yılların verdiği bir alışkanlıktı. Hakan'a ise deliler gibi aşıktım. Ama H'e de âşıktım, hem de vazgeçemeyeceğim bir şekilde alışmıştım. Hakan bunu fark etmiş, üçlü ilişkimizi kabullenmişti. H onun da eski bir arkadaşıydı ve senelere rağmen onu unutamadığını biliyordu. Beni ondan kıskanmak hiç aklına gelmiyordu.

Kendi dünyamıza kapanmıştık. Ne arkadaş ziyaretlerine ne de barlara gidiyorduk. Zaten Judas'tan başka gidilecek bar da kalmamıştı. Gitarcı kendini yaratanları unutmuş, parası ve ünü olan bir nevi rock sosyetesine hizmet vermeye başlamıştı. Artık bizim paramız orada bira içmeye yetmiyordu. Daha kötüsü, bizim ne yapabileceğimiz hiç belli olmuyordu. Orada uslu uslu rock dinleyen, kafa sallayan gençleri rahatsız edebilirdik. 'Bodyguard'lar Alman köpekleri gibi, eski elemanları kokularından tanıyor, kapıya bile yaklaştırmıyorlardı. Eski Gitarcı hâlâ duruyordu ama oranın da büyüsü kalmamıştı, yeniyetmelerle doluydu.

Bu arada H sınır tanımıyor bütün barlara, kafelere, okullara girebiliyordu. İlk iğnemden bu yana kim bilir kaç paket H, kaç paket limon tuzu ve enjektör harcamışımdır hesaplayamam. Üstelik bun-

85

ların pek çoğu "son paket, son iğne" adını aldılar. Şu anda daktilomun yanında duranın da adı son! Halbuki son sevgilinizi bileme-yeceğiniz gibi son iğnenizi de hiçbir zaman bilemiyorsunuz.

Geçen sene bu zamanlar Hakan'ın son sevgilim olduğundan o kadar emindim ki ondan çocuk yapmaya bile karar vermiştim. Planlarımıza göre şu anda Afrika'da bir çiftlikte yaşıyor, bebeğimizi bekliyor olacaktık. Hakan'ın yarı profesyonel bir katil olduğunu nereden bilebilirdim ki...

Bir insanın ölüm haberini duymayı daha önce hiç istememiştim ama Hakan'ın ölüm haberinin beni mutlu edeceğini biliyorum, sevdiğim şiddette ölmesini istiyorum! O da bunu biliyor ve benden kilometrelerce uzakta olmayı tercih ediyor. Onu unutmaya çalışıyorum ama bana H'ten bile daha çok zarar veren bir insanı nasıl unutabilirim bilmiyorum.

Bu satırları yazarken olur da birileri yaşadıklarımı merak eder, ardımda bir-iki satır bırakmalıyım diyordum. Bu kadar dökülece-ğim, en özel yaşanmışlıkları bile anlatabileceğim hiç aklıma gelmiyordu. Ama kontrolü kaybettim işte! Küçük bir eroinmanın kısacık yaşam öyküsü çıktı ortaya. Gerçi hâlâ bilginin ancak yaşanarak kazanılabileceğini düşünüyorum ama benim tecrübelerim bir kişiyi bile ilgilendiriyorsa, eğer bir kişi bu satırlardan etkilenip aynı yanlışları yapmayacaksa ben de bu kitabı bitirmeliyim sanırım. En azından, ne zaman vuracağımı bilmediğim o son iğnemi birileri bilsin istiyorum.

Bütün bunları bugün eve gelirken düşündüm. Bir haftadır Beyoğlu'nda son iğnem için para toplamaya çalışıyordum. Artık Kadıköy'de annemlerle oturuyordum. Şehremini'deki evimi satıp bana şirin bir hapishane satın aldılar, kendileri de gardiyanlık yapıyorlar. Aylardır yaşamla ölüm oyunlarına yalnız devam ediyorum. Bir süre temiz kalıyorum sonra küçük bir iğneden bir şey olmaz deyip küçük bir paketçik buluyorum.

Nurdan adındaki gariban kızcağızın ölümünden sonra H bulmak çok zorlaştı ve çok pahalandı. Hacıhüsrev adında bütün illegal hizmetlerin yapıldığı, her cins uyuşturucunun bulunabildiği o hipermarket, polisimizin kararlılığı sonucunda kapandı veya yeraltına gömüldü. Neler döndüğünü tam olarak bilemiyorum ama benim gibi binlerce cankinin olduğu bu kocaman şehirde radikal bir çözüme gidilmedikçe her zaman H bulunabileceğini biliyorum. Hapishanesiyle, hastanesiyle önden yandan fotoğraflarım ve parmak izlerimle fişlenmiş daha doğrusu kaşarlanmış bir cankiyim ben. Hakan'ın candan yardımlarıyla bir senelik ilk iğnemden bugüne çok hızlı bir gelişim yaşadım.

İğne, cankilik diyorum ve duruyor, kollarıma bakıyorum. Hakan'ın ilk dikkatini çeken şeylerden biri kollarımmış. Kollarımı çok beğendiğini söylüyordu. Şimdi görse gurur duyar herhalde. Görünürde hiç damar kalmadı ve bir sürü morluk ve şişlik yüzünden korkunç görünüyorlar. Onları bu hale getirmek için bayağı uğraştım. Önceleri iğnemi Hakan yaptığı için, Hakan'dan sonra kendime iğne yapmayı öğrenmek zorunda kaldım. Deneme-yanılma yoluyla bütün damarlarımın içine sıçtım. Hele Hakan'dan ayrılıp İstanbul'a döndüğüm zaman her iğneyi ölmek için yapıyordum, geceliklerim kıpkırmızı olmuştu ve bir türlü ölmüyordum. Hep Hakan'la yaşadığımız günleri hatırlıyor, özlüyor ve Hakan'dan nefret ediyordum. Bir sene boyunca öyle akıl almaz şeyler yaşamıştık ki...

Para bulamamaya başlayınca birtakım üç kağıtlar çevirmeye mecbur kaldık. Tedavülden kalkmış, sahte ve değersiz paralar bozduruyor, her gün daha fazla H alıyorduk. İkimiz de insanlara o kadar güven verici görünüyorduk ki bizim için insanları kandırmak çok kolay oluyordu. Yaptığımız tek şey alışveriş yapmaktı. Hem bir sürü ihtiyacımızı karşılıyor, hem üste para alıyorduk. Para kazanmak bu kadar kolay olunca da işin iyice keyfini çıkarıyor, canımız sıkılınca atlayıp şehrin dışına gidiyor, geziyor, para yapıp uçakla geri dönüyorduk. Krizimiz başlamadan Hacıhüsrev'de torbacının evinde oluyorduk.

Bir ara eski eroinmanlardan bir vatandaş bize zenci bir satıcının evini gösterdi. Artık daha kaliteli H kullanıyorduk. Yine böyle zencilerin birinin evinde oturmuş malzeme almak için bekliyorduk ki içeri biri şişman, diğeri zayıf ve uzun saçlı iki vatandaş girdi, alışverişlerini yaptılar. Bir ara zayıf olanın ayakkabılarına takıldım, bağcıkları yoktu. Ben niye diye düşünürken sekiz tane eli silahlı cevap aynı kapıdan aynı anda içeri girdi. Polis! İşte kâbusumuz gerçekleşiyordu, zencileri biraz tartaklayıp hepimizi paketlediler. Alışverişe gelen şişmanın polis, diğerlerinin de daha önce yakalanmış, bizi bir çizgi için yakalatan adi bir ispiyoncu olduğu öğrenince ayakkabı bağcıklarının esrarını öğrenmiş oldum. Dört Nijeryalı, bir Gambiyalı ve iki Türk parmaklıkların arkasındaydık. Ayakkabı bağcıklarımıza kadar her şeyimizi almışlar ama benim cebimdeki küçük H paketini bulamamışlardı. Bu ise bizi ancak iki gün idare ederdi. Gözaltında krize girecek kadar çok kalmak ölümden beterdi ve maalesef Cuma günü yakalandığımız için nöbetçi mahkemeye çıkarılacaktık.

Nöbetçi mahkemenin ne zaman olduğunu da niyeyse kimse bilmiyordu. Hakan'ın babasını aradık, sağolsun adamcağız arar aramaz hemen geldi. Ben bir ara bizimkileri de aradım ve babamın kendi başının çaresine baksın dediğini öğrendim. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Bir katil gibi fotoğraflarımız çekildi, parmak izlerimiz alındı. Ben ağladıkça polisler; "Merak etmeyin mahkemeden sonra çıkarsınız" diyorlardı ama lanet olası mahkemeye bir türlü çıkamıyorduk.

Üç gün yarı aç, uykusuz, çökmüş bir şekilde mahkemeyi bekledik. Nihayet mahkemenin kapısına gelmiştik ki zencilerin tercümanı olmadığı için duruşmanın erteleneceğini öğrendik. Buna dayanamazdım! Hakimin odasına dalıp zencilerin Türkçe anlayabildiğini, bizim de yardım edebileceğimizi söyledim. İyi yapmışım, içeri aldılar, ifadelerimizi dinleyip bizi serbest bırakılar. Yıllardır içerdeymişim gibi gökyüzünü özlemiştim. İçerdeyken, bir daha H almayacağıma yeminler ediyordum ama dışarı çıkar çıkmaz şeytan dürtme-

ye başladı. Hakan küçük bir iğnenin bizi ne kadar rahatlatacağını anlatmaya başlayınca kendimizi torbacının kapısında bulduk.

Yine azıtmıştık, para bulmanın dışında hiçbir sorunumuz yoktu. İlişkimizi Çetin'e ve ailelere söylemiş, olabileceği kadar meşrulaştırmıştık. Ben Çetin'den boşanır boşanmaz evlenme hayalleri kuruyorduk. Küçük evimizde beyaz paketlerimiz ve kızlarımızla çok mutluyduk. Kızlarımız beş tane kenevir fidanıydı, her birinin ayrı bir adı vardı. Onlara gözümüz gibi bakıyor, yaza hazırlanıyorduk. Yazın çalışıp para biriktirecektik. Sonbaharda Afrika'ya gitmeyi ve orada tertemiz bir yaşam kurmayı hayal ediyorduk.

Sabırsızlıkla beklediğimiz yaz muhabbetinin sonumuz olacağını bilmiyorduk. Hakan'ın beni ne olursa olsun bırakmayacağını sanıyordum. Çünkü o öyle diyordu. Ben de ona inanıyordum. Halbuki onu tanıyor, ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini biliyordum. Ona âşıktım ve inanmak istiyordum. Bilmem kaçıncı kez çantamızı toplayıp yollara düşmüştük. Bu sefer en az bir-iki ay İstanbul'dan uzak kalmayı istiyor, böylece H işini bitirmek kolay olacak sanıyorduk. H'i hep hafife almak, yaptığımız en büyük yanlıştı zaten. Hep bırakabileceğimizi sanıyor, bir türlü vazgeçemediğimizi inkâr ediyor, gittikçe daha fazla boka battığımızı fark edemiyoruz. Gene aynı pembe gözlüklerle, krizi kolayca atlatabiliriz sanıyorduk. Ama krizin daha ilk günü Hakan'la öyle bir kavga ettik ki kavgadan yüzümde pis pis sırıtan bir façayla çıktım. Bu kavga Hakan'ın içimde tükenmeyecek olan sevgisini nefrete dönüştürdü.

Ayrıldık. Çok basit değil mi, Hakan'ın bana karşı hisleri birdenbire değişti ve ayrıldık. Yok, bu kadar basit olmadı. Aksine, kendimi buna inandırmam çok ama çok zaman aldı. Günlerce kendimi öldürmeye çalıştım, beceremedim. Çünkü düşündükçe bunun Hakan'a bir değer yüklemek anlamına geldiğini anladım. Daha yaşamam gereken bir sürü şey olmalı diyordum ve diğer sevgilim H hâlâ yanımdaydı. O beni terk etmeyecekti, bense onu istediğim zaman bırakabilirdim(!)

"Al aşkını sok gözüne gözüne" diyorum ve bu satırlardan ona katil diye haykırıyordum. Çünkü içimdeki kadını ve çocuğu bilerek, isteyerek öldürdü. Onun başına gelen her kötü şey beni mutlu ediyor artık. İçimde korkunç bir nefret var, bastırılamayan bir nefret. Şimdi ise bu nefretten kurtulmam gerekiyor galiba. Çünkü Hakan'la ilgili hangi duygular içinde olursam olayım bu benim normal hayata dönmemi engelliyor.

Ayrıldıktan sonra onu bir kere gördüm, keşke görmeseydim. Çok çirkindi, onu eskisi gibi hatırlamamı engelledi bu çirkinlik. Kendini bir bok zannediyordu ve onun böyle zannetmesini ben sağlamıştım.

Şimdi bir ceset kadar duygusuz yaşıyorsam, bir kadavra duyarlığı içindeysem dünyaya karşı bunları ona borçluyum. Bazen kendi kendime; "Git, bir sevgili bul, gez, eğlen" falan di yorum ama insanlar gözümde öyle küçülmüşler ki kimseye karşı nefretten başka bir his duyamıyorum.

Örneğin şu ressam... Önceleri modellik yapıyor, karşılığında da birkaç kuruş alıyordum. Zamanla o benim için bir arkadaş, ben onun için platonik bir aşk haline geldim. Konuşmaya başladığımızda saatler geçiyor, birbirimizin dilini anlıyorduk. Benim cesetliğimi hep geçici bir dönem olarak görüyor, eroinman olarak kalmayacağımı söylüyordu. Negatif olma diyordu hep. Negatifliği sanki zorla ben yaratıyormuşum gibi davranıyor, bazen de duymak istemeyeceğim kadar doğru tespitler yapıyordu benim hakkımda. Aşkını her fırsatta söylüyor ama arkadaşlığımı kaybetmemek için mesafeli takılıyordu. Onun evini sığınak olarak kabullenmiştim. Evde sıkılınca doğru oraya gidiyordum. Onun evinde kalırken H almak da kolay oluyordu.

İntihardan bahseden hep ben olurdum. O da benimle dalga geçer, intihar edemeyecek kadar sinirlendirirdi. Bazen, şöyle de ölebilirsin böyle de diye fikirler vermeye başlıyor, bir şekilde beni intihar fikrinden uzaklaştırıyordu.

Garbis adında çok zeki bir kedisi vardı. Ressam Ali Kemal'in deyimiyle, birlikte yaşıyorlardı. Gerçekten de kedi tamamıyla kendi kafasına göre yaşıyor, evde misafir yoksa canı sıkılıyor, dışarı çıkıp acıktığında geri dönüyordu. İnanılacak gibi değil ama geldiğinde camı tıkırdatıyor, iki kere miyavlayarak gelenin kendisi olduğunu haber veriyordu. Biz de Garbis Bey'i içeri alıp karnını doyuruyorduk. Üstelik tam bir keşti Garbis. Joint içiyorsak, gözleri ışıl ışıl sigara kimdeyse onun kucağına atlıyordu. Biz ilk nefesi kendimiz için sonraki nefesi Garbis için çekiyor, suratına üflüyorduk. Taklaya gelene kadar sigaranın peşinde dönüp duruyordu. Gene bizimki gibi üflenilen sağlam bir kapısı daha olsa gerek ki bazen iki üç gün hiç uğramıyordu.

Ali Kemal, Garbis ile beni birçok yönden benzeş buluyordu. Kendisini baba, bizi de iki kardeş ilan etmiş yemek içmek, esrar gibi ihtiyaçlarımızı karşılar olmuştu. Hatta iğnemi tuvaletlerde yapmayayım diye evin yedek anahtarını bana vermişti. Tek odalı evin geleni gideni çoktu ama en çok Sarkis adındaki eşcinsel arkadaşımız geliyordu. Sarkis'i ben beş-altı senedir, Ali Kemal ise on beş-yirmi senedir tanıyordu. Çok uzun süredir birlikte olmaktan ve Sarkis'in kadınsı davranışlarından olsa gerek artık karı koca gibi olmuşlardı. Birbirlerinin zayıf yönlerini biliyor, ince ince Hacivat ile Karagözvari atışıp duruyorlardı. Onların tartışmalarını dinlemek çok hoşuma gidiyordu.

Ali Kemal'de özellikle joint içtikten sonra ortaya çıkan hafif bir paranoya vardı. Bir gün üçümüz oturmuş joint içiyorduk. Esrar kan şekerini düşürdüğü için arkasından tatlı bir şeyler yemek oldukça iyi gider. Biraz bu nedenle, biraz da pisboğazlığımdan çikolata alalım diye tutturmuştum. Ali Kemal paranoyakça "Tatlı istersek bakkal esrar içtiğimizi anlamaz mı?" diyor, ben gülmekten yerlere yatacakken Sarkis, "Bari bozuk para verme, parayı da sinyal parası sanar," deyiveriyordu. Sinyal parası demek, tinerci çocukların veya eroinmanların sokaktaki insanlardan topladığı beş-on binliklerdir. Sarkis'in bu tür hazır cevaplığı bizi hem güldürüyor hem de bir

yerlerime batıyordu. Ali Kemal'in değil ama benim param gerçekten de sinyal parasıydı.

Artık Hakan'la birlikteyken olduğu gibi para bulamıyordum. Ya tanıdıkların beş bin, on binlerini alıyordum ya da tanımadıklarıma sinyal çekiyordum; "Afedersiniz efendim, acaba on bin liranız var mı? Benim yol param kalmamış da." Küfreden de oluyordu, utanmıyor musun diyen de. Utanıyordum ama utanmak hastalıktan, krizden daha katlanılır bir şeydir demek istiyordum, tamam bir dahaki sefere çantanızı alır kaçarım demek istiyordum! Ama cevap vermeye hakkım yoktu, çünkü dileniyordum. Ve aslında on bin on bin, yüzlerce insandan para istemek, aşağılanmayı kabul etmek dünyanın en zor işidir.

Meslek olarak dilenciliği seçmemişseniz, yapamazsınız. Ama eroinmansanız, eroine para yetiştirmenin (topluma veya kendinize en az zarar veren) tek yoludur bu. Çünkü çalışamazsınız, çalışsanız bile paranız hiçbir zaman eroine yetecek kadar olmaz. Her geçen gün bir gün öncesinden daha fazla maddeye ihtiyaç duyarsınız. Çılgın bir girdaptır bu ve işin en kötü yanı, sanıldığı gibi iğneyi çakınca dünya toz pembe olmaz. Her şeyi unutup hülyalara dalamazsınız. Aksine her şeyi olabildiğince çıplak, bütün çirkinliğiyle fark edersiniz ama kendinizi dışarıda, olayları bir camın ardında seyrediyor sanırsınız. Sizi pek fazla rahatsız etmez olup bitenler. Direkt size sataşan olmadıkça kimseyle alışverişiniz olmaz. Ailenize, sevgilinize, hiçkimseye ihtiyacınız kalmaz.

Sanırım beni yanıltan, kandıran yönü buydu. H'ten önce hep birilerine birilerinin sevgisine ihtiyaç duydum, yalnızlıktan korktum, kaçtım. Ama H'le yalnızlık hiç ama hiç koymuyordu. Kimse beni üzemiyordu. Beni sevdiğini söyleyen, beni sever görünen insanlar vücuduma ve psikolojime o kadar zarar verdiler ki, yüzümdeki façaların yanında iğne izleri o kadar masum kalıyordu ki, H'i bırakıp tekrar o sevgi kaosuna dönemiyordum.

Ailem, okulu da bırakmanın ardından benden ümidi tamamıyla kesti. Annem şimdiye kadar para vererek üstüne düşeni yaptığını sandığı gibi, şimdi de para vermeyerek beni H'ten uzak tuttuğunu sanıyordu. Halbuki onun sayesinde para kavramı para psikozuna dönüşmüştü. Bizimkiler tam olarak nerede yanlış yaptılar? Bunu çözebilmiş değilim ama eğer bir çocuğum olsaydı ona para denen zırvalıktan hiç bahsetmezdim. Hele 'doktor ol, para kazan, yaşlandığımızda bize bak', hiç demezdim. Sokakta para için birbirlerini düzen insanları görmesin diye belki evden çıkarmazdım. Hatta tıbben sakıncalı olmasa karşı cinsten bir çocuk daha doğurur, onları çiftleştirir, topluma ihtiyaçları kalmasın diye her şeyi yapardım. Ne bileyim, adını koyamadığım o kadar çok yanlış var ki bana doğurmamı değil ölmemi, öldürmemi söylüyor. Belki bunu iflah olmaz bir inatçı olduğum için söylüyor olabilirim ama böyle düşünüyorum işte! Yaşamak bu kadar dürüst olmamayı gerektiriyorsa ben oynamıyorum!

Bunları Ali Kemal'e söylediğim zaman esrarla sakinleştiğimi bildiğinden hemen bir joint sardırıyordu. Ardından TV'de absürd bir şeyler seyrettirip (mesela TGRT kanalından) ölmem gerektiğini unutturuyordu. Çaktırmadan terapi yapıyordu. O zamanında birçok çeşit uyuşturucu denemiş şimdi ununu eleyip eleğini duvara asmıştı. Yaşamıyla barışık, sessiz, sakin, resimleriyle mutlu yaşayabildiğini söylüyordu. Önceleri benim paketlerden topluiğne başı kadar H alıp bu kadar maddenin burundan bile olsa yeterli olabildiğini savunuyordu. Gerçekten de, nasıl yapıyorsa o kadarcıkla kafa yapabiliyordu. Yıllar ona yetinmeciliği öğretmişti. Aynı şeyi benim de yapabileceğimi sanıyordu.

Ben Pollyanna olmaya yaklaşamadım ama sık sık yaptığım ziyaretler Ali Kemal'in beyaz paketlere karşı olan mücadelesini zayıflatmaya başladı, afinitesini arttırdı. H aldığının ertesi günlerinden birinde Sarkis'le atışmaları biraz abartılı olmuş ve Sarkis en azından iki günde bir gerçekleşen ziyaretlerini kesmişti. Üstelik öfkesinin hızını kesememiş, Ali Kemal'le ortak birkaç arkadaşına uğrayıp küçük dedikodular yapmıştı. İkisi de tam anlamıyla şiddetli geçim-

sizlik sebebiyle boşanmış karı koca psikozu yaşıyorlardı. Gülüyorduk ama yıllarca süren bir dostluk birdenbire sona ermişti. Sanki buna biraz da benim varlığım sebep olmuş gibiydi. Çünkü Sarkis'te bende olduğundan daha çok kadınca hisler ve kaprisler açığa çıkıyordu. Benim Ali Kemal'e sığınışımda cinsel bir yan arıyor, anlayamıyor, kıskanmamazlık edemiyordu.

Ben ise aseksüel olmaya çalışıyordum. Ayrıldıktan sonra Hakan bana kimseyle yatıp yatmadığımı sorduğunda "Hayır," dedim, "kimse olmadı". Aslında İstanbul'a geldiğim gece deliler gibi içip Gitarcı'da tanıştığım dazlak bir basçıyla Ortaköy'de bir evin bahçesinde sevişmiştim. Çamaşır ipinin üzerinde ne varsa aşağıya indirip üstünde yatağımızdaymışız gibi rahat takılmıştık. Ama Hakan aseksüel olmamı istiyordu. Ben de öyle olurum bari, n'apalım! Zaten artık âşık olamıyorum. Aşk olmayınca da seks!..

Tabi maganda ağırlıklı toplumumuzun gönlü bir kadının yalnız kalmasını hiç kaldıramıyor, sürekli çevremde kurtulmaya çalıştığım budalalar oluyor. Yanımda ya gözyaşartıcı sprey ya da kelebek taşımak zorundayım. Onlar var diye evde oturup "Yalan Rüzgârı"nı seyredecek değilim ya! Gene barlara gidip içiyorum, gene otostop çekiyorum. Yalnızlığımla barışmam zor oldu ama katillere inat yalnızım ve hiç de şikâyetçi değilim. Şikâyetim sevgisizlik. Yanımda konu mankeni gibi bir sevgili taşıyacağıma yalnız olurum, sömürmediğimden, sömürülmediğimden emin olurum daha iyi. Hele Hakan gibi hâlâ ergenlik aşkları yaşayan, insanların hayatıyla oynayabilen bir piçe rastlama riskini hiç göze alamam. Ama sonra âşık olmadığım halde ressam dostuma yaptıklarımı düşününce kimseyle arkadaş olmamam gerektiğini canım acıyarak fark ediyorum. Ben bile nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğimi anlamıyorum. Ama sanırım kimseye katil demeye hakkım yok. Çünkü asıl cinayet işleyen benim.

Ali Kemal'in durumu gittikçe vahimleşiyordu. Artık beni görür görmez kendi küçük payını ister olmuştu. Vermemezlik edemiyordum, cimrilik yapıyormuş gibi olmaktan korkuyordum. Çünkü Ali

Kemal bana karşı her zaman çok cömert olmuştu. Öyle ya da böyle artık iki günde en az bir iğne yapar hale gelmişti. Hâlâ hastalanmayacağını öne sürüyordu. Gerçekten de hiçbir zaman hastalanmadı. Çünkü hastalanacak fırsat bulamadı. Başından saçma sapan bir evlilik geçirmişti ve eski karısı tarafından ona uzaktan bile gösterilmeyen bir oğlu vardı. Oğluna olan özlemini hep kamufle etmeye çalışıyordu. Ama TV'de beş altı yaşlarında bir velet görse agresifleşiyor, Pollyanna yerini Freddy'e bırakıyordu.

Eski karısı, çocuğu Ali Kemal'in çevresindeki uçuk arkadaşlarını bahane ederek göstermiyordu. Kadının mentalitesi, çocuğun Sarkis gibi insanlarla muhatap olması halinde onlardan biri olacağı sonucunu getiriyor ve Ali Kemal de böyle bir mantıkla savaşamıyordu. Çünkü böyle düşünen sadece karısı değildi, toplum da kadının tarafındaydı.

Fakat kadın fazla ileri giderek, Yahudi sevgilisiyle beraber çocuğu alıp yurtdışına yerleşti. Ali Kemal bunu öğrendiğinde yanındaydım ve bir insanın yarım saat içinde nasıl yok olabileceğini, nasıl çökebileceğini izledim. Moral vermek için hiçbir şey söyleyemiyor, aksine varlığımdaki negatiflikle onu daha fazla üzüyordum.

Bir ara "Boşver, oğlan biraz büyüsün, bu sefer de biz gider kaçırırız" gibi anlamsız bir söz söyleyecek oldum. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve "Garbis'e bile sahip çıkamadım, artık gelmiyor" dedi. O gün onu yalnız bırakıp kaçtım.

Artık hiç kimseye bulaşmıyor, özellikle yalnız olmaya çalışıyordum ki bir gün yolda Şadiye ile karşılaştım. Şadiye son iki yılda en az yedi sekiz defa over dozdan ölmüştü. Herkes nedense sürekli ölüm haberini bekliyor, o da inadına kaybolup kaybolup yeniden ortaya çıkıyordu. Sözde bana karşı olan nefretini yenmişti ama her nedense her karşılaşmamız olaylı bir şekilde bitiyordu. Kendimi ona karşı suçlu hissediyor ne kadar kızgın olursam olayım her görüşümde kilitlenip kalıyordum. Yine aynı şey oldu.

Beyoğlu'nda sinyal çekerken gördüm onu. Merhaba, n'aber faslından sonra evsiz olduğunu, otelde kaldığını öğrendim. Benim şirin hapishanem otelden daha iyidir, diyerek onu alıp karşıya götürdüm. Karşıda iki gün ense yaptıktan sonra ikimiz de krize girmek üzereyken kendimizi Beyoğlu'na attık. Tarabya'daki evde o ilk şoku yaşadığımdan beri sakatlığını görmemeye çalışıyordum. Ama Şadiye bazen bunu insanların gözüne gözüne sokmaktan zevk alıyor, kullanmakta hiç sakınca görmüyordu. Özellikle sinyal çekerken koltuk değnekleri çok işe yarıyordu. Para bulması kolay olduğu için H'i hiç eksik olmuyordu. Malı olduğunda, diğer eroinmanlar gibi bencillik yapmıyor, benimle (hatta herkesle) paylaşıyordu. O gün annesigil ona ev tutsun diye yüklü bir miktar para yollamıştı. Paranın hepsini anında H'e çevirdik. Ben evden çıkarken annemle tartıştığım için tekrar eve dönemiyor, Şadiye'nin yanında üçüncü bir koltuk değneği gibi dolaşıyordum. Şadiye bunu aldığı mala bağlıyordu ama ben Şadiye'ye ufak da olsa destek oluyorum sanıyordum.

O gece paraya kıyıp güzel bir otelde sabaha kadar takıldık. Şadiye H'ten önce Diazem de aldığı için habire taklaya geliyor, ben onu ayıltmak için uğraşmaktan kafa yapamıyordum. Şadiye eskiden beri ters damarına denk gelirseniz dayak bile yiyebileceğiniz kadar sert olmayı becerebiliyordu. Koltuk değnekleriyle polis komiserine saldırdığı bile olmuştu. Ama H sayesinde artık katlanılmaz duruma gelmişti. Sürekli saldırgan ve paranoyak takılıyordu. Ben sabretmeye karar vermiştim. Zaten onu bu durumda bırakamazdım. Takladan her çıkışında bir bahane bulup beni azarlıyordu. Ben de iğnesini veriyor, tekrar taklaya gelince rahat bir soluk alıyordum. Bu böyle iki gün sürdü. İkinci gün biraz insan içine çıkmaya karar verdik. Barda eski bir arkadaşımı görüp onunla bir iğne yapacak oldum, arıza hatun gözlerimin içine bakarak, "Kimde H varsa ona takılıyorsun" deyiverdi. Artık bu laf benim sabrımı bile zorlardı. Sinirlenmiştim, kendi yoluma gitmeye hazırlanıyordum ki Gülay geldi.

Gülay birkaç sene öncesine kadar milleti peşinden koşturan

hoş bir kızcağızdı. Zamanla ağır bir şizofren haline geldi. Ben o kadar insanda H'in iyi geldiği kişi olarak bir tek Gülay'ı gördüm. H onu normal bir insan yapıyordu. Hiçbir şey kullanmadığı zaman dünyayla ilişkisini koparıyor, kimseyle konuşmuyor, kim elinden tutup götürürse gidiyordu. O gece de başında bir sürü yarıyarımla öylece oturuyordu. Onu öyle bırakamazdık.

Böylece ben yine Şadiye'den kurtulamadım. Otele geri döndük. Kendi iğnemizi hazırlarken Gülay'a da yapalım yapmayalım mı diye konuştuk ve zaten Gülay ağzını açıp kendi fikrini beyan etmediğinden hiç denemedik. Biz kendi iğnemizi yapıp tatlı bir uykuya gömülmüştük ki sabaha karşı Gülay uyanıp beni de uyandırdı ve konuşmaya başladı. Konuşması benim için çok sevindiriciydi ama o da iğne istiyordu. Önce ne yapacağımı bilemedim. "Emin misin Gülay, kendini nasıl hissediyorsun? Daha kötü olmanı istemem," dedim. Bir aydır 'kapalı musluk sendromu' yaşayan Gülay gayet mantıklı görünüyor, kocaman gözlerini gözümün içine dikmiş sömürü yapıyordu.

Şadiye'yi uyandırmaya gerek görmedim çünkü bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum. Uyku mahmurluğuyla malı kaynattığımız kapağa biraz fazla döktüm. Neyse dedim, fazlasıyla kendime ve Şadiye'ye de birer iğne hazırlarım. İki gündür bu işi o kadar çok yapmıştım ki benim için garip hiçbir şey yoktu.

Ben tuvalette malı kaynatmaya uğraşırken Şadiye uyandı, ne yaptığımı sordu. Gayet sakin, "Gülay'a iğne hazırlıyorum," dedim. Vay efendim, ben geceleri gizli gizli Şadiye'nin malını çalıyormuşum! Bunu yapmama hiç gerek yoktu çünkü mal genelde benim üzerimde oluyor ve Şadiye iki gündür hemen hemen hiç ayılmıyordu. Zaten fazlasıyla iğne yapıyorduk. Ama Şadiye sapıtmıştı bir kere! Çantamı kapıp yeter be diyerek kaçacak oldum; kapıyı kilitleyip "Soyun, üstünü arayacağım, malı sen çaldın" demeye başladı. Artık benim sigorta da atmıştı. Bağrışmalarımıza bütün otel uyandı ama Şadiye kapıyı hâlâ açmıyordu, çantamı ve ceplerimi boşalttım. Bir

an önce bu hatundan kurtulmak istiyordum. O ise iyice psikopatlaşmış. "Otur, konuşacağız, hiçbir yere gidemezsin," diyordu. Gözlerindeki delice ışıltı beni iyice korkutuyordu. Otel görevlileri kapıyı yumrukluyordu. Daha fazla dayanamayıp kapının camını aşağı indirdim ve kapı açıldı. Kendimi nasıl dışarı attım bilmiyorum. Saat sabahın beşiydi. Ali Kemal'den başka gidecek yerim yoktu.

Anlattıklarım Ali Kemal'i de çok sinirlendirmişti. Günlerce onun evinde kalmış, tek bir çöpüne dokunmamıştım. Belki hırsızlık yapabilirdim ama arkadaşlarımın herhangi bir şeyine el sürmek ne kadar kötü olursam olayım bana göre bir şey değildi. Bunu Ali Kemal de biliyordu ve benim halim onu da üzmüştü.

Aradan iki gün geçmişti, yanımda bir erkek arkadaşımla Beyoğlu'nda yürürken magandanın biri koşup popoma bir çimdik attı ve gülerek kaçtı. Ne yanımdaki vatandaş ne de ben bir şey yapabildim. Öylece kalakalmıştım. Tam bu sırada kulağıma atılan bir kartopuyla beynim iyice döndü.

Ben hiç kimsenin hiçbir şeyine karışmaz kimseyle uğraşmazken, nedense herkes benimle uğraşıyordu. Ağlayarak ve deliler gibi koşarak Ali Kemal'e gittim. Kapıyı açıp beni yine ağlar halde gördükten sonra, ben ondan şefkat beklerken o da bana fırçayı basınca tamamıyla koptum. Bütün bunlara benim sebep olmuş olabileceğimi söylüyordu. Yani ben bir şekilde insanların popoma çimdik atmasını, benimle uğraşmasını istiyormuşum. İşte o noktada koptum!

Sabaha kadar karlar altında sokaklarda dolaştım durdum. Sadece kendime acıyor, artık ölmek zamanıdır diye düşünüyordum. Dönüp dolaşıp hep ayrı şeye takılıyordum. Çevremde insanlar olsun, insanlar için varlığımın bir anlamı olsun, herkes beni sevsin... Veya eroin olsun, insanlara olan mecburiyetimi unutayım, kendi kendime yeteyim istiyordum.

Çocukken bana hep 'yaşına göre olgun bir kız' derlerdi. Hep en büyük bendim, benden küçüklere örnek olmak zorundaydım, okulda başarılı olmak zorundaydım. Yanlışlık, yaramazlık, afacanlık yapamazdım. Konuşmaya başlar başlamaz, düzgün cümlelerle, Anadolu'da geziyor olmamıza rağmen İstanbul Türkçesiyle konuşuyordum. Böyle bir çocukluğun ardından ergenliğimle birlikte denge bozuldu. Çünkü büyük bir ihmal, unutulan bir şey vardı: SEVGİ!

Ben de bu açlığımı hep dışarıda karşılamaya çalıştım. Başvurduğum her duvar için başımda bir yumru oluşmuştu. Ama artık yumru oluşabilecek normal bir zemin kalmadığından ya da beynim yekpare bir yumru haline geldiğinden olsa gerek insanlardan uzak durmaya, en fazlası minumum düzeyde ilişki kurmaya karar verdim. En son Ali Kemal'den ağzımın payını almış, arada bir Judas Bar'da yaptığım geyikler dışında ben de bir cins Gülay halini almıştım. Hatta bazı günler sadece otostop yaptığım insanlarla ve torbacılarla alışverişimde konuşuyordum. Evdekiler ise benimle konuşmuyorlardı. Bu asosyallik benim gibi bir insan için çok vahimdi ama kendimi zorluyor, kendimden başka kimseye zarar vermemeye çalışıyordum. Fakat Ali Kemal daha fazla dayanamayıp beni tekrar buldu. Özürler diliyor, ilişkimizin devam etmesini istiyordu. En azından son bir resim için modellik yapmamı sonra istersem yine konuşmayabileceğimi söylüyordu. Fazla inat edemedim onunla olmak bana da iyi geliyordu.

Bu son resim bir nü çalışma olacaktı. İğnemi yapıp tualin arkasında yerimi aldım. Ali Kemal bu sefer her zamankinden daha dikkatli ve yavaş çalışıyordu. Eskiden elinde fırça, sürekli çene yarıştıran adam bu kez hemen hemen hiç konuşmuyordu. Artık benden istemiyor, kendi H'ini kendi alıyordu. Resme şöyle bir bakacak oldum: Bütün resim kıpkırmızı, kan rengiydi.

Tekrar annemlerin yanına dönmüştüm, onlarla mümkün olduğu kadar az muhatap olmaya çalışıyordum. Hemen hemen hiç para vermiyorlardı. Ben de karşıya geçecek oldum mu otostop yap-

mak zorunda kalıyor, H parasını sinyalle topluyordum. Kendimi tamamıyla bırakmıştım. Sadece daktilomun başında kendimi iyi hissediyordum. Yaptığım otostopları küçük öyküler haline getirmeye çalışıyordum. Örneğin şehir hatları vapuruyla kendimi Kuzguncuk'a bıraktırışımı çok hoş bir öykü haline sokmuştum.

Aslında olayın gerçeği de yeterince komikti. O zamanlar köprü yanmamıştı ve ben okula devam ediyordum. Kuzguncuk'ta oturan, okuldan tanıştığım bir arkadaşıma gidecek, ertesi günkü sınavım için onun mikroskopu ve preparatlarıyla çalışacaktım. Fakat önce Gitarcı'da birkaç bira içmeye karar verdim. Tabi her zamanki gibi birkaç biranın sonu gelmedi ve son vapura kaldım. Yalnız gitmek zor geldi, benimle gelmesi için Şadiye'yi kandırdım. İkimiz de bayağı sarhoştuk. Benim üstümde kısacık bir etek vardı. Bir başka sarhoşun bela olması fazla uzun sürmedi. Bol küfürlü bir kavga patlak verdi. Felaket meraklısı halkımız da işin içine burnunu sokmakta fazla gecikmedi. Sonuçta Şadiye ve ben sarhoştuk ve bu durum nasıl oluyorsa oluyor, bizi suçlu duruma düşürüyordu. Bir anda kendimizi kaptanın yanında bulduk.

Ben o kafayla anlatmaya başlamışım: Kocamla sorunlarımdan tutun da ertesi günü sınavına gireceğim profesörün, oğlunun nişanlısıyla evlenişine kadar her şeyi anlatmışım. Bu arada vapur Kadıköy'e yanaşıp yolcuları boşaltmış, tekrar Beşiktaş'a seferini yapmış, demir atmaya hazırlanıyordu. Fakat kaptan amcanın yüreği bizi o halde bırakmaya el vermedi ve Kuzguncuk iskelesine kadar bizi götürdü.

Ertesi gün okul için çıktığımda bir taksi durdu ve sivil kıyafetleri içinde kaptan amcamı tanıyamadım. Hiç tanımadığım bir adam bana sınavımda başarılar diliyor, hakkımda her şeyi biliyordu. Şaşkınlığımı görünce kendini tanıtıp başım derde girdiğinde onu bulmamı söyleyerek ayrıldı. İyi ki hâlâ böyle insanlar var diyerek okuluma yollandım.

Yine bir başka otostopta gayet seçkin bir vatandaşın farkında olmadan esrar içmesine vesile oldum. Kardeşimle Bodrum'a gidiyorduk, sigara paketimin içinde bir tane esrarlı sigara vardı, unutup arabanın içinde "dolu" Samsun'u yaktım. Arabanın içi bir anda dumanaltı oldu. Bu arada şoför bey ilk defa Samsun içen bir bayan gördüğünü söylüyordu. İçimden, "Ya esrarlı Samsun içen bir bayan görmüş müydünüz?" demek geçiyordu. Bir kere yakmıştım, tekrar söndürmenin daha çok dikkat çekeceğini düşündüğümden söndüremiyordum da. Adamcağız hiçbir şey fark etmedi ama bayağı dumanaltı oldu. Bizi indirdikten sonra yola nasıl devam ettiğini hâlâ çok merak ediyorum.

Daha böyle yüzlerce otostop ya da vapurstop hikâyem vardı, ama çok çabuk sıkıldım. Korkunç bir boşluk yaşıyordum. İçimde acayip bir enerji birikimi vardı ve nasıl deşarj olacağımı bilmiyordum. Gün geçtikçe daha asosyal oluyordum, tek arkadaşım Ali Kemal'di ve nedense ondan nefret etmeye başlamıştım.

Garip bir şekilde ondan kurtulmam gerektiğini düşünüyordum. Beni seviyor olması, her şeyime katlanıyor olması sinirlerime dokunmaya başlamıştı. H'in benim karakterimi değiştiremeyeceğini sanıyordum ama galiba değişiyordum. Şadiye kadar olmasa bile ben de agresifleşmiştim. Bunun farkına varmam daha çok moralimi bozuyor, kendime acıyayım mı, nefret mi edeyim bilemiyordum. Annemlerin duygu sömürüsü dengemi iyice alt üst ediyordu. İçimde kocaman bir şiddet isteği vardı ve bunu engelleyemiyordum. Birilerine zarar vermekten çok korkuyor, ama diğer taraftan da şiddetin beni rahatlatacağını düşünüyordum.

Rutin olarak H'ten kurtulma denemelerine girişiyordum. Kendimi eve hapsedip binbir zorlukla kriz atlatıyor, kendime gelir gelmez Taksim'e gidip yine H'e yazılıyordum. H'siz hayat o kadar anlamsız geliyordu ki, normal insanların dürtülerinden o kadar uzaktım ki, hiçbir şey zevk vermiyordu: Yemek, içmek, gezmek, seks korkunç anlamsızdı.

Kafamdaki vitese hükmedemiyor, bir türlü geriye alamıyordum. Tek çözümün İstanbul'dan uzaklaşmak olduğunu düşünüyordum ama parasızlık gibi mühim bir handikapım vardı. Annemler bana olan güvenlerini tamamıyla yitirmişlerdi. Onlara göre sırf inatçılığımdan bırakmıyor, onlara kötülük yapmak istiyordum. Hiç patlıcan yememiş birine patlıcanın tadını nasıl tarif edemezseniz, hiç H almamış birine de H'ten ne anladığınızı anlatamazsınız. Yine de anlatmaya çalışıyordum. O bir pil gibi diyordum, pilim boşaltılınca her şey, özellikle insana özgü dürtülerim, sağlığım bozuluyor pili bırakınca normal insana benziyorum. İstediğim tozpembe bir dünya değil sizin algıladığınız dünyayı algılayabilmek diyordum. Ve hep boşuna nefes tüketmiş oluyordum. Ailem sonsuza dek eroinman kalacağımı sanıyor, Ali Kemal ise hâlâ eroinman olmadığımı söylüyordu.

Genç bir kızken, uykuya dalmadan önce bol para kazanacağım, beyaz atlı prenslerin peşimden koşturduğu bir gelecek hayali kurardım. Şimdi ise uykuya dalmadan önce özellikle Hakan'ı parçalara ayırıyor, her bir parçasını ayrı bir şekilde servise hazırlıyor, iyice çiğneyerek yiyor ve huzurla uykuya dalıyorum. Hadi Hakan'a bunları yapmak için sebeplerim var diyelim ama aynı şeyleri sırf ağzının içine giren bıyıkları var diye hiç tanımadığım birine de yapabileceğimi biliyordum. Birilerinin yardımına ihtiyacım vardı ama bana yardım etmeye çalışan herkesten de nefret ediyordum. Emin olduğum tek şey vardı, gittikçe ölüme yaklaşıyordum.

Yaşantımın somut bir ispatı olsun istemesem, sadece kadavra olmayı kendime yakıştıramıyor olmasam, çoktan ölmüş olurdum. Ama adını koyamadığım, yapmam gereken, bitirmem gereken bir şey vardı. O anı bekliyordum. Sonuçta bu hayata tanıklık eden biri değil miydim ben de? Bu tanıklığın bir anlamı olmalıydı, bir işe yaramalıydı, ama neye?

Ben insanlardan uzaklaştıkça insanlar da bana karşı tepkisel takılmaya başlamışlardı. Bir kısmı ulaşamadığı ciğere mundar diyor,

dört gözle H bulmak için orospuluk yapmamı bekliyorlardı. Oysa radikal dinci bir örgütün tetikçisi olmam bile bundan daha akla yatkın bir ihtimaldi. Orospuluk yapabilmem için hem normal denilen insanlara, hem de erkek denilen cinse katlanmam gerekiyordu ve bu imkânsızdı. Kendimi bir hamamböceğinin hissedebileceği kadar dişi hissediyordum. Yaklaşmaya çalışan herkesi istisnasız vajina budalası ilan ediyor ve artık onlara hiç tahammül edemiyordum. Düşmanlığım fark ediliyor olsa gerek, birileri çantamın içine kullanılmış prezervatif falan atarak beni iyice sinirlendirmeye çalışıyordu. Ben de söze gerek duymuyor, bıçağımı gırtlaklarına dayayıveriyordum. Buraya kadarı arızalığımdan kaynaklanıyordu. Fakat kafamdaki bazı planlar artık psikopatlaştığımı gösteriyor, gittikçe daha seyrek ortaya çıkmaya başlayan mantıklı yanımı korkutuyordu.

Artık Ali Kemal'le de konuşamıyordum. Onun yalnızlığı görünürde sona ermişti. Fizik olarak bana çok benzeyen ama sigara bile içmeyen hanım hanımcık bir sevgili bulmuştu. Eskisi gibi çat kapı rahatsız etmek istemiyordum. Yeni sevgilisinin Ali Kemal'e iyi gelmesi gerektiğini düşünüyordum ama o sezdirmemeye çalışsa da daha çok depresyona girdiğini hissediyordum. Kızla paylaştığı tek şey seksti ve sanırım bu konuda da ters giden bir şeyler vardı. Hafiften dürtecek olsam bana boşalmaya hazır olduğunu biliyordum ama zaten tahmin ettiğim, bana artık çok ama çok anlamsız gelen, iletişememe sorunlarını dinlemek istemiyordum. Bir yandan da sıkıntı içinde kıvranmasından sadistçe bir zevk alıyordum. Kızın kaprisleri Ali Kemal'in yaşında biri için katlanılacak gibi değildi. Yanında gezdirdiği bir süs bebeği kendisine olan saygısını zedeliyor, en kötüsü de kendini hâlâ abaza ve yalnız hissediyordu.

Uzun süredir ne resim yapabiliyor ne de yaptığı resimleri satabiliyordu. Parasızlık, Pollyannacılık oyununa benim tahmin ettiğimden çok daha ağır bir darbe vurmuştu. Mecburen verdiği resim dersleri bohemliğini sona erdirmiş, sıradan insanlar gibi "sabah 9, akşam 5" çalışmaya başlamıştı. Kazandığı para ise onun gibi ehl-i keyf bir adamın esrar parasına bile yetmiyordu. O da artık zaten ka-

zandığı üç kuruş paranın hepsini esrar yerine H'e yatırmaya başlamıştı. Yalnız olduğunda burnundan takılıyordu ama eğer yanında ben varsam, bana iğne yaptırıyordu. Önceleri benim filtrelerim ona ağır bile geliyorken, giderek aldığı doz benimki kadar olmuştu.

Son kavgamızda Hakan yüzüme nefretle bakarak, onu benim eroinman yaptığımı haykırmıştı. Ben tıp kitaplarıyla boğuşurken iğne yapan, benden seneler önce eroinle tanışmış, her şeye burnunu sokmuş olduğu için hava atan, su katılmamış bir piçi ben eroinman yapmışım! Annesinin de dediğine göre oğlunun hayatını ben mahvetmişim!

Olabilir, yapmışımdır. Yapmışsam da çok iyi yapmışım. Keşke küçük oğluna da ilk H'i ben verseydim. Şimdi gurur duyardım, hiç pişman olmazdım. O ailenin bana attığı boklar o kadar abartılı oldu ki aldırmamayı öğrendim. Ama Ali Kemal'i H'e ben bulaştırmıştım. Hem de neredeyse mükemmel bir planla hareket etmiştim. Ve Allah kahretsin ki vicdan azabı duyuyordum! Ne zaman ve nasıl patlayacağını merak ediyordum.

Bu arada Çetin'in askerliği bitmiş, hâlâ bıraktığı karısını ve evini arıyordu. Ne kadar çok değiştiğimi görmemekte direniyordu. Bütün sorunun H olduğunu sanıyor, H'ten kurtulduğum anda her şeyin eskiye döneceğini sanıyordu. On sekiz ay boyunca onun hayatı durmuştu ama benimki en az on kat hızlı ve uçlarda yaşanmıştı. Ve rahatsız karısı artık tahammülsüz, agresif ve duygusuz bir hale gelmişti. Dört senelik ilişki boyunca yaptığı hataları biliyor, aynı yanlışları yapmayacağını, beni hâlâ eskisi kadar sevdiğini söylüyordu. Tabi böyle düşünmesinin sebebi bana olan sevgisinden çok kaybettiği yaşama duyduğu özlemdi. Sadece beni değil evini, eşyalarını, kitaplarını, dört yıl boyunca saklanabildiği sığınağını yitirmişti. Her şeye baştan başlamak, yaşamla yüzleşmek zorundaydı ve çok korkuyordu.

Boşanmak için mahkemeye gitmek zorundaydım ama bir türlü zamanı ayarlayamıyorduk. İşin boktan yanları, mahkemede şa-

hit olarak Hakan'ın bulunması ve bu da yetmezmiş gibi avukata para ödemenin gerekmesiydi. Ben H peşinde koşmaktan bir türlü fırsat bulamıyordum. Çetin hâlâ umudunu yitirmiyor, boşanmamak için elinden geleni yapıyordu. Her karşılaşmamızı dram haline getiriyordu. Gözyaşlarına o kadar çok alışmıştım ki artık vicdan azabı bile duyamıyordum. Kısacası evlilik, çoluk çocuk, meslek, yuva, aşk cinsinden kelimeler artık bana hiç ama hiçbir şey ifade etmiyordu. Had safhada yabancılaşmıştım.

O gün Ali Kemal'den telefon bekliyordum. Benim ona modellik yaptığımı bilen, porno bir dergide çalıştığını sonradan öğrendiğim Veli aradı. Kendi çalıştığı dergide soft porno sayılabilecek pozlar verip veremeyeceğimi sordu. İşin ucunda çok para vardı ve istersem yüzüm kamufle edilebilecekti. Hakan ile olan ilişkime kadar çıplaklığımdan korkunç utanan ben, nedense görüşmeyi kabul ettim.

Buluşup derginin ana binasına gittik. Beni ikna etmek için iki saat içinde bütün kozlarını oynadılar. Zaten çok basılmayan bir dergiydi, kimse ben olduğumu anlamayacaktı, istersem değişik kılıklarda birkaç hafta üst üste poz verebilir, oldukça iyi para kazanabilirdim, vs. Derginin daha önceki sayılarından birini görmek istedim. Son kozlarını oynadılar: Kabul edecek olursam, o gün için eroinimi sağlayabileceklerdi. Bende film kopmuştu, sinirden midem bulanıyordu. Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyip kalktım. Aynı bina içinde birçok dergi, gazete ve seçkin firmaların yazıhaneleri vardı. Kantinlerin olduğu kata inip bayanlar tuvaletine girdim. Kapıyı kilitlemeden iğnemi hazırlamaya koyuldum. Çakmağım olmadığı için tuvalet kağıdı yakarak kaynattım. İçerisi yangın çıkmış kadar duman olmuştu. Tam iğne kolumdayken saygıdeğer bir işkadını içeri dalıverdi. Halimi gördüğü anda yüz ifadesi beni güldürecek kadar dehşet doluydu. Kadın ortalığı ayağa kaldırmak için çıkar çıkmaz, ben de işimi bitirip fırladım. Birkaç dakika içerisinde taksiye atlamış binadan uzaklaşıyor, arkamdan kopacak olan fırtınayı düşünüyordum.

Ertesi gün gerçekten de arkamdan kıyametler koptuğunu ve

Veli'nin işine son verildiğini öğrendim. Kendimle gurur duydum. Aslında böyle fırsatçı pezevenkler için yaptığım hiçbir şeydi ama elimden bu kadarı gelmişti.

Sırada Ali Kemal vardı. Ben ona poz verirken tamamen sanatsal kaygılarla hareket etmiştim. Bunu birine, hele böyle iğrenç beyinli birine söylemesi çok çirkindi. Ama Ali Kemal'in hiçbir şeyden haberi yoktu, olay onun dışında gelişmişti. Zaten evine gittiğimde onu öyle berbat bir halde buldum ki konuyu kapatıp onunla ilgilenmek zorunda kaldım. Cici sevgilisi, benim senin gibi yaşlı, çirkin, uyuşturucu bağımlısı bir insanla ne işim var diyerek onu terk etmişti. O da, önünde rakı kadehleriyle öylece kilitlenmiş, oturmuş kalmıştı. Ne diyebilirim, ne yapabilirim, bilmiyordum. Bir iki kadeh daha içtikten sonra ne yapabileceğimi o bana söyledi. İstediği şey korkunçtu ama tanıdığım kadarıyla ne istediğini biliyor ve bu karara şu anda değil uzun zaman önce vardığını söylüyordu. Kilitlenip kalma sırası bendeydi. Rakıyı bitirdiğimizde artık ikna olmuştum. Bu onun en doğal hakkıydı ve ben de ona yardım edebilecek tek insandım. O ÖLMEK İSTİYORDU!

Her şeyini hazırlamış, değil onu, beni bile öldürecek kadar madde edinmiş, bir önceki geceden beri beni bekliyor ve uçurumun o kadar kenarında duruyordu ki üflemem bile yeterliydi. Onu vazgeçirmeye hiç çalışmıyordum, aksine teşvik ediyorum. Çünkü tanıştığımızdan beri ilk kez onu böyle çıplak ve gerçekçi görüyorum. Emekli olmuş bir palyaço gibiydi, ailesinden hiç kimse yaşamıyordu. Cenazeyi nasıl olsa belediye halleder, senin yapman gereken iğneyi hazırlamak ve damarımı bulmak... Sonra tamam, ben arkandan kapıyı kilitler, pistona basarım. Birileri beni buluncaya kadar iki üç gün geçer. Kapı sürgülü olduğu için intihar olduğundan emin olacaklardır. Merak etme, senin başın derde girmeyecek. Yalnız senin resminin son birkaç rötuşunu yapmak istiyorum. Son kez modelliğimi yapar mısın?

Tabii ki yapacaktım. Parmağını kesip son rötuşları kendi kanıy-

la yaptı. Kıpkırmızı, çıplak ve korkunç derecede masum bir kadın çıkmıştı ortaya. Sadece gözlerim kapkara ve oldukça iriydi. Demek ki Ali Kemal beni böyle görüyordu. Bana kalsa kendimi kapkara çizerdim, hiç renksiz. Ama resim için yorum yapmanın zamanı değildi. Kalkıp iğneyi hazırladım, neredeyse simsiyah bir madde olmuştu. Damarı bulmam çok zor oldu, madde o kadar koyuydu ki kanın girişini göremiyordum. Nihayet buldum, son kez gözlerine baktım, hâlâ aynı kararlılık okunuyordu. Cebindeki parayı isteyecek kadar soğukkanlı olmam onu hiç şaşırtmadı. Ona ait her şeyi alabileceğimi söyleyip kolundaki iğneyle beni kapı dışan etti. Arkamdan sürgünün sesini duydum. Ona saygı duyuyordum. Aynı cesareti ben de göstermeliyim diye düşünerek ondan aldığım parayla gidip köpekler gibi içtim. Ağlamak bile çok zor geliyordu, adeta onu kıskanıyordum. Ama ne demiş adamın biri: İntihar, umutsuzluk ile cesaretin kesiştiği yerde gerçekleşir!

Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum, ayakta zor duruyordum. İçimden bir ses hâlâ onu kurtarabileceğimi söylüyordu ama buna hakkım yoktu. Çok özleyecek, çok arayacaktım - biliyordum! Fakat ağlayamıyordum.

Okuldayken ötenazi tartışmaları olurdu. Bilenler bilir ötenazi, hasta istediği takdirde doktora hastanın yaşamını sona erdirme yetkisinin verilmesidir. Ben baştan beri hastaların böyle bir hakkı olması gerektiğini savundum ama böyle bir karar vermek zorunda kalmayı hiç istemezdim. Oysa şimdi konuşabildiğim tek insanın cellatı olmuştum, hem de kahve ikram edermiş gibi insanüstü bir soğukkanlılıkla.

Yaşam artık iyice çığrından çıkmıştı. Pollyannalar bile intihar ediyor, ben hâlâ yaşıyordum.

Ertesi sabah hiç bilmediğim bir evde kendime geldim. İki odalı, küçük bir öğrenci eviydi ve evde benden başka kimse yoktu. İçkiden başım çatlıyor, hatırladığım her şeyin kâbus olmasını diliyor-

dum. Ceplerimi karıştırdım ve küçük bir paket H buldum. İğneden sonra aklım başıma geldi ve hemen dışarı fırladım. Bakırköy'deydim ama Allah'tan cebimde hâlâ biraz para vardı. Ali Kemal'in evine geldiğimde soluk soluğaydım. Zili çalmanın anlamsız olduğunu biliyordum ama saatlerce çaldım. Biraz sonra Ali Kemal uyanacak ve "Oo, tavşan gelmiş, n'aber, özlettin kendini." diyerek kapıyı açacaktı. Açmalıydı! Nihayet ağlamaya başlamıştım, akşama kadar kapının önünde ağladım. Bir ara vazgeçip hastaneye gitmiş olabileceğini düşündüm ama kapı hâlâ içeriden sürgülüydü. Hiçbir şey kâbus değildi, onu öldürmüştüm.

ONU ÖLDÜRMÜŞTÜM!

"Başarısız ressam kendi kanıyla son resmini yaparak intihar etti."

"Yerli Van Gogh parmağını kesip kendini terk eden sevgilisinin resmini tamamladı ve altın vuruş yaptı. Arkasından ağlayan küçük oğlu, babam beni görmeye gelmezdi ama onu çok özleyeceğim derken yürek parçalıyordu."

"Uyuşturucu batağı sanatçılarımızı da içine çekmeye başladı. Yıllarca kendini ispatlamaya çalışan, her şeye rağmen resim yapan fakir ressam eroine karşı koyamadı."

"Parasızlık bir sanatçıyı da intihara itti. Eroinle intihar eden ressamın cebinden yirmi beş bin lira çıktı."

"Son resminde kendi kanını kullanıp eroinle yaşamına son verdi. Yakın arkadaşları ara sıra esrar kullandığını ama eroin bağımlısı olmadığını, intihar amacıyla eroin almış olabileceğini söylediler. Son zamanlarda maddi durumu bozuk olduğu için intiharı seçtiğini iddia ettiler." vs. vs. vs.

Medyatik bir ressam olmadığı için gazeteler onun ölümüyle pek fazla ilgilenmemişlerdi. Zaten Ali Kemal'in çevresindeki hiç kimse

onun hakkında konuşmak istememiş, gazetecilerin abuk sabuk yorumlarından korunmak akıllılığını göstermişlerdi. Benim resmimi son sevgilisinin resmi sandıklarından onu arayıp bulmuşlar.

Avukat arkadaşına bir vekalet vermiş, sahip olduğu her şeyin kullanım hakkını bana bırakmıştı. Cesedi kadavra olarak kullanılmak üzere evden çıkarıldıktan hemen sonra küçük odaya girebildim. Artık benim olan eşyaları karıştırırken bana yazılmış küçük bir mektup buldum:

"Sevgili tavşancığım,

Sana bir şeyler yazmak yerine milyonlarca şey söylemek isterdim ama artık imkânsız galiba. Sanırım seni çok şaşırttım. Senin intihar planlarınla her dalga geçişimde kendi ölümüme kendimi alıştırıyor, korkaklığımı yenmeye çalışıyordum. Bir de öyle bir hayalim vardı ki gerçekleşmesi demek, yeniden doğmuş olmam demekti. Fakat gerçekleşmesi bir değil üç imkânsızı gerektiriyordu. Yine de umut yakamı bırakmıyordu.

Sen, ben ve oğlum! Ne kadar imkânsız bir hayalim varmış değil mi? Hep bir mucize olacak, sen beni fark edeceksin, seveceksin ve benim sevmeme izin vereceksin diye bekler dururdum. Geçmişini, özellikle de Hakan'ı unutup, zekânın ve güzelliğinin farkına varmanı, iyileşmeni istedim. Toparlanabilseydin, kendini öldürmekten vazgeçseydin, beni de yaşamla barıştırabilirdin. Ama ölmekte o kadar kararlıydın ve ben senin ölüm haberini kaldıramayacak kadar zayıftım ki senden hızlı hareket etmek zorundaydım.

Sen dünyanın en inatçı insanısın, kendini cezalandırmayı kafana koymuşsun, sevmemeye yemin etmişsin. Sevgisiz yaşayamayacağın için de yavaş yavaş öleceksin. Senin gözümün önünde eriyişini daha fazla seyredemez, muhteşem zekânı yok edişine dayanamazdım. Ulaşılmaz tanrıçamın sinyal çekerek eroin parası toplayışını hazmedemedim.

Ardımdan çok fazla üzülmemişsindir. Son zamanlarda dertleşmek için bile uğramaz olmuştun. Yokluğuma kolay alışırsın sanırım. Eşyalarımı satıp H'e çevirmeye başlamışsındır. Ne yaparsan yap, senden sadece kitabını bitirmeni istiyorum. Ne yap et, o kitap bitene kadar ölme! Birilerinin işine yarayacak, seni anlatacak, birilerini utandıracak o kitap. O kitapla, yaşarken verdiğin mücadelenin meyvesini ölümünden sonra alacaksın. En azından şu lanet toplumun, bir hatunun hiç kimsenin orospuluğunu yapmadan, canının istediği her şeyi yapabildiğini görmesi lazım. Göster onlara! Belki yaptıkların doğru değildi ama sen istedin ve tek başına sen yaptın; ödün vermeden, dürüstlüğünü yitirmeden, özgürlüğünden vazgeçmeden ve en önemlisi insanların birbirine oynayıp durdukları ikiyüzlü, basit, çirkin, küçük oyuncakların hiçbirinde oynamadan, paranın kudretine karşı koyarak yaşadın. Bunları bilmeliler, yazmalısın, benim gibi sessiz sedasız utanarak terk etme sahneyi. Belli mi olur, belki selam için tekrar sahneye çıkma şansı verirler ve o zaman iyi alkış alırsın.

Seni çok fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum ama bu tarafa gelirken bari biraz güzel dedikodu ve değişen bir şeylerin haberini getir. SENİ SEVİYORUM...»

Öbür taraftan hiç mektup almamıştım. Hemen gidip kendime sağlam bir malzeme almalıydım, içim acıyordu.

Suçu sevmekti, ölümle cezalandırdım. Ellerim titrememiş, en ufak bir vicdan azabı yaşamamıştım. Eşyalarımın hepsini tüketip on gün boyunca o küçük odada Rohibnol ve H'le takılmıştım. Ali Kemal'in öldüğünü neredeyse unutmuştum. Rohibnol ile yaptığım iğnelerde daha iğneyi kolumdan çıkarmadan bayılıp kalıyordum. Yüzlerce kez yanık unuttuğum sigaralar yüzünden yangın tehlikesi atlattım. Yatağı, üstümdekileri, hatta parmaklarımı yakmış bir halde kendime geliyordum. En son dozu biraz fazla kaçırmış olmalıyım, uzun süre sessiz kalışım ve aç kalan Garbis'in çıkardığı gürültü (Ali Kemal'in ölümünün hemen ardından Garbis geri dönmüştü, ona bile iğne yapmıştım.) bakkalın dikkatini çekmiş-

ayıldığımda kendimi hastanede bulmuştum. Doktorlara göre saltanatım biraz daha sürecek olsaymış, vücuduma yayılan iltihap sayesinde az daha amacıma ulaşıyormuşum.

Herkes Ali Kemal'in ölümüne çok üzüldüğüm için ne yaptığımı bilemediğimi sanmıştı. Oysa biliyordum. Fırsatım ve param varken gayet mesut gidiyordum ama meraklı bakkal kapıyı kırdırıp, ambulans çağırıp bir kez daha son anda geri dönmemi sağlamıştı. Annemler ona neredeyse madalya taktıracaklardı. Ben ise onu ve Garbis'i öldürebilirdim. Zaten Garbis yaptığım iğneler yüzünden olsa gerek fazla yaşamadı.

Hastanede yapılan testler sonucunda, kalbimin teklemeye başladığı ortaya çıktı. Yine kullanmaya başlar, ilaçlarımı ihmal eder, falan filan yapacak olursam ölürmüşüm. Beni korkuttuklarını sanıyorlardı ama ben bunu zaten bekliyordum. Kalbim kendimi bildim bileli tuhaf takılıyordu. Ayaklarımdan yaptığım iğneler yüzünden yürüyemiyordum. İyileşene kadar hastanede cici kızı oynamak zorundaydım. Beyaz gömleklilere katlanmak iğrençti. Hep aynı sorular!..

"Hem de tıp okumuşsun - cık cık cık..."

Ne yani tıp okudum diye ölmek isteyemez miyim? Aksine sizin gibi olmaktansa ölümü tercih ettim. Kötü arkadaşlarım yüzünden veya ne olduğunu bilmediğimden değil! Başıma neler geleceğini, ne hale geleceğimi biliyordum. Planlamıştım bilerek ve isteyerek başladım. Bırakmayacağımı da biliyordum. Kısaca şöyle diyebilirim: Bu sonuç, benim için uygun görülen, beyaz gömlekli, paralı, çoluklu çocuklu senaryolardan daha çekiciydi. En azından bu senaryoyu ben yazdım, ben oynadım. Başkalarının senaryolarında şekillenmeyen kişisel istenç hangi yönde olursa olsun hakiki bir şeydir. Şu anda bir zavallıyım ama kendini bir şey zanneden, aslında koyuna dönüşmüş, aciz bir doktor olmadığım için de memnunum. Sizin hâlâ yanına bile yaklaşamadığınız bir dolu duyguyu dibine kadar yaşadığım için de memnunum. Aptal olmadığım için eroin-

man olduğumun farkındayım, sizin farkında olduğunuz şeyleri ne çok merak ediyorum bir bilseniz!

Senelerce aralarında olmak, onları çok iyi tanıyor olmak, beyaz gömleklilerin bana yaklaşmasını ve yardımını imkânsızlaştırıyor, karşılıklı sinirlenip duruyorduk. Benden bir sürü şey anlatmamı istiyorlar, ben anlatırken onlar kendi işlerine gelen kısımlarını dinleyip gerisini duymamazlıktan geliyorlardı. Muhabbetlerine çok fazla katlanamadım.

Diğer hastalar, yani diğer cankiler ise o kadar tanıdıktı ki, konuşmamıza gerek kalmıyordu. Yaşadıklarımız, anılarımız, tanıdıklarımız, ağrılarımız, sancılarımız aynıydı. Sonumuz da... Belli bir kültür ve terbiye ile büyütülmüş, maddi sıkıntı çekmemiş ama hep en çalışkan, en olgun, en terbiyeli olmak zorunda kalmış çocuklardık. Çoğumuzun ailesi ya boşanmış ya da çocukları yani bizler yüzünden ayrılamadıklan için senelerce kavga gürültü birbirlerine katlanan ebeveynlerdi. Birkaç gurbetçi dışında hep doktor, mühendis, öğretmen, vb. mesleklere sahipti anne babalarımız. Bize pahalı oyuncaklar alıp güzel okullarda okutmuşlardı. Bizler de bir zamanların en iyi öğrencileri olmuş, zekâmızı, yeteneklerimizi ispatlamış, onların deyimiyle bir noktadan sonra kötü arkadaşlar falan yüzünden sapıtmıştık. Hiçbir anne baba kendinde kusur aramıyor, hep aynı tekerlemeyi söylüyordu: "Çalıştım, çabaladım, yemedim, yedirdim, okusun, adam olsun diye elimden geleni yaptım, bir dediğini iki etmedim ama şimdi onun bize yaptığına bak, vallahi yaşlandım, çöktüm, ölümüm bu çocuk yüzünden olacak, doktor, hastane her şeyi denedik gene başlıyor, gene kullanıyor..."

Evet, gene kullanıyorduk! Krizi kafamızı duvara vura vura atlatıyor, sonra kendimizi o çirkinliğin ortasında çırılçıplak buluyorduk. Biz de toplumdan herhangi biri olabilmek, onların ihtiyaçlarına ihtiyaç duymak, onların yaptıklarını yapmak, onların güldüklerine gülmek, ağlamak istiyorduk belki ama...

Yine aynı senaryo... Temizlenmiş evime dönmüştüm. Her şeye yeniden başlayacak, geçmişi unutacaktım. Çetin'i, sıradışı evliliğimi, akinetonu, esrarı, Hakan'ı, yaşanan o deli dolu günleri ve eroini unutacaktım.

Oturup unutmam gereken şeyleri düşünmeye başladım. Yüzlerce öyküyü, fotoğrafı, insanı unutmamalıydım:

Çetin ile yine birbirimize girmiştik. Bir sürü Akineton'un üstüne bir sürü içki içmiş, koparmıştı. Dışarı çıkmak istiyordu, bırakmadım, kapıyı kilitleyip anahtarı sakladım. Ama kilitli kapılar ikimizi de hiçbir zaman durduramamıştı. Tuvaletin penceresinden havalandırmaya, oradan da terasa çıktı. Dağcı olduğu için keçi gibi tırmanıyordu. Arkasından çıktım, havalandırma dümdüz durmadıkça düşmeyeceğimiz kadar dardı, eğer aşağıya bakmasaydım tırmanabilirdim. Aşağıya baktım ve orada kaldım. Ne tırmanabiliyor, ne geri dönebiliyordum. Kim olduğunu şimdi hatırlamıyorum ama evde biri daha vardı, onun yardımıyla geri dönebildim. Şabalak kocam da terasın kapısı kilitli olduğu için orada kalmıştı. Bir süre dolandı durdu, sonra her şeyi unutup tekrar havalandırmadan geri döndü. Komşularımızın hakkımızda neler düşündüğünü çok merak ediyorum. Ama hayır merak etmemeliyim, artık unutmalıyım.

Palyaçoluk yaptığım sıralardı. Seçkin bir kreşin mezuniyet günüydü. Çocuklar teker teker geliyor, onları kapıda karşılayıp hediyeler veriyordum. Afacanın biri annesinin elinden tutmuş bana ters ters bakıyordu. Annesi durumu fark edip aramızı yapmaya çalıştı:

"Aa, Atakan bak, ne güzel bir palyaço! Sevdin mi onu?"

"Sevdim."

"En çok nesini sevdin?"

"Bacaklarını!"

Aynı velet bir süre sonra oyun oynarken "Herkes bir renk tutsun" dediğimizde diğerleri sarı, pembe, yeşil olurken ten rengi olmak istedi. Acaba benim çocuğum olsaydı, nasıl olurdu? Hiç şansım yok, unutmalıyım!

Orhan Asena'nın bir oyununu oynuyorduk. Oyun oynanırken genellikle öğrencilerden oluşan seyircilerimizin arasına yaşlı, kibar bir bey gelip oturdu. Biz de kulisten seyirciyi seyrediyorduk. Yanımdakinin kulağına eğilip espri yaptım; "Bak, Orhan Asena geldi". İnanacağını nereden bilebilirdim ki? Oyun bitti, selam sırasında oyuncu arkadaşlardan biri öne çıkıp gururla; "Sevgili arkadaşlar, oyunumuzun yazarı Orhan Asena Bey de aramızdalar, kendilerini sahneye davet ediyorum". Ben şok yaşıyordum, Orhan Asena Bey yerinden bile kıpırdamıyordu. Herkes dönmüş ona bakıyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra adamcağız açıklama yapmak zorunda kaldı; "Çocuklar, ben de hepiniz gibi tiyatroyla ilgileniyorum ama Orhan Asena değilim." Rezil olmuştum. Keşke tiyatrocu olabilseydim ama artık imkânsız. Unutmalıyım!

Fındık'la tezgâh açarken anket yapan bir eleman yakalayıp zorla kendimize anket yaptırmıştık. Sonra aynı çocuğu birkaç kez daha gördük. Her gördüğümüzde "Anketmen! Anketmen!" diye peşine takılıyorduk. Çocuk sessiz sakin Beyoğlu'nda yürürken ben bir koluna, Fındık diğer koluna girip, hadi bize bira ısmarla anketmen diyorduk. Bizden kurtulamıyordu.

"Nereye gidiyorsun anketmen?"
"Bir arkadaşımla buluşacağım"
"Sevgilinle mi buluşacaksın anketmen?"
"Evet."
"Biz de seninle gelsek sevgilin bir şey der mi anketmen?"
"Demez."
"Peki, biz sevgiline bir şey diyebilir miyiz anketmen?"

Anketmen bize bayağı dayandı. En son, "Gece, Melek ve Bizim

Çocuklar" filminin setinde başrol oyuncularını bekliyorduk. Fındık'la ben figürasyon takılıyor, çok eğleniyorduk. Esas oğlan anketmen değil miymiş... Geldi, bizi gördü, görme-mezlikten geldi. Atıf Yılmaz'la konuştu, verem olmuş, oynayamayacakmış, gitti! Onun yerine Uzay Heparı oynadı.

Artık ne anketmen var ne Fındık. Fındık beni unuttu, ben de onu unutmak zorundayım.

H'i, Hakan'ı, ressam dostumu, hatta Garbis'i hiç hatırlamamalıyım. Kâbus onlar!

Geriye daktilosu başında ölüme inanmış, yalnız ve yorgun, parası, inancı, ümidi ve sevgisi tükenmiş bir kadın kalıyor. Kazınmış saçlarıyla kadına benzemiyor ya, öyle bir yaratık işte!

Ali Kemal'in gözlerindeki kararlılığı hatırlıyorum...

Gülay, Soner, Kayhan, Ali Kemal, Garbis... Hepsi beni bekliyor...

Ne yapmam gerektiğini biliyorum...

Evde yine hiç kimse yok. Hiç olmadılar ki!

Küçükken aslında bir prenses olduğumu, kral babamın iyi yetişmem için bana kocaman bir oyun oynadığını, çevremdeki herkesin oyuncu, her şeyin dekor olduğunu, sıradan bir insan gibi yetişirsem daha akıllı bir prenses olacağımı düşündükleri için bu saçma sapan şeyleri bana yaşattıklarını hayal ederdim. Değilmiş, hâlâ kimse gelip beni sarayıma götürmedi.

Hayal kurmak, çamaşır suyu içmek kadar zor!

Yazacak bir şeyim de kalmadığına göre... Evet, artık bitti, perde!

Kitabın kahramanları şimdi neredeler

Çetin: Kanat'ın ölümünden sonra bir kez daha evlenip boşandı. Bir süre İstanbul'da sahaflık yapmayı denedi, alkol sorunu nedeniyle düzenli çalışmayı beceremedi, Balıkesir'e ailesinin yanına gitti. Çocukluğundan bu yana ilk kez onlarla yaşıyor.

Tülay: Kitapta olduğu gibi yüksek dozda eroinden öldü.

Ali Kemal: İstanbul'da kız arkadaşıyla yaşıyor. Çalışıyor. Uyuşturucuyu bıraktığını söylüyor ancak alkol kullanmaya devam ediyor.

Fındık: *Eroin Güncesi* yayımlandıktan hemen sonra şehir dışına, annesinin yanına gitti. Bir süre sonra yeniden İstanbul'a döndü ve ailesinin buradaki evinde yaşamaya başladı. Ev kısa bir süre önce satıldığı için şimdi tekrar memlekete gitmeye hazırlanıyor. Uyuşturucuyu bıraktığını söylüyor.

Şadiye: *Eroin Güncesi* 'nin gündemde olduğu dönemde bir kanalın ana haber bülteninde yer aldı. Yayını izleyen ünlü birinin yardımıyla Kıbrıs'ta yüksek öğrenimini tamamladı. Ardından bir süre İstanbul'da ulusal bir tv kanalında çalıştığı biliniyor.

Şano: Beyoğlu'na oldukça uzak bir semtte ailesiyle birlikte yaşıyor ve doktorluk mesleğine devam ediyor. Alkol problemini tümüyle alt edebilmiş değil.

Hakan: *Eroin Güncesi* yayımlanmadan evvel annesi eroinman olan

küçük oğlunu ve Kanat Güner'den uzak tutmak istediği Hakan'ı da yanına alarak İstanbul dışına taşındı. Bir ara yurt dışına gittikleri söylentisi çıktıysa da hangi şehirde ya da ülkede yaşadıklarına dair sağlam bir bilgi yok.

Kanat Güner: *Eroin Güncesi*'nin yazarı Kanat, kitap yayımlandıktan 13 ay sonra, Beyoğlu'nda bir sinemanın tuvaletinde kasığında iğneyle ölü bulundu. Ölümünün intihar mı yoksa o gün kullandığı madde ile ilgili bir sorundan mı kaynaklandığı çok tartışıldı. Halen tartışılıyor.

Kanat Güner, şimdi ikinci kitabına adını veren yerde, Ada 4 - 4910*'da yatıyor.

Eroin Kanat'larımın Altında

GÜLDAL KIZILDEMİR

"Elimde enjektör, öylece kalakaldım. Çok klasikti, ama ben de arkamda bir şeyler bırakmalıydım. En azından ölümü tercih ettiğimi bilmeliler diye düşündüm."

Son günlerin çok konuşulan romanı *Eroin Güncesi* böyle başlıyor. Kitap, Türkiye'de pek rastlanmayan alt kültür edebiyatının son derece cesur ve çarpıcı bir örneği. Ürkütücü ama keyifli. Kanat Güner, bir ay içinde iki baskı yapan kitabın hem yazarı hem de başkahramanı. 1970 doğumlu. Eroin, Kanat'ın on yıl önce başlayan uyuşturucu yaşamının son durağı.

Muş'ta doğmuş, Güneydoğu'nun çeşitli bölgelerinde büyümüş. Hani o "parmakla gösterilen" çocuklardan... Sınıf değil, hep okul birincisi...

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni kazanıp kendini yapayalnız İstanbul'da bulduğunda yalnızca 17 yaşındaymış.

Ve hâlâ yanıtını aradığı sorular art arda tokat gibi patlamış: Ya Allah yoksa? Devlet, hükümet olmasa? Bütün yaşadığım bu dünyada olacaksa? Ya beni yönetenlerden daha zekiysem? Karşı olma hakkım varsa? Ya seks?

Kanat hâlâ her şeyi merak ediyor. Düşünüyorum da, söyleşiyi tamamlayana kadar birlikte dolaştığımız mekânlarda, oturduğumuz cafe'lerde onun bana sorduğu sorular, benim ona sorduklarımdan çok daha fazla.

Kanat kendini "bırakmış" değil "temiz" olarak tanımlıyor. Yani eroin almayınca hastalanmıyor, krize girmiyor.

Bir zamanlar, "Liverpool'da punk, Hindistan'da kül, pizzanın üstünde mantar, kapılarda zil" olmak istiyormuş.

Bugün kitabının çok okunmasını, fark edilmeyi, uyuşturucuyu bırakmak isteyenlerin sığınabileceği bir merkez açmayı ve daha neler neler istiyor...

- Kanat, neden "Ben bir eroinmanım" diye çıktın ortaya? Herkesin kendini saklamaya çalıştığı bir çevrede, boy hedefi olacağını bile bile bu kitabı neden yazdın?

- Dikkat çekmek istedim. Herkesin bizi yok saydığı, görmezden geldiği bir ortamda "ben buradayım, böyle yaşıyorum, bana bakın" demek istedim. Kendimi ortaya koymak zorundaydım, varsın günah keçisi ben olayım, varsın bana yüklensinler... Bir sürü arkadaşım medyaya çıktı, ya söylediklerini çarpıttılar ya sözlerini kestiler. Bir kitap yazıp doğrudan anlatayım, kimse sözümü kesemesin istedim. Derdimi anlatamazsam, hiç değilse kendim başaramamış olayım dedim.

- "Eroin denen bir yaratık var, benle yaşıyor ama artık sizin de çok uzağınızda değil" diyorsun.

- Evet. Bağımlı olmanın ne kadar kolay olduğunun farkında değil kimse. Onu haykırmak istiyorum. Ben, mühendis bir baba ve cumhuriyet öğretmeni bir annenin "iyi yetiştirilmiş" kızı, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi doktor adayı ben; Kanat, bağımlı olduysam, herkes olabilir diyorum. Ben patolojik bir vaka değildim, çok normal bir gençtim, ama oldu. Kafamızı kuma gömmeyelim artık. Biz varız ve sayı olarak o kadar fazlayız ki... Sokaktaki sağlıklı insanın dikkatini üstümüze çekmek istiyorum. Devletimiz hastalığı sevmez, kolerayı da saklar, bağımlıyı da saklar... Yok saymak uğraşmaktan daha kolay tabii...

- Sonuçtan memnun musun? Bir şeyler değişiyor mu ortamda ya da yaşamında?

- Bu kitap ortaya çıktıktan sonra insanlar bana eroinman muamelesi mi yoksa yazar muamelesi mi yapacaklar diye çok merak ettim.

Reha Muhtar'ın programına çıktım. Kitapla ilgili sorular bekliyordum, nasıl bu yola düştüğümle ilgilendiler. Ertesi gün sokağa, çıktığımda halkım beni "Reha Muhtar'ın yanındaki kız" diye tanıyordu. Eroinman kalmayı tercih ederdim açıkçası....

- İlk kez bu kadar içinden okuduk eroini. Yazdıklarını gerçekten yaşadın mı diye asla sormuyorum ama duyguların sahici mi? Yıllardır içinde taşıdığın eroinle mesafeni nasıl tuttun yazarken?
- Duygularım çok içten, inanın. Ve yaşadıklarımı aktarırken o kadar tarafsızım ki bir doktor, bir araştırmacı için veri olabilecek gibi kitabım. Bir başlangıç noktası, yaşayan canlı bir örnek...

- Kendin dahil her şeyle dalga geçiyorsun kitapta. Oysa anlattıklarını bir başka yaklaşımla yeniden yazsan rahatlıkla bir gerilim filmi senaryosu olabilir...
- Ama başka türlü yazamam... Yaşadıklarım bana komik gelmeli ki yaşayabileyim... İşin gülünçlüğü ortadan kalkınca her şey çok daha acı, çok daha dayanılmaz oluyor...

- Kitabında baştan sona bir ölüm isteği var. Hatta "perde!" diye bitiyor. Oysa yaşama bağlı görünüyorsun, uzun soluk isteyen projeler peşindesin...
- Ölüm hâlâ çok yakın, hiç uzağımda değil. Alışknım ölüme, korkmuyorum, ama hâlâ başkalarına bir şeyler ispat etmek gibi bir kaygım var. Bu beni ayakta tutuyor. Sahiden, şimdi düşününce sondaki o veda ve "perde!" kısmını sanki başkası yazmış gibi geliyor. Sanki bana ait değil...

- Ölümü kanıksamış olabilirsin ama korkmadığına inanmıyorum, insan ölüme, hele kendi ölümüne nasıl alışır?
- Yaşaya yaşaya... En yakın arkadaşın tuvalete gidince gelmeyebileceğini, elinde enjektörle kıvrılıp kalabileceğini biliyorsun. Ve gelmeyebiliyor. Kendine iğne yaparken de öyle... Ölürsen, ölmüş olacaksın o kadar. Yaşama asılmıyorsun. Hani derler ya "ben canımı sokakta mı buldum?" diye, tabii sokakta bulduk, çok mu uğraştık

dünyaya gelmek için? Kaybetmek neden korkutucu olsun ki?.

- "Ben suçlu değilim, hastayım" diyorsun... Çözüme ya da ölüme giden yol ayırımı bu oluyor galiba...

- Evet. Biz hastayız. Hasta kabul ettiğin zaman, iyileştirme şansın var. Suçlu kabul edersen hiç şansı kalmıyor. Hapse giriyor. Orada tanıştığı insanlar... Eroinmanlar sadece kendilerine zarar veren, kendilerini öldürmeye çalışan çoğu aşırı duyarlı insanlar. Onları tutup başkalarını şişlemiş, bıçaklamış, boğazlamış insanlarla nasıl bir odaya hapsedersin? Bu ölüm demek. Bir de hasta kabul edilirsek, tedavi yolunda adım atılır. Bütün dünyada eroin tedavisinde denenmiş, geliştirilmiş ve yaygın olarak kullanılan bir ilaç var...

- Methadon mu?

- Methadon. Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu ilacı uygulamadığı için biz ölüme terk ediliyoruz. Nasıl bir cinayet bu? Düşünün, Amerika'da kanseri yenen bir ilaç geliştirilse, bizim hükümet bu ilacı getirmeyip kanser hastalarını ölüme terk edebilir mi? Var mı böyle bir hakkı? Yer yerinden oynar. Bize hasta değil, bir avuç serseri gözüyle baktıkları için yapabiliyorlar. Bir avuç serseri sandıkları gençler artık milyonlarla ifade ediliyor. Kim, nasıl, hangi hakla ölüme terk edebilir onları? Bizim piyonları olduğumuz uyuşturucu sanayii dışında tabii... Bizi hasta eden eroin, ama öldürecek olan bu kirli ilişkiler...

- Methadon kullanan tanıdığın var mı?

- Var ve deneyenler çok memnun. Ben de denemek istiyorum.

- Kitabını okumayan, seni tanımayanlar için yaşamından söz edelim mi? Seni bu kitabı yazmaya getiren zincirin en önemli halkası, uyuşturucuyla buluşman... Neden başladın?

- Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni kazanınca 1987 yılında İstanbul'a geldim. Babam beni bıraktı ve Malatya'ya döndü. "Bak kızım, burası İstanbul, kırmızı ışıklarda sakın durma, sen yürü arabalar durur-lar" deyip beni bırakıp gittiği için kitabımda kendisine teşekkür ettim. 17 yaşındaydım, büyük bir kentte ilk kez özgür ve yapayalnız-

dım. Ve Allah biliyor ya bu koca kentte kaos yaşanmıyor, kaos 'yaşıyordu.' Herkes öylesine kabullenmişti ki, çizgi film gibi şeyler yaşanıyor, insanlar bakıp geçiyorlardı. Ben takılıyordum herşeye. Alışılacak gibi değil, büyüdükçe büyüyecek gibi bir şeydi.

- Uyuşturucuya başlamanın yaşanan ya da "yaşayan" kaosla ilgisi var diyorsun. Ama kaotik ortam herkesi uyuşturucu serüvenine sürüklemiyor. Başka neler var?

- Bir bakıma herkesi sürüklüyor. Bir sürü uyuşturucu var aslında, sadece eroin gibi damardan girmiyor ve daha yavaş öldürüyorlar. Televizyon, futbol, din, politika... Beğen beğen al. Bunlann her biri beyni öyle ya da böyle uyuşturuyor, normal fonksiyonlarından alıkoyuyor. Eroine gelince, böyle bir ortamda, uygun çevre ve bir yığın kartın üst üste düşmesi gerekiyor. Trafik kazası gibi biraz, aksi bir tesadüf. Size de çarpabilir...

- Eroinle nasıl yaşadın, nasıl yaşıyorsun? Mutsuz bir birlikteliğiniz var anlattıklarına bakılırsa...

- Eroinle ayn evde yaşayan sevgililer gibi kuruyorsun hayatı. Eroin tuhaf bir şey, canlı gibi, kişiliği var. Çok fazla birlikte yaşıyorsunuz, çok fazla. İçine aldıktan sonra, "Sen ve O" olarak sürüyor yaşam. Bir süre sonra ilişkinin sıkıntılarına girmeye başlıyorsun. Ama elin ayağın oluyor, terk edemiyorsun. Bırakırsan sakat kalacakmışsın gibi... Kişiliği senden çok güçlü. Seni tamamıyla avucuna alıyor.

- Ne kadar zamanda teslim olduğunu hissediyorsun?

- Kullandığın şekle, kurduğun ilişkiye bağlı. Bir ay, iki ay, bir yıl... Bir yıl boyunca sadece ayda bir de yapabilirsin...

- Neden orada kalamıyorsun? Kalamaz mısın?

- Kalamıyorsun. O da yine 'küçük bey'in kaprisi yüzünden... Başka bir şeye katlanamıyor eroin denen yaratık... Asla. Sevgilini bile kıskanıyor senden. Çok kıskanç bir madde ve çok fazla kendisiyle ilgilenmeni istiyor. Peşinden koşman, kovalaman gerekiyor ve bütün o uğraşlara rağmen katlanmak zorunda kalıyorsun.

Sevgilinle olan ilişkini bile o tayin ediyor. Eroin, canki iki sevgiliyi (junkie: eroin bağımlısı) ya birbirinden kopartır atar ya da birbirine muhtaç kılar... İpler onun elinde.

- Uyuşturucu kullanmayan biri, bir bağımlıyla birlikte olabiliyor mu?
- Olamaz. Biri sürekli verecek, öteki sürekli alacak. Başka şansları yok. Mutlaka kopar.

- Cinsel yaşamı nasıl etkiliyor?
- En başta her şeyi yoğun yaşadığın için cinselliği de yoğun yaşıyorsun. Ama kısa zamanda hormonlara yaptığı etki yüzünden cinsellik çok düşüyor. Barsak salgılarından cinsel hormonlar kadar bütün salgıları etkiliyor çünkü. Cinsellikle ilgin kalmıyor.

- Eroinle birlikte belli bir çevreye de giriyorsun. Fizyolojik bağımlılığın yanında bu yeni yaşam biçimine alışman da zorlaştırıyor mu geriye dönmeni?
- Tabii, başladıktan sonra bir çay bahçesine gidip eski arkadaşlarınla çene çalamazsın. Çevrende hep kullanan ya da kullanmayan eroinmanlar oluyor... Onların duygularını paylaşıyorsun, çünkü aynı yoksunluğu yaşıyorsun. Masada bir cankiyle otururken hep o üçüncü kişiyi, eroini arıyorsun. Muhabbetin de o oluyor...

- "Hep eroin muhabbeti yapıyoruz" diyorsun, onun ötesinde dostluklar kurmuyor musunuz? Birbirinizle dayanışmıyor, başka şeyleri paylaşmıyor musunuz?
- Çok fazla değil yani... Bir canki arkadaşından çok fazla şey beklemezsin... Senden de beklenemez. İp üzerinde yürüyorsun ve bu sana bir başkasıyla ilgilenme şansını kesinlikle vermiyor.

- Çünkü yüzün hep eroine dönük oluyor...
- Tabii. Hep hastasın sonuçta... Kendini toparlayabilsen belki başkalarıyla ilgileneceksin de, hiçbir zaman toparlayamıyorsun. Hep bir dengesizlik yaşıyorsun.

- Bırakmak neden o kadar zor? Fizyolojik olarak temizlensen de, onca nefrete rağmen neden dönüyorsun?

- Her şey sana onu hatırlatıyor. Bir türlü kopamıyorsun. Bir daha asla eroin öncesi haline dönemeyeceğini biliyorsun. Eski Kanat asla olamayacaksın. Ama onla da olamıyorsun. Sana kötü davranıyor, acı veriyor... Kötü bir sevgili işte... Kullandığın süre içinde hep bir bırakma isteği, bırakma hali içindesindir. "Birkaç gün daha takılıcam sonra tatile çıkıcam..." gibi. Aldığın her paket son pakettir. İnanırsın buna. Ama hiç son olmaz.

- "Bırakacağım" diyenler aslında bırakamayacaklarını biliyorlar mı?

- Bırakacaklarına inanıyorlar. Gençler ana babalarına yalan söylemiyor "yarın bırakıyorum" derken... Eğer yalansa, kendilerine de yalan söylüyorlar ve inanıyorlar. Başaramıyorlar sadece.

- Söyleyen ve başaran hiç gördün mü çevrende, seyrek de olsa...

- Oluyor. Ama başka bağımlılıklarla sürdürüyorlar yaşamlarını. Alkol, esrar, çeşitli haplar... Yaşantında bir madde yoksa saatler geçmiyor. 20 dakikadan fazla bir yerde oturamıyorsun... Kitap okuyamıyorsun. Sadece eroinden değil, bütün bağımlılıklardan kurtulmak lazım. Onu başaranlar da var.

- Maddeyi bu kadar yakından tanıyıp başarabilenleri görünce, güçlü bir bırakma isteği de varsa, sanki zor da olsa savaşı kazanmak mümkün gibi geliyor insana...

- Ama olmuyor. Bırakmak için adım attığın an eroini zevk için değil normal yaşamına dönmek için kullandığını fark ediyorsun. Sabah kalkıyorsun, pilini takıyorsun ve yaşama başlıyorsun. Keyif filan yok. Pil bitince herşey bitiyor. Ağır hasta oluyorsun.

- O zaman yeniden arayış başlıyor değil mi? Yeniden kavgalar, sokaklar, kovalamaca...

- Evet... Ve umutsuzluk; yeniden bırakma isteği, ölme isteği, tükeniş... Eroini bırakınca yerine hiçbir şey koyamazsın, onsuz olursun sadece. Ekmek yemen yasaklansa yerine karpuzu koyabilir misin? Sa-

dece başka bir şey yemiş olursun. Sevişmek su içmenin yerine geçebilir mi? Öyle bir şey...

- Uyuşturucudan kurtulmak isteyenlerin sığınabilecekleri bir merkez kurmak istediğini söylüyorsun...

- Evet. Beni en mutlu edecek şey böyle bir yer açmak... Eroinin insanları öldürmesine göz yummamalıyız. Biraz yardımla ölmeyebilirler çünkü. Temizlendikten sonra bir süre sığınabilecekleri, diğer bırakanlarla dertleşebilecekleri, yaratıcı faaliyetlerde bulunacakları, bir şeyin ucundan tutup işe yaradıklarını hissedecekleri bir yere ihtiyaçları var bu çocukların... Onlar için yapılacak herşey, onları biraz daha iyiye götürür. Herkes, emin olmalı ki, içeride uyuşturucu olmayacak. Kullananın zaten gideceği yer var, bırakmak isteyenler ortada olanlar... Kullandığı maddeyi kapıda bırakacak, içeri temiz girecek. Ve içerde boş kalmayacak. Müzik, çamur, resim, tiyatro, neyle isterse onla uğraşacak. Çok ihtiyacı olan var. Güvenirlerse gelirler. Bir sürü insanı ikna etmem gerekecek. Başta zorluklar olacak tabii ama uğraşacağım. Önce eyç'ten (H: eroin) uzak, temiz insanları toplayacağım. Güvenirler sonunda, anlarlar...

Bir saat geçirdin mi yanında bir cankinin, elini tuttun mu, bir gün daha yaşayacak demektir. Bunu insanlara anlatabilirsem... Bu kadar ilgiye ihtiyaç gösteren hiçbir hastalık yok. Hiç tanımıyorlar hastaları... İyi niyetle o kadar çok hata yapıyorlar ki...

- Örneğin?

- Sokaklardaki dövizler, ilanlar filan var ya... Onlar yeni temizlenmiş bir hastayı anında eroin aramaya itiyor. Zaten çok zor unutuyor, hiç önüne çıkmaması, hatırlamaması gerekiyor. Oysa caddelerde kocaman yazılar, eroinin, uyuşturucunun kötülükleri hakkında. İyi ya da kötü diye değerlendirmiyorsun ki, unutayım derken karşına çıkıp hatırlatıyor. Televizyondaki konuşmalar, haberler, ölen bağımlılarla ilgili her trajik haber çok sayıda bırakmış cankiyi torbacıya itiyor. Sürekli karşımıza çıkıyor. Çıkmaması lazım... "Bir de buradan ailelere seslenmek istiyorum" dermişim...

- De!

- Ailelerin çocuklarının hastalığını kabullenmesi ve tanıması gerekiyor. Nasıl spastik, otistik, felçli çocuklarını sokağa atmıyorsa ana babalar, uyuşturucu hastalığını altedemeyen çocuklarını da atmasın, dışlamasınlar. En yardımı reddeden canki için bile yapılabilecek çok şey vardır. Bunlar çoktan ölmüş insanlar değil, yorgun ama sağlam insanlar... Bugüne kadar aptal bir cankiyle hiç karşılaşmadım. Çok zeki, potansiyel sahibi, iyi okumuş, zamanında sınıf birincileri olan, çok yönlü çocuklar... Gözden çıkartılmamaları gerek...

- Kanat, son bir soru, bir ara eroinden 'küçük bey' diye söz ettin. Eroinin erkek olduğunu mu düşünüyorsun?

- Bence kesin erkek... Hiçbir kadın o kadar kaba ve iğrenç olamaz çünkü...

Radikal - 1997

KANAT GÜNER

eroin güncesi

- *Eroin Güncesi*, "dünya nasıl bir yerdir?" diye sorulduğu vakit başvurulması farz olan yapıttır... Acı hiç böylesine ironik anlatılmamıştır.

- On kere okudum ve her seferinde beni uçurumlardan kurtardığına inanıyorum. Bu kitap, okuyan herkesin hayatını değiştirmiştir bence...

- Bir eroin(wo)man'ın hayatını ve çektiklerini anlattığı kadar bu ülkeyi yönetenlere ve ailelere de (eğer okusalar) hatalarını gösterecek olan kitap.. Okuyun, okuyup da etkilenmeyen fazla kişi yok.

- *Eroin Güncesi*, bir hayatın, o hayatın kahramanı tarafından bırakılmış özeti. Bir ömrü dolduran şeylerin bazen bir veda mektubu gibi içten, bazen bir protesto gibi sert anlatımı. Ölüme yaklaşan bir insanın son hesaplaşması.

- Kanat... Defalarca okunabilen, her okunuşunda sözleriyle insanı öfkeyle şaha kaldırıp, gözyaşlarına boğan melek.

- Uzun zaman önce okumuştu[redacted]en dağılmıştım kitap bitince. Şimdi ne zaman[redacted]esse, açar yine okurum ve yine aynı şiddette[redacted]n.

(İnternette Kanat ve Eroin Güncesi)

ISBN 978-975-9191-18-4

Kapak tasarımı: Gürsel Kaldırım
Hüseyin Gürü